

Nha Hoàn Thị Tầm

Contents

Nha Hoàn Thị Tầm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	20
5. Chương 5	25
6. Chương 6	33
7. Chương 7	41
8. Chương 8	47
9. Chương 9	55
10. Chương 10	62

Nha Hoàn Thị Tầm

Giới thiệu

Oan uổng mà ! Người ta là một cô gái tốt, thanh bạch, trong sạch. Sao lại bị bán vào sơn trại làm nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-hoan-thi-tam>

1. Chương 1

Thị trấn náo nhiệt, trong khách điểm tràn ngập tiếng huyền náo, kẻ cười người nói, tiểu nhị vừa lau mồ hôi vừa bưng thức ăn cho khách.

Nhưng không khí náo nhiệt tối nay không phải vì quán có món ăn mới hay chiêu đãi khách nhân mà là vì tối hôm nay có việc hay mọi người có thể cùng xem nên mọi người đều chạy đến khách điểm Trường Xuân này để hóng hót.

Trong ngoài khách điểm có kẻ ngồi người đứng chen chúc thì ra là vì có một nha hoàn mỹ mạo xinh đẹp được rao bán, mọi người chen nhau lên phía trước để có thể nhìn.

Quân Hi Nhân mắt hạnh tròng lớn, không cam lòng bị người người xem như vật phẩm, hai tay của nàng bị cột chặt vào chân ghế, không thể nào nhúc nhích.

Quân phủ bốn bề bị tịch thu, nàng thân là nô tì lại rất điệu ngoa, khó có thể tuân phục nên chủ nô muốn đem nàng bán càng nhanh càng tốt.

Hi Nhân hình dáng xinh đẹp động lòng người, da trắng như tuyết, hai hàng lông mày còn sắc đen hơn cả nam nhân, đôi mắt to trắng đen rõ ràng, lông mi lá liễu uốn uốn cong cong, cả người tràn ngập vẻ đẹp mang tính dã.

“Nhìn cái gì mà nhìn ? Đợi lát nữa ta sẽ khoét mắt của các ngươi...” Hi Nhân bị bọn nam nhân kia nhìn chằm chằm đến phát hỏa.

“Haiz, đẹp thì đẹp nhưng tính tình nóng nảy, điệu ngoa, nếu mua về chỉ sợ rất khó dạy bảo, nếu cứ hai ba ngày lại chạy trốn một lần sẽ rất phiền toái.” Có người lắc đầu nói.

Chủ nô sợ chuyện buôn bán không thành, hung hăng thấp giọng mắng nàng :

“Xú nha đầu, ngươi mà còn nhiều lời ta sẽ nhét giẻ vào miệng ngươi.”

“Hừ ! ” Quân Hi Nhân quát cường trừng mắt, không để ý tới lời hăm.

Tên chủ nô bị chọc tức điên, lúc trước ham nàng xinh đẹp nên mới tiêu tiền đi mua nàng không ngờ rằng nha đầu kia khó bảo như vậy, hăm sợ lỗ vốn nên đành phải đem nàng ra rao bán.

Nhưng mà xem ra nhiều người tụ tập ở đây nhưng không có một ai ra giá cả, tất cả mọi người đều bị sự chua ngoa của nàng dọa cho sợ.

“Tránh ra, tránh ra.” Lúc này có hai người khách đồng thời tiến vào nhìn Hi Nhân.

Người mặc hồng y chính là bảo nương của Túy Hoa Lâu, bên người còn mang theo một nha hoàn.

Một nhóm người khác là những đại hán mặt đầy vết sẹo, vừa nhìn Hi Nhân vừa chum đầu lại bàn tán.

“Thủ lĩnh, cô này cũng không tệ, nhìn rất ngon mắt, mua về làm tiểu thiếp đi.”

“ Ta nghĩ nên mua về đưa cho lão Tam, hắn vừa lập được công lớn, cho hắn một phần thưởng.” Đại đương gia cầm đầu nói.

Bảo nương nghe xong lo lắng gấp rút cướp người.

“Khoan đã, cô nương này ta nhìn trúng trước.”

“Chuyện cười, ngươi ra bao nhiêu bạc hả ?”

“Hai trăm hai, ta ra hai trăm hai mươi lượng.” Bảo nương tay cầm một cái cân hồng so đo tính toán.

“Ba trăm hai mươi.” Đối thủ này cũng không nhú lập tức ra giá.

Bảo nương không cam lòng chịu yếu thế thêm năm lượng.” Ba trăm hai lăm.”

“Bốn trăm hai mươi.”

“Bốn trăm hai mươi lăm.”

Quân Hi Nhân quả thực sắp bị hôn mê rồi, hai người kia vừa nhìn là biết đều không phải người tốt, thậm chí so với chủ nô của nàng càng kém, vô luận ai mua được nàng nhất định nàng sẽ rất thảm.

Nàng nhanh chóng xuất ra tuyệt chiêu, không để ý hình tượng làm bộ nói :

“Các ngươi đừng mua ta, ta có bệnh à ! ” Nàng khụ khụ thêm vài cái phụ họa.

Bảo nương hoảng sợ, cẩn thận xem xét lại nàng.

Hán tử thô lỗ kia cũng lơ đãng.

“Là thật, ta bị lao phổi với hoa liễu còn có chút điên điên.....” Nàng vội vàng giả bộ miệng sùi bọt mép.

Chủ của nàng sắp bị tức chết, vội vàng trừng mắt :

“Nha đầu kia nói dối, nàng thật sự rất khỏe mạnh.”

Hán tử thô lỗ tin tưởng gật đầu, từ đai lưng lấy ra một khối bạc lớn.

“Đây là năm trăm hai.”

“Cám ơn, người người có thể mang đi.” Vì phòng ngừa tiếp tục sinh chuyện tốt nhất vẫn nên bán nha đầu kia đi.

Bảo nương sợ nàng thực sự có bệnh nên tự động rút lui, ngoe ngáy rời đi.

Quân Hi Nhân thấy khó có thể ngăn cơn sóng dữ, nhất định phải đi cùng với mấy người thô lỗ này đi, thật sự khóc không ra nước mắt.

Sau này nên nghĩ kế gì đây ?

Đường núi ngập ngừng khó đi, đoàn người vẫn tiếp tục hướng vào sâu trong núi.

Quân Hi Nhân cảm thấy có chút không đúng, vén rèm kiệu lên, lấy hơi hô :

“Uy, các người định đem ta đi đâu ? “

“Bớt nói nhiều, sắp đến rồi.” Một người mặt mày bặm trợn trong đó quay đầu mắng nàng.

Những người này sắc mặt đều rất hung tợn, rất khó coi. Hi Nhân sợ bọn hắn thật sự muốn mua nàng làm thiếp, hoặc càng khủng bố hơn chính là — nàng phải làm vợ tất cả bọn họ.

Chỉ nghĩ thôi cũng đã muốn nôn, rốt cuộc bọn hắn có lai lịch gì ? Làm gì có ai sống ở trong núi chứ ? Trừ khi là thổ phỉ..... Từ từ. “Thổ phỉ ? ” Thiên a ! Ý niệm vừa xuất hiện trong đầu khiến nàng toàn thân nổi da gà, sợ tới mức phát run.

Theo hình dáng, tính tình của bọn chúng đều này hoàn toàn có khả năng.

Không chạy trốn thì làm sao sống đây ? Đợi đến khi bị áp trở về sống cùng bọn thổ phỉ thì số phận sẽ như ngọn đèn trước gió.

Hi Nhân linh quang chợt lóe, lại vén màn kiệu lên, dịu dàng nói:

“Đại gia, người ta muốn đi tiểu.”

“Nhịn chút đi sắp đến nơi rồi.” Những người này không một ai biết thương hương tiếc ngọc, đối với yêu cầu của nàng đều không để trong mắt.

“Người ta..... Nhịn không được nữa...” Nàng giả bộ ủy khuất, ôm bụng, mặt nhăn nhó ngay cả thanh âm cũng bi thảm.

“Bọn đàn bà thật phiền toái. ” Đầu lĩnh nhíu mày ra lệnh :” Đi, đi, lấy dây thừng trói hai tay lại”

“Dạ.” Cấp dưới lĩnh lệnh đi làm.

Quân Hi Nhân trong lòng hoan hỉ, tuy nhiên tay bị trói, nàng vẫn không thể đào thoát.

Nàng không cố ý đi xa, chỉ núp phía sau bụi cỏ, bắt đầu dùng miệng cắn dây thừng.

“Xong chưa ? ” Người đi theo không biết nàng đang cắn dây thừng chỉ nhìn thấy cái đầu đang lắc lư của nàng.

“Còn chưa xong.” Nàng hơi cao giọng trả lời để tránh bọn chúng nghi ngờ.

“Nhanh lên.”

“Úc.” Động tác vội vã, nhanh chóng cởi bỏ dây thừng, lại đem dây thừng cột vào một viên đá, lấy áo khoát chèn vào rồi nhẹ nhàng bỏ đi.

Hình dạng cũng giống hơn nữa bụi cỏ cao hơn người sẽ che dấu tốt cho nàng.

Nàng cố gắng nắm chắc thời gian, kéo chiếc quần xanh, dùng hết sức lực mà chạy.

Người trông coi nàng cảm thấy không đúng, ngóng cổ lên cũng không thấy bóng dáng của nàng, ngạc nhiên kêu to: “Đại đương gia, người không thấy đâu hết !”

“Đồ ngu có một người cũng không trông coi được, mau đuổi theo.” Đầu lĩnh nổi giận quát, năm, sáu người lập tức nhảy vào bụi cỏ tìm kiếm.

Hi Nhân hoảng sợ càng chạy nhanh đến nỗi thở không ra hơi, cố gắng hít không khí mà chạy.

Nàng nhất định phải thành công, nếu bị bắt trở về thì sẽ xong đời.

Nàng liều mạng chạy, lại cảm thấy những người đó ở phía sau đầu đang đuổi theo nàng.

Đột nhiên, nàng đụng một chướng ngại vật, giương mắt lên là một nam nhân. Nàng đang nằm trong ngực hắn, dáng người thon dài cao ngất, ngọc thụ lâm phong, một đôi mắt sâu sắc bén như chim ưng chăm chú nhìn nàng.

Tình huống nguy cấp, nàng giống như gặp được cứu tinh, bất chấp lễ tiết của nữ tử, bắt lấy cổ tay của hắn, gấp giọng nói:

“Cứu...cứu ta, công tử, có người xấu muốn bắt ta.”

Lãnh Trọng Hiên mày rậm giương lên, không hiểu tình huống như thế nào thì Đại đương gia cũng với các huynh đệ trong sơn trại đã đuổi tới nơi.

“Hắc! Xem người còn chạy được đi đâu ? ” Bọn họ ai ai cũng cầm trong tay một thanh đao lấp lánh.

Quân Hi Nhân sợ hãi trốn phía sau lưng nam nhân kia, tìm sự bảo hộ, người này thoát nhìn cao lớn uy vũ, võ công hẳn là rất cao cường, có lẽ có thể cứu nàng thoát khỏi miệng cọp.

Nam tử đại khái hiểu tình cảnh của nàng nhưng hắn không thể ra tay cứu nàng.

:Đại ca, chuyện này là như thế nào ? ” Hắn nghiêng đón bọn người kia hỏi.

“Lão Tam, nàng là nha hoàn bồi tẩm đại ca ua cho người, nửa đường muốn chạy trốn.” Đại đương gia của sơn trại nói.

Cái gì ? Thì ra bọn hắn cùng một hội ? Hi Nhân muốn ngất, nàng không phải đương tự mình chui vào miệng cọp ? Nàng liều mạng chạy xa như vậy thành ra công cốc, vẫn bị bắt trở về.

Lãnh Trọng Hiên kinh ngạc nhìn nàng, hiểu được nàng tuyệt không cam tâm tình nguyện, lập tức cự tuyệt ý tốt của Đại đương.

“Đại ca, tiểu đệ không cần bồi nha hoàn bồi tẩm.”

“Không cần ? Người chê nàng không đủ xinh đẹp phải không ? Vậy thì đưa cho lão Nhị đi .” Đại đương gia Long Thiên Bá nói.

“ Không phải, đại ca.....” Lãnh Trọng Hiên ý niệm trong đầu vừa chuyển, nếu hắn không cần sẽ làm cho này cô nương này rơi vào trong tay của mầu quỷ trác việt hậu quả càng thảm, không bằng tạm thời hắn cứ thu lưu.” Tốt lắm ! Đa tạ đại ca.”

“Cáp..... Chuyện nhỏ thôi.” Long Thiên Bá ngửa đầu cười to. “Người cùng đại ca sau này sẽ có không ít mỹ nữ cùng với châu báu.”

Lãnh Trọng Hiên cười như không cười, tâm cơ thâm trầm.

“Người đâu ! Đem nha đầu kia mang đi.” Long Thiên Bá ra lệnh một tiếng, Quân Hi Nhân biết chính mình chạy không thoát nhưng vẫn hơi hơi giãy dụa một chút, mặc bọn hắn mang đi.

Nàng giận dữ oán hận trừng mắt với Lãnh Trọng Hiên, đều là do người này hại nàng, không thể tưởng được hắn tướng mạo đường hoàng, một biểu nhân tài lại là đạo tặc, nàng thật sự là mắt bị mù, không nhìn rõ hắn.

Càng đáng giận là nàng sẽ làm nha hoàn bồi tắm của hần, hừ ! Nàng không cần bồi loại người này ngủ, chết cũng mặc kệ.

Lãnh Trọng Hiên mắt lạnh thờ ơ nhìn, hần mới nhìn cũng không thích tiểu nha hoàn này, gương mặt cực diễm lệ kia không biết bị bao nhiêu nam nhân ngủ cùng nữa.

Hai người lần đầu gặp mặt, đều nhìn đối phương không thuận mắt.

...

Trăng sáng sao thưa, trong thâm sơn quỉ ảnh ảm hiện, đại thụ nghiêng theo gió.

Quân Hi Nhân rốt cục xác định bản thân đã rơi vào trong tay bọn tặc, người mua nàng là lão Đại cũng là Đại đương gia của sơn trại sau đó nàng lại được đem tặng cho lão Tam Lãnh Trọng Hiên.

Nàng ngồi trong phòng buồn bực, trong lòng khổ sở, nén giận vì sao vận khí của mình lại kém như vậy, tốt xấu gì nàng cũng là nha hoàn của phủ thượng thư, nhị tiểu thư Quân Thanh Dư vẫn luôn xem nàng như tỷ muội, cũng dạy nàng đọc sách, hiện giờ quân phủ gặp tai kiếp, nàng lại bị bán cho bọn thổ phỉ, sống cùng với một đám sài lang hổ báo.

Trời ạ ! Nàng thật sự không dám nghĩ tiếp nữa.

Chờ chút nữa tên Tam đương gia nếu đi vào cho dù có dùng tính mạng nàng cũng phải bảo trụ trong sạch của mình.

Quân Hi Nhân căng thẳng ngồi đợi, không dám chớp mắt.

Kết... Lãnh Trọng Hiên nhẹ nhàng đi vào, toàn thân ngập mùi rượu, Quân Hi Nhân khẽ nhủ mày, ổn định hơi thở.

Trên mặt của Lãnh Trọng Hiên gợi lên một mặt cười, tới gần nàng, vừa rồi hai vị đương gia muốn chuốc say hần, hần giả không thắng nổi tửu lực của bọn họ, lấy cớ say để chuồn đi, sự thật là hần không có uống rượu, thân mang nhiệm vụ nên lý trí vẫn bảo trì thanh tỉnh.

“Người..... Người không được lại đây.....” Quân Hi Nhân thân mình khẽ run, trong mắt nhiễm một tầng hoảng sợ.

Lãnh Trọng Hiên nghĩ thầm muốn trêu nàng một chút nên giả vờ say, bước đi sêu vẹo, mất cân bằng, đem nàng đặt trên giường.

“Á ! Người muốn làm cái gì ? ” Sức nặng của hần làm cho nàng hô hấp không thông, không ngừng đẩy để thoát ra khỏi ngực hần.

“ Đại đương gia đã đem người tặng cho ta, về sau người chính là người của ta.” Đôi lông mày hắc sắc của hần phảng phất tản ra hào quang cuồng bá, chiếc mũi cương nghị như được tạc bằng đao, bạc thần khiêu gợi, ngũ quan tuấn lãng mà khắc sâu.

Nhìn hần ở khoảng cách gần như vậy Hi Nhân phát hiện hần rất dễ nhìn, cuồng mãnh thân thể áp sát trên người nàng, thân nhiệt xuyên thấu qua y phục truyền đến khiến hai má nàng nóng bừng nhiễm thành một rặng mây đỏ.

“Ta không cần ! ” Mặc dù hần hấp nàng nhưng nàng vẫn giống như một con mèo nhỏ khó thuần phục giờ nhanh múa vuốt.

“Chỉ sợ không theo ý muốn của người ” Hần lộ ra nụ cười gian tà, đem thân mình trong lòng ngực gắt gao giam lại, đôi chân dài khéo léo chế trụ nàng.

“Không cần, buông ra ta, cứu mạng ! ” Nàng lên tiếng quát to, tay nắm chân đá nhưng vẫn đánh không lại hần.

Sự thật hần cũng không có làm cái gì cả chỉ cố ý cho các huynh đệ ở bên ngoài nghe thấy, tránh để người khác nghi ngờ, đợi nàng kêu đủ, diễn cũng diễn xong, hần buông nàng ra, giống như chuyện gì cũng chưa phát sinh, chậm rãi nói.

“Được rồi, ngủ đi ! ” Hấn tự mình nằm trên giường, khép tay lại ngủ.

Hi Nhân thoát ly kiềm chế của hấn kinh hoàng không thôi nhanh chóng lùi đến góc phòng, gắt gao nắm chặt cổ áo, sợ hấn lại đến xâm phạm nàng.

Tuy nhiên nàng cũng cảm thấy kỳ quái vì sao hấn không thật sự cưỡng chiếm thân mình của nàng, nhưng việc này đã khiến nàng kinh hách quá độ, cho tới bây giờ nàng chưa từng cùng nam nhân nào da thịt gần sát như thế, còn thiếu chút nữa thất thân.

Vì tâm lo sợ nên nàng không dám ngủ cho đến khi nghe thấy hơi thở đều đều của hấn, xác định đêm nay hấn không hề xâm phạm nàng, nàng mới chậm rãi tiếp cái bàn, nhin không được ngủ gật.

Trên bàn chúc quang lay động, cô nam quả nữ sống chung một phòng, nàng vẫn không dám ngủ say, luôn ở trạng thái cảnh giới.

Nửa đêm, Lãnh Trọng Hiên cảm thấy ngực không khoẻ, xem ra rượu uống lúc tối có ảnh hưởng tới hấn, miễn cưỡng đứng dậy, tìm chỗ nôn.

Hi Nhân bình tĩnh, một cổ toan vị xâm vào mũi khiến nàng cố nén cảm giác muốn nôn, vì phòng ngừa “họa dây vào thân”, nàng nhanh chóng chạy đến chỗ cái đồng bồn ở giá sách giúp hấn tận tình phun ra.

Nàng biểu tình hiềm ác trừng mắt, từ trước đến giờ hầu hạ Quân nhị tiểu thư chưa từng có việc bức mình này, mà nàng đời này cũng ghét nhất gặp người say rượu.

Lãnh Trọng Hiên nôn xong, thoải mái hô hấp, ngồi phịch ở trên giường.

Hi Nhân nhanh chóng đem bồn đồng mang đi, không cho hương vị dơ bẩn tràn ngập cả phòng.

Hi Nhân đi vào phòng thấy Lãnh Trọng Hiên nhìn chằm chằm nàng, giống như đã tỉnh rượu, nàng không khỏi tâm hoảng ý loạn, sợ hấn lại hành động, nhất thời toàn thân phát run, sợ hãi, nuốt nuốt nước miếng hỏi han :

“Người..... Người không ngủ à ? “

Trên mặt hấn ngập ý cười, giống như đang chơi trò mèo vờn chuột : “Sao lại sợ ta như vậy ? Giả bộ không giống gì hết, chẳng lẽ ngươi vẫn là hoàng hoa đại khuê nữ ?”

“Vì sao ta lại không phải ? ” Sự trào phúng của hấn khiến nàng tức giận, nàng tức giận đến mức phải dậm chân.”Ngươi vì có gì lại nhận định ta không phải ?”

“Vì bộ dạng xinh đẹp mỹ miều của ngươi ta liền cảm thấy ngươi không giống.” Hấn tới gần sát bên nàng, bạc thần cơ hồ sắp đụng vào trán nàng.

Nàng đỏ mặt, tên gia hỏa đáng giận này dám nghĩ nàng là loại nữ tử tùy tiện, mở miệng mắng to :

“Ngươi không phải là mất chó ?”

“Sinh khí rồi sao ? Ngươi giận cũng rất xinh đẹp.” Hấn càng tiến sát, khinh khinh nói.

“Vô sỉ ! ” Nàng bỗng nhiên mặt lại đỏ lên, gơ tay lên định tát hấn một cái.

Hấn nhanh chóng bắt lấy tay của nàng gơ lên cao.” Ai, cơn tức đừng lớn như vậy, dễ dàng giận sẽ sớm lão hóa, đến lúc đó khuôn mặt này của ngươi sẽ già sẽ không có cách nào đi câu dẫn nam nhân khác.”

“Ngươi...” Nàng quả thực sắp giận đến phát điên, gặp loại nam nhân này thật sự là nói không ra lời.

...

Sáng sớm hôm sau, nàng tỉnh lại giữa không gian tràn ngập tiếng chim hót, hấn đã không còn ở trên giường, chắc là đã đi ra ngoài.

“Cô nương, ngươi tỉnh.” Một nha hoàn bưng đồ ăn sáng tiến vào, giọng tràn đầy giảo hoạt hỏi: “Một mẻ cá đêm rồi ngủ có ngon không ? ” Lời nói mang vị châm chua nhiều hơn ý quan tâm.

“Ân.” Nàng hàm hồ đáp lại, không dám đem chuyện đêm qua nói ra.

Nha hoàn đó có chút ghen tị nói: “Tam đương gia người rất tuần tú, võ công lại cao cường, các cô nương trong trại đều thích hẳn, Đại đương gia đem người về tặng cho Tam đương gia, người có biết rất nhiều cô nương ghen tị với mình.”

“Thật sao ? ” Quân Hi Nhân kinh ngạc hỏi: “ Trong trại có bao nhiêu cô nương vậy ? Các người đều thích hẳn hết sao ? ”

“Long sơn trại của chúng ta có tổng cộng hơn mười cô gái, một nửa là thường đến, một nửa giống với bị mua về, vốn tất cả mọi người đều có ý niệm chạy trốn trong đầu nhưng từ Tam đương gia đến đây tất cả mọi người không muốn đi nữa.” Tiểu thúy thản nhiên cười.

“Hắn có mị lực lớn như vậy sao ? ” Quân Hi Nhân bán tín bán nghi.

“Đương nhiên, Tam đương gia là rồng trong loài người.” (nguyên văn : nhân trung chi long) Tiểu thúy tăng bốc Lãnh Trọng Hiên đến tận trời xanh mất nửa ngày, trong mắt toát ra một loại tình cảm ngưỡng mộ.

Hi Nhân lại cho rằng nhất định là hắn đã vương tình khắp nơi nên mới có thể làm cho các nàng giống như trúng bùa mê hết vậy.

Nàng ghét nhất bị lừa tình với nam nhân tự nhận mình phong lưu, thấy mình có chút anh tuấn thì liền nghĩ nữ nhân nào cũng sẽ thích mình.

Vì mới tới sơn trại nên việc sinh hoạt nàng vẫn chưa quen vì thế muốn tìm hiểu mọi việc trong sơn trại.

“Ta tên là Hi Nhân, người thì sao ? ”

“Ta tên là Tiểu Thúy, đến sơn trại được một năm rồi.” Tiểu Thúy bắt đầu dọn đồ ăn sáng ra.

Hi Nhân liền bắt đầu tìm hiểu:

“Sơn trại này rất cực rộng lớn bao nhiêu ? ”

“Long sơn trại tổ chức rất lớn, diện tích ngàn khuynh, tổng cộng có hơn ba ngàn huynh đệ, bởi vì địa hình hiểm yếu cho nên cơ quan rất mạnh, triều đình liên tiếp phái binh tiến đánh nhưng đều vô ích, thúc thủ vô sách (bó tay không biện pháp) . “Tiểu Thúy thao thao bất tuyệt : “Long sơn trại chủ yếu cướp quan ngân, quan lương, mỗi lần xuống tay đều thành công, triều đình rất tức giận nhưng vẫn không làm gì được.”

“Triều đình không có ai có thể bắt họ sao ? ” Hi Nhân cảm thấy có chút thất vọng.

“Ai biết ? Khiên Long hoàng đế đại khái là đang nuôi dưỡng một đám toi cơm, chỉ biết ăn không biết làm gì.” Tiểu thúy vô tâm nói.

Lãnh Trọng Hiên đến trước cửa phòng, nghe thấy các nàng đang nói chuyện, sắc mặt trầm xuống, hắc mâu che đi sắc lãnh, đáy lòng dâng lên chút không hài lòng.

“Tam đương gia.” Tiểu thúy nhìn thấy hắn cung kính thi lễ.

“Đã xong phận sự của người rồi, lui xuống đi.” Hắn lãnh liệt nói.

Tiểu Thúy rất muốn tìm cơ hội tiếp cận hắn nên có chút không cam lòng lui ra, trước khi vẫn liếc mắt nhìn Hi Nhân một cái.

Đợi Tiểu Thúy đi rồi, Lãnh Trọng Hiên trách nàng. “Sau này đừng nói chuyện tào lao với nha hoàn.”

Hi Nhân khinh thường nói: “Chẳng lẽ chúng ta nói gì sai ? Triều đình nếu có người có thể bắt bọn người trong Long sơn trại về xử lý thì tốt rồi. Ta thấy Khiên Long căn bản là một hôn quân, chỉ biết nghe lời gian thần tự nhiên lại bắt nhốt đại nhân nhà chúng ta vào thiên lao.”

” Người.....” Lãnh Trọng Hiên tức giận không nói nên lời nhưng không thể vì một việc nhỏ mà làm hỏng đại sự. Hắn thoáng bình ổn tức giận, ngữ khí dịu đi : “Đại nhân nhà các người là ai ? ”

Hi Nhân ngẩng đầu kính phục nói: “Hình bộ thượng thư Quân Sĩ Hoàn – Quân đại nhân.”

“Thì ra là hần.” Lãnh Trọng Hiên đột nhiên hung hăng. “Nghe nói tứ đại thiên kim của Quân đại nhân đều là quốc sắc thiên hương, tài sắc vẹn toàn, không ngờ ngay cả nha hoàn trong phủ cũng kiêu tiểu động lòng người.”

Nghe hần tán dương một hồi, Hi Nhân càng thêm đắc ý.

“Biết thì tốt, ta là thiếp thân nha hoàn của Quân nhị tiểu thư – Quân Hi Nhân.”

“Đáng tiếc Quân Sĩ Hoàn tham ô công quỹ chỉ sợ khó có thể bảo toàn mạng.” Lãnh Trọng Hiên thần nhiên nói.

“Đại nhân nhà của ta bị oan.” Hi Nhân cảm xúc trào dâng, nắm chặt hai tay. “Đại nhân cả đời thanh liêm công chính sao có thể làm chuyện này ? Rõ ràng là có người cố ý hãm hại.”

“Phải không ? Người có chứng cứ ? ” Hần chọn mi.

“Ta.....” Hi nhân không khỏi nhụt chí. “Đương nhiên không có, bằng không ta đã sớm đi cứu đại nhân nhà ta.”

“Chẳng phải chỉ là lời nói phiến diện của người thôi sao.” Hần khinh thường nói.

“Không, ta tin tưởng một ngày nào đó, ông trời sẽ cho đại nhân nhà ta một cái công đạo rửa sạch tội danh.” Hi Nhân nói chắc như trăm đĩnh chặt sắt.

“Chỉ sợ là rất khó. Nghe đồn bốn vị tiểu thư của Quân phủ đều bị phân đi các nước Tây Hạ, Hồi Hột, Mông Cổ, Nhật Bản, thay thế cách cách đi hòa thân, không ai có thể thay Quân đại nhân giải oan.”

“Sao người lại biết rõ ràng như vậy ? ” Hi nhân trừng lớn mắt, chỉ là một tên thổ phỉ nhỏ bé trong sơn trại lại hiểu rõ mọi việc trong triều ?

Lãnh Trọng Hiên ý thức được chính mình đã nhiều lời, vội vàng sửa miệng.

“Người không xuất môn sao biết được chuyện thiên hạ.....”

Hi Nhân liền giễu cợt. “Phi..... Người làm sao lại là thi nhân ? Căn bản chỉ là một tên thổ phỉ, nào có ai tự mình phóng đại như vậy ?”

Hần tức giận nghiêm mặt, lúc này giống như là một con hổ bị một con nai chèn là chó. “Hừ ! ” Hùng tâm tráng chí chỉ có thể đổ biển.

2. Chương 2

Nhàn đến không có việc gì làm, Hi Nhân ngồi ngây ngốc nhìn chiếc gương đồng. Tiểu Thúy đứng ở phía sau đầu của nàng, hăm mộ nói:

“Hi Nhân người thật sự là xinh đẹp tuyệt trần, không có cô nương nào trong sơn trại có thể so với người.”

“Biết nịnh nọt ! Tư sắc của ta ở trong Quân phủ chỉ có thể xem thường thường bậc trung thôi, người không nhìn thấy tiểu thư nhà ta, khí chất phi phàm, quả thực giống như tiên nữ không nhiễm khói bụi nhân gian.”

“Nữ nhân bộ dáng xinh đẹp thật tốt biết bao, luôn được vui vẻ.” Tiểu Thúy sinh ra cảm giác hăm mộ, nếu nương của nàng cũng sinh nàng ra như hoa như ngọc, Tam đương gia sẽ không vô tâm không chú ý đến sự tồn tại của nàng. ” Người cùng Tam đương gia hàng đêm đồng phòng, nhất định rất hạnh phúc ! “

“Hạnh phúc ? Ta ngay cả tên hần là gì cũng không biết.” Ba, bốn ngày nay, hai người bọn họ đều ngủ ở hai chỗ khác nhau, nước giếng không phạm nước sông.

“À ! Tam đương gia kêu Lãnh Trọng Hiên, năm nay hai mươi sáu tuổi.”

“Người biết thực rõ ràng.”

“Ta.....Tất cả các cô nương trong sơn trại đều biết.....” Tiểu Thúy đỏ mặt.

“Hần thật sự có mị lực lớn như vậy ? ” Hi Nhân hơi tức giận nói.

“Chẳng lẽ người đã ở chung với hắn vài ngày mà không nhận ra ? ”

“Làm ơn đi ! Hắn là một tên thổ phỉ nha ! Ta sao có thể thích hắn ? ” Có đánh chết nàng tám lần cũng không thích hắn, đối tượng của nàng phải từ hàng quan cửu phẩm trở lên.

“Người đúng là không có mắt, Tam đương gia không giống với những thổ phỉ bình thường.” Tiểu Thúy tranh biện.

“Thổ phỉ mà cũng phân cấp bậc à ? ” Hi Nhân khinh thường không tin.

“Không phải nói như vậy ! Hắn..... Rất đặc biệt, rất có uy nghi.” Ánh mắt của Tiểu Thúy trở nên mê man.

Quân Hi Nhân mặc kệ nàng, nhin không được đập cửa ra khỏi phòng.

Ở trong phòng buồn tẻ đã ba, bốn ngày rồi, tuy Lãnh Trọng Hiên không có làm gì nàng nên nàng cũng không cần chạy loạn, quan trọng là nàng sẽ phải ở đây đến bao giờ đây ?

Núi này có rất nhiều loài kỳ hoa dị thảo, bố cảnh cũng rất đẹp, địa hình hiểm trở nên quan quân không thể đánh bại, làm thổ phỉ thật đúng là đang hưởng thụ.

Nàng bước từng bước nhẹ nhàng như chim thước du xuân, đối với cảnh quan của sơn trại tràn ngập cảm giác mới mẻ, sương mù giăng lúc cao lúc thấp như vờn đuổi hồ điệp khiến nàng ngắm đến mê mẩn.

Trác Nhất Dao vừa đi qua Nguyệt động môn, một mặt phần phần hồng quần như ẩn như hiện xẹt qua khoe mắt, hắn trở lại cước bộ, quả thực thấy một mỹ nhân tuyệt mỹ, lập tức sắc tâm nổi lên.

“Tiểu mỹ nhân, Nhị đương gia ta trước kia sao chưa từng thấy người ? ” Hắn không có ý tốt tiếp cận nàng.

Hi Nhân vừa nhìn liền không có hảo cảm với hắn, trên mặt lại có một vết sẹo bị đao làm thương rất xấu xí, trực giác mách bảo hắn không phải người tốt, khiếp sợ nói:

“Ta..... Ta là nha hoàn thị tẩm của Tam đương gia.”

“A ! Ra người chính là người do đại ca mua về thưởng cho Lãnh Trọng Hiên, tiểu tử kia thật là có diễm phúc !”

Nghe ngữ khí của Trác Nhất Dao tựa hồ có chút ganh ghét với Lãnh Trọng Hiên.

Hi Nhân cất lực trấn định. “Nhị đương gia nếu không có việc gì, Hi Nhân xin cáo lui trở về phòng”. Vẫn là không nhiều lời vô nghĩa với loại người này, trước rồi đi sẽ an toàn, hơn nữa hiện tại lại bốn bề vắng lặng, lỡ như hắn có ý đồ với nàng thì.....

“Từ từ đã.” Trác Nhất Dao cường hãn giữ chặt tay nhỏ bé của nàng.” Ta phải kêu đại ca đem người thưởng cho ta.”

“ Nhưng mà..... Ta là người của Tam đương gia.” Hi Nhân cố gắng thoát khỏi sự kiềm chế của hắn.

Hắn khinh thường. “Hừ ! Tên Lãnh Trọng Hiên là cái thá gì ? Chẳng qua mới lập được có hai công lao, lại mới gia nhập Long sơn trại nửa năm, đại ca cho hắn làm Tam đương gia, thật sự đã quá trọng dụng hắn. Ta với đại ca vào sinh ra tử mười mấy năm, ở Long sơn trại mới là người có phân lượng, người nếu là người của ta sẽ được mặc cẩm y ngọc lụa, ăn sơn trân hải vị.”

“Ta không cần, buông ra ta ! ” Quân Hi Nhân cực kỳ tức giận, bàn tay nhỏ bé của nàng chưa từng bị nam nhân nào chạm qua.

Kéo qua kéo lại một hồi, nàng cắn cánh tay của hắn, cố gắng cắn thật sâu cho chảy máu thật nhiều, Trác Nhất Dao bị đau lập tức kéo tóc nàng ra phía sau khiến nàng đau đến rớt nước mắt.

“Tiện nha đầu, đã nể mặt người rồi còn không biết xấu hổ ! ” Hắn mãnh liệt thô bạo, một tay xé xiêm y của nàng, lộ ra một mặt phần hồng.

(mình ghét làm những đoạn như thế này TT^TT, đọc thì không có cảm xúc gì mà mỗi lần edit là xị máu)

Hải đường xuân sắc, nhìn thấy nước mắt của nàng lóng lánh càng thêm ướt át.

“Người..... Người đừng tới đây.....” Ba hồn của Hi Nhân đã bay đi mất hai hồn rồi, sợ tới mức tay chân như nhũn ra.

“Hắc..... Ngoan một chút, ca ca sẽ hảo hảo đối tốt với ngươi.....” Trác Nhất Dao xuất ra lộ sơn chi thảo hướng tới trước ngực nàng, bỗng nhiên bị một viên đá xé gió như một viên đạn bắn tới trúng tay hắn.

Bị đau hắn lùi về phía sau ôm tay.

Ngay lập tức Lãnh Trọng Hiên xuất hiện, Hi Nhân kéo lại quần áo, chạy vội tới phía sau hắn tìm sự bảo hộ.

Ánh mắt của Lãnh Trọng Hiên rất lạnh lùng, giống thiên tiên nhân hạ phàm.

“Không phải bảo ngươi đừng chạy loạn sao ? ” Hắn cũng không thương tiếc nàng, ngữ khí khiến trách.

“Ta.....” Hi Nhân ngập ngừng, không dám nói một câu.

Trác Nhất Dao không cam lòng, tức giận tận trời. “Lãnh Trọng Hiên, ngươi là có ý tứ gì ? ”

“Nàng là thị thiếp của ta, chưa được sự đồng ý của ta sao ngươi dám đụng vào nàng ? ” Lãnh Trọng Hiên trầm tĩnh đáp lại.

“Chẳng qua là một nha hoàn được mua về, bởi ai ngủ còn không phải giống nhau.” Trác Nhất Dao thô bỉ nói.

“Nhị ca nếu muốn có thể tìm nữ nhân khác, Hi Nhân chỉ hầu hạ một mình ta.” Lãnh Trọng Hiên vừa nói vừa đem Quân Hi Nhân đang trốn phía sau lưng kéo vào trong lòng ngực của hắn.

Hi Nhân nghe hắn nói như vậy, trong lòng đột nhiên rung động.

Mà Lãnh Trọng Hiên cũng bất ngờ chính mình xúc động, lỗ mãng, hắn không nên vì một nữ nhân mà xung đột với Trác Nhất Dao.

Trác Nhất Dao hừ mũi một cái, thản nhiên rời đi.

Lãnh Trọng Hiên buông khuỷu tay ra, nàng mặt đỏ tai hồng, cúi đầu giống như một tiểu hài tử đang nhận sai.

“Về sau ít gây phiền toái cho ta.” Hắn nhíu mày lại, rõ ràng không vui.

Hảo cảm của nàng lập tức bay đi không còn chút nào, tưởng rằng hắn sẽ đau lòng hỏi thăm nàng, không ngờ hắn lại mắng như thế.

Hi Nhân tức giận giậm chân.” Có ai bảo ngươi cứu ta đâu, xen vào việc của người khác.” Nàng dậm chân, bỏ trở về phòng.

Hắn hơi kinh ngạc, tiểu cô nương này thật không hiểu trời cao đất rộng.

Bị tên quỷ Trác Nhất Dao thiếu chút nữa khinh bạc, Hi Nhân cảm thấy toàn thân cao thấp đều có một loại cảm giác dơ bẩn, nàng cố hết sức đổ đầy một thùng nước ấm tính thanh tẩy thật tốt toàn bộ cơ thể.

Tuy nàng chỉ là một nha hoàn nhưng từ nhỏ nàng đã yêu thích sạch sẽ.

Hi Nhân cẩn thận đóng cửa phòng, xoay người thoát y phục, làn da như tuyết trắng lộ ra, hai cánh tay trắng nõn như được ngưng tụ từ băng tuyết, dáng người thon dài tiến vào trong đục thùng làm lay động làn khói nước, tận tình hưởng thụ nhạc thú của việc tắm rửa.

“Thật là thoải mái, đến sơn trại đã ba, bốn ngày còn chưa có hảo hảo tắm rửa một cái.” Tiểu Thúy bước đến gần thủy bồn chà lưng cho nàng.

Lãnh Trọng Hiên định trở về phòng lại qua cửa sổ nhìn thấy nàng đang tắm rửa, hắn ngạc nhiên dừng lại, không đi quấy nhiễu nàng.

Tuy nói phi lễ chó nhìn nhưng một mảnh xuân hồng này vẫn nhìn không được muốn liếc mắt nhìn một cái.

Làn da như tuyết của nàng ngâm trong đục thùng lại nhiễm màu hồng tựa như hoa đào, một bức tranh sinh hương sống động như vậy có nam nhân nào nhìn thấy mà tâm không động thần trí còn thanh tỉnh đâu ? Hấn không khỏi thấy huyết mạch sôi sục.

Mỗi đêm cùng nàng chung sống một phòng nhưng vẫn không có làm gì, hấn thật vất vả nhẫn nhịn, dù sao hấn cũng chỉ là một nam nhân bình thường, ngay cả Khổng phu tử cũng nói: “Thực mầu tính cũng.”

Nhưng mà lấy thân phận của hấn, nàng tuyệt kể không xứng với hấn, tương lai sau khi công phá sơn trại, duyên phận của bọn họ sẽ hết, hấn vẫn là không nên có tình cảm với nàng.

Đại trưởng phu lấy quốc gia xã tắc làm trọng, chớ tham luyện tư tình nhi nữ.

Lãnh Trọng Hiên lặng lẽ rời đi, trong đầu lại vẫn hiện lên cảnh nàng ở trong nước như phù xuất thủy, ** dưới hạ khổ rõ ràng cao trưởng. (@_@)

Hấn kiểm chế dục niệm, đến lương đình trong hoa viên ngồi.

Hi Nhân sau khi tắm rửa tịnh thân xong, cảm thấy thần thanh khí sảng, nàng từ trong mộc thùng bước ra với tay lấy một bộ y phục màu xanh ngà voi với chiếc quần phấn hoa đào, sau khi mặc vào nàng cảm thấy mình không giống nha hoàn mà giống tiểu thư.

Nàng mười tuổi đã vào Quân phủ, mọi người đều nói tướng mạo của nàng là mệnh phu nhân.

Nàng chỉ biết cười khổ, đúng là mệnh phu nhân nhưng là áp trại phu nhân, bước vào sơn trại không biết ngày nào mới có thể khôi phục tự do. Hi Nhân muốn ta bên ngoài hít thở không khí nhưng nàng không dám đi xa nên chỉ đến hoa nhỏ viên đối diện căn phòng, nàng thấy một bóng người trong lương đình.

Lãnh Trọng Hiên chuyển tầm mắt nhìn nàng, thần nhiên hỏi:” Người tắm rửa xong rồi ? “

Cái gì? Thì ra hấn thấy, thật sự là tức chết người.

Hai má Hi Nhân nổi lên hai đóa mây đỏ càng có vẻ xinh đẹp động lòng người.

“Người trở về khi nào ?”

“Mới vừa rồi, nhưng mà ta cũng không phải cố ý, yên tâm, ta đối với người không có hứng thú.” Sự cuồng ngạo trong lời nói của Lãnh Trọng Hiên đã thương nghiêm trọng lòng của nàng.

Nàng nhịn không được bác lại hấn.

“Ta hoài nghi người có phải là đoạn tỵ chi phích ? ” Quân Hi Nhân nàng đều được mọi người công nhận là mỹ nhân, hấn nhìn thấy cơ thể của nàng thân xong mà vẫn vô động vu tâm, căn bản không phải là nam nhân bình thường.

“Ack..... Hoàng Thượng cũng từng hỏi ta như vậy.” Hấn nhất thời buộc miệng.

“Hoàng Thượng ? Người từng gặp Hoàng Thượng ? ” Nàng hồ nghi hỏi.

“Ách, nói đùa thôi.” Thật sự Hoàng Thượng đã hai ba lần vì hấn chọn một người hiền đức thực mĩ làm phúc tấn nhưng đều bị hấn uyển chuyển cự tuyệt. Kỳ thật sao hấn lại không thích nữ nhân ? Chẳng qua là yêu cầu của hấn rất cao, người mà hấn thú chỉ sợ rất khó tìm.

“Người thật là kỳ quái.” Quân Hi Nhân cảm thấy hấn âm dương quái khí, khó có thể nắm lấy, phân không rõ hấn rốt cuộc là người tốt hay là người xấu.

“Về sau người sẽ biết người đang được nói chuyện với ai.” Hấn tâm cao khí ngạo.

“Ta thật sự rõ ràng, người là đầu lĩnh của thổ phỉ.” Nàng khinh miệt nói.

“Người thật sự là không biết sống chết.”

“Quân Hi Nhân ta trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ bọn ô hợp chống lại quan phủ.” Nàng ám dụ hấn là ô hợp.

“Trách không được Khổng phu tử viết: ‘ Duy tiểu nhân cùng nữ tử bất nan dương.’ ” Lãnh Trọng Hiên không cam lòng yếu thế trào phúng.

“Người nói như vậy là đã mắng đến Thái Hậu, Hoàng Hậu, nương của người, chẳng lẽ các nàng đều không phải nữ tử sao ? ” Nàng cười đến lãnh diễm động lòng người. Lãnh Trọng Hiên tức giận, nàng không sợ vẫn ngang nhiên nghênh thị ánh mắt của hắn, thủy mâu hắc như bóng đêm lại có phần sáng lạng như ánh trăng rằm, câu nhân hồn phách.

Hắn không thể không thừa nhận, nàng mỹ thật sự rất đặc biệt, rất có cá tính, không giống với bất kỳ nữ tử ôn nhu hương ngọc bình thường.

...

Đêm nay Long sơn trại ca múa tưng bừng, Đại đương gia Long Bá Thiên mở yến tiệc chiêu đãi các huynh đệ, toàn bộ huynh đệ trong sơn trại đều tề tụ về đây, uống rượu ăn thịt, hào khí tận trời xanh.

Lãnh Trọng Hiên ngồi ở vị trí thứ ba, các vị trí tiếp theo tùy theo chức vị mà được sắp xếp ghế ngồi, hai bên trái phải có hai nha hoàn bồi tửu sướng ả.

Thái độ của hắn rất nghiêm túc, ngồi ngay ngắn nhìn bọn người đối diện đang ôm mỹ nhân trong lòng chỉ dùng thái độ lãnh đạm đãi ngộ. Toàn bộ chỉ là dong chi tục phấn ngay cả Hi Nhân còn kém xa, hắn không thấy ai thuận mắt. Yến hội này hắn vốn không thích tham gia, cùng những người thô tục kia ngồi ăn rất không kiên nhẫn, quả thực có chút làm nhục thân phận của hắn.

Nhưng mà Đại đương gia đích thân gọi hắn tới cùng chung vui nên hắn không thể cự tuyệt.

Nhị đương gia Trác Nhất Dao vẫn không thay đổi bản tính háo sắc, hai bên trái phải hay đối bên đều có ôm nữ nhân, còn ngang nhiên **. (Cái này nguyên văn, không phải mình thay dấu ” * ” à !)

Lãnh Trọng Hiên không quen nhìn những việc hắn đang làm, những việc Trác Nhất Dao đã làm với Hi Nhân ngày ấy hắn vẫn ghi hận trong lòng, một câu cũng không nói chuyện với hắn, ngồi uống rượu nghe nhạc một mình.

Long Thiên Bá sớm đã nhìn ra bọn hắn không hợp, chủ động nâng chén rượu :

“Nào, nào, đại ca ta kính hai vị tiểu đệ, hy vọng sơn trại của chúng ta ngày càng lớn mạnh.” Long sơn trại hiện giờ đã như một vương quốc nhỏ, thành lập sắp được sáu năm, ban đầu chỉ có hơn mười huynh đệ bây giờ tăng lên hơn ba ngàn, thế lực ngày càng lớn mạnh, Đại đương gia Long Thiên Bá không phải là một nhân vật đơn giản, nhìn thì thô lỗ nhưng ý nghĩ lại phi thường rõ ràng linh hoạt.

Lãnh Trọng Hiên đến đây đã được nửa năm, từ lúc gia nhập Long sơn trại luôn cố gắng lập kì công mới được hắn tín nhiệm, trở thành tâm phúc của hắn, được thăng làm Tam đương gia của sơn trại.

Từ xưa anh hùng tích anh hùng, Long Thiên Bá tương đương thưởng thức Lãnh Trọng Hiên văn võ song toàn.

Vì vậy Trác Nhất Dao rất không vừa mắt với Lãnh Trọng Hiên, có một cảm giác bị cướp mất địa vị, hơn nữa đại ca thiên vị không đem Hi Nhân đưa cho hắn làm thị thiếp.

“Đại ca, ta trước kính người.” Trác Nhất Dao ngửa đầu nghiêng chén uống cạn.

Lãnh Trọng Hiên cũng nâng chén, thủy chung ít lời chỉ cười khẽ, hắn chỉ để ý làm như thế nào sớm ngày công hạ Long sơn trại, hoàn thành sứ mệnh Hoàng Thượng giao phó.

Nha hoàn hầu hạ bên cạnh giúp các vị đương gia rót rượu đầy chén, Trác Nhất Dao sau khi uống ba chén, trong lòng có một ngụm khí buồn, thừa dịp túy ý phiêu ra. (@__@)

“Đại ca, Tam đệ, chúng ta uống như vậy không có ý nghĩa, phải mồm to uống rượu mới thống khoái ! Ha ha.....” Hắn cười to, sai người đem đến hũ rượu Mao Đài, trước sự sợ hãi của mọi người, ôm lấy vò rượu, ngửa đầu một hơi đổ rượu vào cổ họng, đa phần rượu theo khóe miệng tràn ra.

“Nhị đệ, người uống như vậy sẽ rất hại thân.” Long Thiên Bá nhíu mày.

“Đại ca, đêm nay chúng ta phải tận hưởng, không say không về, đây mới là tửu quốc anh hùng.” Trác Nhất Dao chuyển hướng sang Lãnh Trọng Hiên khiêu khích.” Tam đệ, để Nhị ca đánh giá một chút tửu lượng của người, người sẽ không không nể mặt Nhị ca chứ.”

Lãnh Trọng Hiên chán ghét nhất là loại “Bính tửu” tục tằn này, nhưng Trác Nhất Dao đã nói vậy nếu hần không uống chẳng phải là công nhiên đắc tội hần ?

Sắc mặt hần ngưng trọng, không nói một câu, cũng ôm lấy vò rượu lớn trên bàn, ngửa đầu một hơi uống hết một giọt cũng không dư.

“Hào! Tửu lượng, không thể tưởng được Tam đệ cũng là ngàn chén không say, điểm này đại ca không được như hai vị tiểu đệ.” Long Thiên Bá khoa trương khen ngợi. Kỳ thật nguyên nhân hần không ” Bính tửu ” là vì lúc nào cũng khắc khắc bảo trì ý nghĩ thanh tỉnh để tránh bị người ta ám toán.

Trác Nhất Dao không chịu dễ dàng tha cho Lãnh Trọng Hiên, lại sai người đưa lên một vò rượu.” Tam đệ, chúng ta tiếp tục uống, phải phân thắng bại mới được.”

“Nhị ca, tiểu đệ nhận thua.” Lãnh Trọng Hiên không muốn gây với hần nữa.

“Mới như vậy đã nhận thua, rất không hay đi ! ” Trác Nhất Dao giễu cợt hần, ý vị khiêu khích nồng nặc.

“Nhị đệ, chỉ là uống vì thích mà thôi đâu cần như thế. ” Long Thiên Bá nhin không được nói thay Lãnh Trọng Hiên.

Việc này càng làm cho Trác Nhất Dao phát hỏa. “Chỉ là uống một vò rượu có quan hệ gì ? Hần chính là hồng nhân trước mắt của đại ca, đại ca không khỏi quá coi trọng hần, ta với đại ca vào sinh ra tử nhiều năm như vậy chẳng lẽ kém với hần mới nhập trại nửa năm ! ” Hần nói nước miếng văng tung tóe, cực kỳ phẫn nộ.

Ngọn lửa lập tức bùng nổ, tất cả mọi người đều im lặng không nói gì.

Long Thiên Bá biểu tình âm lãnh khiến kẻ khác không rét mà run.

“Nhất Dao, người không cần uống nhiều rượu giả điên phá hỏng giao tình đã nhiều năm của chúng ta.” Ngữ khí của hần mang ý cảnh cáo.

“Đại ca, những lời này ta đã nhin lâu lắm rồi.” Trác Nhất Dao giống như một con sư tử điên, rút đao chỉ vào Lãnh Trọng Hiên. “Lãnh Trọng Hiên, người không cùng ta so tửu lượng thì cùng ta luận võ công đi !”

Sính thất phu chi dũng ! Lãnh Trọng Hiên không để ý đến hần, vững như thái sơn, bất vi sở động, vân đạm phong khinh nói:

“Người nói đi, muốn như thế nào ?”

Những lời này nói ra nhận định hần nhất định thất bại, Trác Nhất Dao nghe khẩu khí lập tức sát khí đầy mặt.

“Nếu ta thua sẽ đem vị trí Nhị đương gia tặng cho người, nếu người thua, lập tức rút ra khỏi Long sơn trại.”

“Được.” Lãnh Trọng Hiên câu ra một mặt cười lạnh ở khóe miệng.

Hai người đi ra khỏi yến tịch, đứng giữa đường, tất cả mọi người đều hút một ngụm lãnh khí chỉ có các huynh đệ của Trác Nhất Dao trong sơn trại mạnh mẽ hò hét cổ vũ cho hần.

Lãnh Trọng Hiên nghiêng thân tiếp nhận lợi kiếm của huynh đệ trình lên, gấp lại địch nhân hai mắt phiếm hồng, Trác Nhất Dao hận không thể chém hần bằng ngàn vạn nhát đao, chủ động ra chiêu, đao pháp sắc bén chém thẳng vào Lãnh Trọng Hiên, mỗi nhát đều cực kỳ hung ác, ý đồ lấy tính mệnh của hần.

Lãnh Trọng Hiên cẩn thận đỡ đòn, cố ý nhường cho hần mấy chiêu, lúc sau đã quen thuộc đao pháp của hần kiếm liền chuyển động như tạt phong sậu vũ, quang ảnh lờ lờ khiến cho Trác Nhất Dao ứng tiếp không kịp.

Long Thiên Bá trong lòng thần nhiên, Trác Nhất Dao quá mức khinh thường Lãnh Trọng Hiên, hần sớm đã nhìn ra Lãnh Trọng Hiên không phải hạng người bình thường, Trác Nhất Dao tuyệt đối không phải là đối thủ của hần.

Nhưng để cho Trác Nhất Dao một cái giáo huấn, Long Bá Thiên vẫn chưa ra tay ngăn cản hai người luận võ.

Cứ như vậy có lẽ Trác Nhất Dao sẽ tâm phục khẩu phục, sẽ không gây khó dễ cho Lãnh Trọng Hiên nữa.

Qua hai mươi chiêu, Trác Nhất Dao đã bị vây hạ, Lãnh Trọng Hiên thân thủ nhanh nhẹn, kiếm của hắn đã kề trên cổ Trác Nhất Dao, kếm một tấc đã đâm vào cổ họng, có thể lấy tính mệnh của hắn.

“Đa tạ.” Lãnh Trọng Hiên thắng, ngoài miệng còn không quên tiêu khiển hắn.

Trác Nhất Dao thua rất không cam lòng, oán hận ác độc trừng mắt nhìn Lãnh Trọng Hiên.

“Tốt lắm, thắng bại đã phân, Nhất Dao, người không cần gây khó dễ Trọng Hiên nữa, ta tin Trọng Hiên cũng không muốn tranh vị trí Nhị đương gia của người.” Long Thiên Bá thể hiện uy nghiêm của Đại đương gia.

“Hừ ! ” Trác Nhất Dao xoay mặt, y vẫn mãnh liệt khinh thường.

Lãnh Trọng Hiên thu liềm kiếm vẫn tiếp tục ngồi uống rượu, nha hoàn bên cạnh càng ái mộ hắn, các huynh đệ trong sơn trại càng thêm tôn trọng, sùng bái võ công của hắn.

Trác Nhất Dao thấy lòng người đều hướng về phía Lãnh Trọng Hiên, trong lòng lại càng không vui, trong lòng dân lên ý niệm báo thù.

Lãnh Trọng Hiên bị hai nha hoàn đỡ trở về phòng, hắn uống không ít rượu, tứ chi vô lực. Hai nha hoàn đem hắn giao cho Hi Nhân sau đó đóng cửa rồi đi. ” Lại uống rượu ! Sao lại uống nhiều như vậy chứ ? Thật là ! ” Hi Nhân ngoài miệng mắng nhưng vẫn đỡ hắn nằm trên giường.

Nàng vắt một cái khăn mặt nóng thay hắn lau mặt, tay. Lãnh Trọng Hiên lại đột nhiên mở mắt, bắt lấy tay của nàng, hai mắt sáng rực nhìn nàng.

“Buông tay ! Về sau người còn uống rượu, ta sẽ không quản người.” Hi Nhân nói thanh âm ôn nhu càng như đang thúc giục, làm tan rã sự phòng ngự của hắn.

Lãnh Trọng Hiên kéo nàng vào trong lòng, cả người nàng liền ngã nhào vào trong ngực hắn, có thể cảm giác được hô hấp dồn dập của hắn.

Hi Nhân nháy mắt trở nên hoảng hoảng hốt hốt, ở góc độ này nhìn lên hắn càng đặt biệt mê người, toàn thân nhiệt khí bao phủ nàng.

“Hi Nhân..... Hi Nhân giúp ta..... Được không ? ” Hắn thấp giọng trầm trầm nói giống như đang niệm chú.

Nàng tứ chi cứng ngắc, mặc hắn ôm vào trong ngực, vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng.

“Đừng như vậy.....” Lòng của nàng giống như một con nai chạy loạn.

“Hừ, đừng nói, ngủ.” Hắn tham lam hít hương thơm của nàng.

Hi Nhân cực kỳ vây quần, hé ra nụ cười xinh đẹp cố gắng giấu khát vọng đang dâng lên trong lòng.

Đinh hương trên người nàng giống như một dòng khí tức, hơi thở thanh tân không có giúp hắn thanh tỉnh mà càng làm hạ thể hắn căng cứng.

Dù sao hắn cũng là một nam nhân có sinh lý bình thường, hàng đêm cùng nàng đồng thất cộng miên, áp lực hắn thật gian nan, huống chi nàng lại mê người như vậy.

Hi Nhân nhìn khuôn mặt tuấn mỹ như điêu khắc của không khỏi mê man, nhịn không được đưa tay chạm vào hai gò má của hắn. (T.T chị ơi)

Bị bàn tay mềm mại của nàng sờ, hạ khó ** rõ ràng phiêu trưởng, không thể kháng cự ý nghĩ muốn hoàn toàn có được nàng trong đầu.

Hắn tạm thời dứt bỏ hết thấy, bắt lấy tay nàng, hôn lên đôi môi anh đào, ôn nhu dùng cái lưỡi tách ra hai miếng môi khe nhếch, giống như một con rắn tiến vào cái miệng ngọt ngào của nàng, thăm dò hương thơm mật ngọt trong đó.

Nàng đắm chìm trong ý loạn tình mê, hoàn toàn quên phản kháng.

Lãnh Trọng Hiền không khống chế được, đại thủ bao phủ lấy hai chỗ mềm mại của nàng, một cổ lực lượng thúc giục hấn trừ đi vật che mắt trên người nàng để cho hấn thấy rõ nàng.

Vì thế, nàng không một mảnh vải lỏa lộ ở mặt hấn, hai vú của nàng tựa như mật đào mê người, trắng nõn lộ ra phần hồng, hai quả hồng môi như cười, thùy tiên ướt át.

Hi Nhân ngưỡng ngừng bảo vệ xuân quang trước ngực cùng với hai chân trắng nõn như ngọc thạch của mình.

“Đừng che, để cho ta hảo hảo ngắm nhìn người.” Nàng mạn diệu, tinh khiết không một tỳ vết, thật sự là nhiếp hồn đoạt phách.

Lãnh Trọng Hiền hai tay quắc trụ một bên vú của nàng, cảm giác mềm mại xâm chiếm, hấn tứ ý đem hai đầu nhũ nắm trong lòng bàn tay, dùng lực một chút làm đau nàng.

“A ! Đau, nhẹ một chút.” Bình sinh lần đầu tiên bị nam nhân vuốt ve bộ ngực, Hi Nhân khó có thể dùng ngôn ngữ để diễn tả khoái cảm, bàn tay kia lại rất mềm mại, không chịu nổi dả kích của hấn.

Hấn yêu thích không buông tay, thỏa mãn hấp duyên nhũ phong, trong phòng bốn phía phát ra tiếng rên rỉ, nàng cảm thấy toàn thân một trận khó chịu, không nhịn được phát ra tiếng rên nhỏ.

“Ta rất muốn người, Hi Nhân.....” Hấn thì thâm vào tai nàng, nhưng vẫn không quên nhắc nhở chính mình đừng vì nữ nhân quên việc quốc gia đại sự.

Một đêm này, Hi Nhân ở trong lòng hấn, ngực chạm nhau, hơi rượu theo sự thân mật chui vào hơi thở, nàng càng hưởng trong lòng ngực của hấn mà cọ xát.

Lãnh Trọng Hiền nhanh chóng ôm lấy nàng như đang ôm một đồ vật quan trọng, tối trân quý.

3. Chương 3

Vừa tỉnh lại Lãnh Trọng Thiên cảm thấy đầu nhức buốt, chắc là do tối qua uống rượu say mà ra. Hấn cảm thấy rất khó chịu nên liền đưa hai tay day day huyết thái dương.

Cửa mở, Quân Hi Nhân bưng bát canh giải rượu đi vào, thái độ bình thường thay đổi hấn, dịu dàng nói :

“ Người tỉnh rồi ? Mau uống bát canh giải rượu này đi thì sẽ không còn cảm thấy khó chịu nữa. ”

Vừa nói nàng vừa bưng bát canh đến giúp hấn uống hết. Lãnh Trọng Hiền uống xong bát canh giải rượu thì thần trí thanh tỉnh chút ít, chuyện đã phát sinh tối hôm qua lần lượt hiện ra trong đầu hấn, trong lòng lo lắng không thôi.

“ Tối hôm qua, chúng ta...” hấn thấp giọng hỏi.

Quân Hi Nhân cảm thấy thẹn thùng, hai tay hết nắm rồi lại buông, nàng đã không muốn nghĩ đến vậy mà hấn lại nhắc ra.

Hấn im lặng một hồi lâu, hận chính mình rượu say loạn ý, định lực không đủ nên không kiểm soát được bản thân, may mà hấn không vượt quá ải cuối cùng, có lẽ nên phân định giới tuyến rõ ràng với nàng.

Hấn liền bày ra bộ mặt lạnh lùng, tàn khốc nói :

“Người tốt nhất nên nhớ kĩ, người chỉ là một công cụ ấm giường, ngày hôm qua ta uống rượu quá chén nên...”

“ Người vừa nói cái gì ? ” Sắc mặt nàng phút chốc trắng bệch. “ Ý của người là...người đang đùa bỡn ta, xem ta là trò chơi ...”

“ Hãy quên chuyện tối qua đi”. Giọng nói lạnh nhạt vang lên như hết thảy mọi chuyện phát sinh đêm qua đều không có.

Nàng có thể nào chịu được cảm giác bị người ta đùa bỡn?

“ Lãnh Trọng Hiền, người hỗn đản ! ” Hi Nhân phẫn nộ lớn tiếng mắng chửi, trong hốc mắt lệ nóng doanh tròng.

Hắn buộc lòng quay đi không dám nhìn vào mắt nàng, sợ rằng chỉ liếc mắt một cái thì sẽ không kiềm chế được bản thân mà trầm luân cùng với nàng.

“ Người chỉ là một nha hoàn thị tẩm, không thể cưới loại người như ngươi được. ” Hắn giả bộ hoa tâm, giọng nói khinh miệt để làm nàng chết tâm.

“ Người có cái gì mà kiêu ngạo ? Người tưởng rằng tất cả mọi nữ nhân trên đời này đều si tâm với ngươi ? Người chẳng qua cũng chỉ là một đầu linh của thổ phỉ thôi. Ta – Quân Hi Nhân này mới là người không cần ngươi. ” Mặc dù trong lòng đau đớn nàng vẫn ương ngạnh bài xích hắn.

Dứt lời, nàng cố nén nước mắt quay đi, nàng không muốn đứng trước mặt hắn vì hắn mà rơi lệ.

Hắn biết là hắn đã thương tổn nàng, hận không thể ôm lấy nàng mà an ủi. Nhưng mà hắn còn có nhiệm vụ cơ mật, không thể vì nhi nữ thường tình mà hỏng việc quốc gia đại sự.

Lãnh Trọng Hiền giờ phút tâm tư rối rắm, Hoàng Thượng phái hắn đến sơn trại nằm vùng chủ yếu dựa vào sự thông minh, cơ trí, ứng biến linh động của hắn nhưng bây giờ trong đầu hắn chỉ một mảnh hỗn độn.

Hi Nhân khóc đến sưng cả mắt, ngồi ở thềm đá trước lương đình, không ngừng gạt lệ.

Nàng không ngừng nghĩ đến việc trốn chạy khỏi sơn trại.

Chỉ có điều trong sơn trại mọi người trông coi rất chặt chẽ, nàng làm sao để có cơ hội đây ? Nhưng nàng thật sự không muốn hàng đêm phải ngủ cùng giường với nam nhân đáng hận kia.

Nếu nàng không đi, sớm hay muộn cũng sẽ bị ** lại..... Trong lòng lo sợ không thôi.

Đột nhiên, trên mặt đất có bóng người đi đến, nàng kinh ngạc ngược mắt lên nhìn.

Trác Nhất Dao nhìn nàng thoáng nở nụ cười thâm tà, nàng hoảng sợ nhanh chóng đứng lên, thân người lao đảo lui về phía sau.

“Sách, tiểu mỹ nhân của ta , đôi mắt xinh đẹp sao lại sưng mọng như vậy ? Ai dám khi dễ ngươi, nói cho ca ca nghe, ta nhất định sẽ thay ngươi đòi công đạo.” Trác Nhất Dao thô bỉ tiến về phía nàng.

Hi nhân ban đầu rất sợ hãi nhưng trong đầu lập tức nảy lên một ý nghĩ, có lẽ nàng có thể lợi dụng Trác Nhất Dao để chạy trốn vì thế quyết định cùng hắn hù lấy ỷ xà.

“Nhị đương gia..... Người ta ở trong sơn trại này thật sự rất nhàm chán, ta muốn đi xuống núi.... đi đi đi.....”

“Được rồi, được rồi, chỉ cần ngươi thương Nhị đương gia thì ngày mai lập tức mang ngươi xuống núi chơi.” Trác Nhất Dao thực sự động tâm trước sắc đẹp của nàng, một lòng muốn chiếm được nàng.

Hi Nhân cảm thấy cực kỳ ghê tởm, muốn phỉ nhổ hắn song vẫn kiềm lại vì mục tiêu cao cả nên đành nín nhịn.

“Thật vậy ? Nhưng mà người ta ngượng ngùng.....”

“Không sao hết, mau đến đây đi để ca ca thương một chút.....” Hắn nhanh chóng muốn bắt lấy nàng nhưng nàng đã nhanh chân tránh được.

“Nhị đương gia, ở trong này sẽ có người thấy.” Nàng gắt giọng.

“Ai thấy, ta liền móc hai mắt hắn đi, ngươi nói được không ? ” Hắn cực lực lấy lòng nàng.

“Ta sợ Tam đương gia thấy được sẽ.....” Nàng ra vẻ lo sợ.

“Hừ! Hắn ta ? Hắn thấy cũng không làm gì được, ta không sợ

hắn.” Trác Nhất Dao lên giọng nói.

Hi Nhân đột nhiên nghĩ đến kế một tiễn hạ hai con chim, trong lòng vẫn còn hận Lãnh Trọng Hiền, nàng đặt bàn tay mềm mại lên vai Trác Nhất Dao, mềm giọng ỷ ôi nói :

“Nhị đương gia, chúng ta đến hoa thính uống rượu, chơi nhạc đi ! “

“ Người theo giúp ta uống rượu ? Được lắm.” Trác Nhất Dao nhanh chóng nắm lấy bàn tay nhỏ bé, ái muội vỗ vỗ.

Muốn tới hoa thính, nhất định phải đi qua phòng Lãnh Trọng Hiên, quả nhiên, Lãnh Trọng Hiên vừa bước ra khỏi cửa đã thấy nàng bị Trác Nhất Dao gắt gao ôm lấy, song song cùng đi vào hoa thính.

“ Sao lại thế này ? ” Lãnh Trọng Hiên nảy sinh nghi hoặc khó hiểu với Hi Nhân.

Hi Nhân không thể nào có hảo cảm với Trác Nhất Dao, chẳng lẽ nàng chịu để cho hấn thân mật, tự mình cam lòng sa đọa ?

Trong lòng hấn kinh hãi, dựa vào sau cửa rình coi.

Chỉ thấy Hi Nhân ân cần rót rượu cho Trác Nhất Dao, cử chỉ hồ mị như danh kỹ thanh lâu, nàng cười cười nói : “ Nhị đương gia, ta hiện tại mới biết người khí hơn Tam đương gia nhiều, đến, chén này ta kính người.”

“ Hi Nhân cuối cùng cũng cười với ta, ta tất nhiên là tốt hơn Lãnh Trọng Hiên, ta sẽ phong người làm áp trại phu nhân. ” Trác Nhất Dao nhừa nhựa giọng nói, bắt đầu động tay động chân.

Hi Nhân sớm đã nhìn thấy Lãnh Trọng Hiên, nàng cố ý trường kì diễn xuất, tính toán điều khiển hai nam nhân này. Nàng cố gắng nhẫn nại với hành vi phóng túng của Trác Nhất Dao, mặc kệ tay hấn khê vuốt ve tay nàng.

Lãnh Trọng Hiên xanh mặt, lửa giận bốc lên ngàn ngút trên đầu, nắm tay nắm chặt.

Hấn vừa liếc mắt đã biết nàng đang cố ý nhưng mà hấn vẫn không thể để yên, mặc kệ nàng muốn làm gì thì làm, một cổ toan ý xông thẳng đại não, phá tan lý trí. (hồ hồ dấm chua bốc nặng quá nên bạn bị say muốn ngắt)

“ Hi Nhân, người đang ở đây làm cái gì ? ” Hấn rống giận từ gian bên cạnh bước vào.

“ Ta ở đây bồi Nhị đương gia uống rượu a ~ ” Hi Nhân không lo không sợ, nghênh nghênh nhìn hấn châm chọc.

Hấn tức giận đến mức muốn đem nàng bầm thây vạn đoạn, nàng muốn làm hấn tức chết mà.

“ Sao hả ? Không được sao ? ” Trác Nhất Dao vừa nhìn vừa khiêu khích hỏi hấn.

“ Nàng là nữ nhân của ta.” Lãnh Trọng Hiên trầm giọng nói, tiến lên ôm chặt lấy tay của nàng.” Người là nữ nhân đáng chết, theo ta về phòng.”

“ Ta không cần ! Buông tay ! ” Nàng khê chớp mi, dùng sức đẩy bàn tay đang giữ chặt lấy tay mình.

Hành động của nàng càng làm cho hấn thêm cuồng nộ, xốc lấy thân hình nàng vác trên vai, giống như đang bê một cái bàn lớn đi ra : “Đi về xem ta như thế nào trừng phạt người ! “

“Cứu mạng a ! ” Hi Nhân ở trên vai hấn quơ chân kêu cứu.

“Lãnh Trọng Hiên, buông nàng ra ! ” Trác Nhất Dao nén chịu đến cùng cực cuối cùng không nén được văng tục.

Lãnh Trọng Hiên giả điếc không nghe thấy, giống như đang thu hồi đồ vật vốn là của mình, vác nàng, bước ra hoa thính.

“ Buông ta ra.....” Hi Nhân mở miệng kêu to đến khàn cả giọng, vừa ra sức chống đối làm cho đối phương chật vật.

Hấn đem nàng tùy ý quăng trên giường, nàng rơi mạnh xuống giường, sợ hãi rên lên, không biết hấn sẽ đối phó với nàng như thế nào.

“Người quả thực đã chơi đùa vui vẻ rồi ” Hấn nghiêng răng, găm gờ tra hỏi : “ Tốt nhất người nên biết điều một chút, không được có lần sau, sự kiên nhẫn của ta không lớn đến mức ấy.”

” Ai bắt người quản ta? Người thật sự đã xen vào việc của người khác rồi.” Nàng không cam lòng yếu thế trả lời.

Hắn lộ ra khuôn mặt âm trầm dọa chết người : ” Đừng bức ta bịt cái miệng sắc bén của ngươi lại.”

” Ngươi..... Người muốn làm cái gì? ” Hi Nhân lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý, trái tim không nghe lời đập mạnh, nhanh chóng bị khí thế bức người của hắn dọa cho sợ hãi, trong lòng bắt đầu hối hận lúc trước đã lỗ mãng.

” Ta phải giáo huấn ngươi một chút, nha đầu không an phận này.”

Đôi môi mềm mại như cánh hoa của nàng nhanh chóng bị hắn chế trụ, nàng mím chặt môi không để cho hắn toại nguyện.

Hắn không chịu buông tha cố gắng khiêu mở hàm răng của nàng, đầu lưỡi linh hoạt nhanh chóng tiến vào, tìm cách sát nhập, cuồng tứ hôn nàng, môi của nàng bị hắn hôn sưng mọng, mà lòng của nàng lại buông lỏng phòng ngự, dần dần thuận theo hắn, để mặc hắn tàn phá.

Thấy nàng đối với hắn cũng có nhiệt liệt phản ứng, hắn hôn càng trở nên cực kỳ ôn nhu cùng nàng yêu thương, nàng đột nhiên chìm đắm trong sự ôn nhu của hắn...

Hi Nhân khẽ nhắm mi, tâm tư chỉ toàn nghĩ đến Lãnh Trọng Hiên, nàng không hiểu chính mình vì cái gì lại đi yêu một gã thổ phỉ, thần sắc lộ vẻ mâu thuẫn.

Bỗng nhiên nàng nghe thấy tiếng nữ nhân kêu lên :

” Cứu mạng a ! Cứu mạng...”

Hi Nhân kinh ngạc chạy ra tìm nơi phát ra âm thanh, tiếng kêu cứu phát ra từ phòng Trác Nhất Dao, cực kỳ thê lương, giống như đang kháng cự không để cho Trác Nhất Dao cưỡng bạo.

Nàng đang muốn vọt vào đi cứu người, ngăn cản Trác Nhất Dao, Lãnh Trọng Hiên chợt đứng chắn trước mặt nàng, lạnh lùng nói:

” Đừng không biết tự lượng sức mình.”

” Người cũng nghe thấy mà vì sao không chịu ra tay cứu giúp? Trơ mắt nhìn một nữ tử luân hãm ở trong bàn tay ma quỷ của Trác Nhất Dao ? ” Hi Nhân phẫn nộ bất chấp nói.

” Nếu lần nào ta cũng đi cứu thì người mà ta cứu được sẽ được một đồng ? ” Hắn lãnh khốc vô tình nói, giống như việc này căn bản không có quan hệ gì đến hắn.

Hi Nhân không thể đồng ý với luận điệu của hắn : ” Người không cứu, ta cứu !!! ”

” Hi Nhân ! ” Lãnh Trọng Hiên kiềm lấy cổ tay nàng : ” Không cần xúc động như vậy, nếu người đi vào thì người sẽ là người thay thế nàng, người có biết không ? ” Hi Nhân ngẩn ra : ” Nhưng mà nàng ta thực đáng thương.....”

Nếu đổi thành là nàng bị Trác Nhất Dao làm nhục, nàng tuyệt đối sẽ sống không nổi.

” Cũng phải có người hy sinh.....” Lãnh Trọng Hiên trong lòng cũng không đành lòng nhưng vì để hoàn thành đại sự hắn chỉ có thể phụ người mà thôi.

Tiếng kêu trong phòng đã ngưng lại, cô nương kia chắc đã không chịu được ngắt đi.

Hi Nhân trong lòng đau xót, giống như việc này xảy ra với nàng nên trong người cực kỳ khó chịu.

” Đừng để Trác Nhất Dao thấy, chúng ta trở về phòng đi.” Lãnh Trọng Hiên một lòng thăm nghĩ bảo hộ nàng, còn lại những người khác đối với hắn không quan trọng.

Tay hắn vừa để trên vai nàng đã bị nàng hất đi.

” Không cần quan tâm tới ta, người là nọ phu ! ” Hi Nhân rất tức giận vì hắn đã không chịu ra tay cứu giúp.

Nàng đau khổ bỏ chạy.

Lãnh Trọng Hiền đứng yên tại chỗ, trong lòng cũng khó chịu không kém gì nàng nhưng không thể nói ra.

Trác Nhất Dao phát tiết thú dục xong sảng khoái đi đi ra khỏi phòng, để lại Mẫu Đơn mình đầy thương tích, quần áo của Mẫu Đơn xốc xếch cúi đầu khóc.

Vận khí của nàng không tốt mà, thật vất vả mới được một vị đại gia có tiền chuộc thân, không ngờ rằng kiểu hoa đi đến nửa đường bị một đám thổ phỉ chặn cướp, ngay cả nàng là tân nương tử cũng đoạt đi.

Tuy nàng không còn tấm thân xử nữ, nhưng mà bị một gã thổ phỉ cưỡng bạo nàng vẫn cảm thấy không cam lòng.

Hiện tại bị nhốt ở sơn trại cũng không biết khi nào mới có thể trốn thoát.

Nhất thời đau thương ập đến, nàng khóc lóc rất thương tâm không thể kiềm được.

Hi Nhân lo lắng nên lại đi đến phòng của Trác Nhất Dao, thấy Trác Nhất Dao không còn ở trong phòng mới lớn mật tiến vào.

” Người không cần quá đau thương.....” Nàng muốn an ủi cô nương đáng thương này.

Mẫu Đơn nhẹ nhàng mi : ” Người là ai?” Thật là một cô nương trẻ trung, xinh đẹp.

” Ta tên là Hi Nhân, là nha hoàn thị tẩm của Tam đương gia, hoàn cảnh cũng tương tự với người.”

” Người cũng bị bắt đến đây?” Mẫu Đơn trừng lớn mắt hỏi.

” Ta bị mua về, ai biết bọn hần là thổ phỉ.” Hi Nhân ngồi xuống, hy vọng nói chuyện phiếm với nhau có thể làm nhẹ bớt nỗi đau trong lòng nàng : ” Người đến đã bao lâu rồi?” Mẫu Đơn tò mò đích hỏi.

” Hơn một tháng.”

” Chẳng lẽ người không nghĩ trốn sao?”

” Nghĩ chứ! Ta cũng rất muốn trốn nhưng mà chung quanh sơn trại đều có người canh gác, căn bản không có khả năng.”

Mẫu Đơn nghe nàng nói như vậy, nhất thời lâm vào tuyệt vọng, khóc ròng nói : ” Ta không muốn cả đời phải ở trong này.....”

” Ta cũng không muốn nhưng mà trước mắt không có cơ hội, xem ra vẫn còn hơn là chết.” Hi Nhân cảm thán.

Mẫu Đơn đau đớn khóc, Hi Nhân vội vàng khuyên nàng : ” Người đừng khóc nữa ! Sự tình còn chưa đến bước tuyệt vọng, chỉ cần còn sống còn có hy vọng, núi xanh còn sợ gì không có củi đốt ! ” Hi Nhân lo lắng sợ nàng ta sẽ nghĩ quẩn.

Mẫu Đơn cầm tay của nàng : ” Hi Nhân, giúp ta trốn đi, được không ? “

” Ta không phải không muốn giúp người, mà là tự thân còn khó bảo toàn, Nhị đương gia có vài lần muốn khinh bạc ta, may mắn có Tam đương gia cứu ta.” Còn hơn nàng, Hi Nhân tự nhận mình may mắn hơn nàng ta nhiều : ” Tam đương gia không giống Nhị đương gia hạ lưu, thô tục như vậy.....”

” Thổ phỉ còn không phải đều giống nhau sao ! ” Mẫu Đơn bĩu môi nói.

” Ngay từ đầu ta cũng nghĩ như vậy nhưng mà ở chung với nhau lâu rồi ta mới nhận ra Tam đương gia thật sự tốt tính, so với người khác vẫn hơn hẳn.”

Mẫu Đơn không phát hiện mặt nàng đang nhiễm một màu hồng, một lòng muốn thoát ly tặc quật, đạt được tự do. (quật : hang động)

Trong lòng Hi Nhân cảm thấy có chút áy náy với Mẫu đơn bởi vì nàng vốn có thể cứu nàng nhưng vì bản thân do dự nên mới hại nàng bị Trác Nhất Dao cưỡng bạo.

vì duyên cớ này, Hi Nhân đặc biệt quan tâm tới Mẫu Đơn, xem nàng như tỷ muội tốt của mình.

4. Chương 4

Trác Nhất Dao vô cùng say đắm Mẫu Đơn, đem nàng làm nha hoàn thị tẩm riêng của mình, không tiếp thực mê muội với Hi Nhân nữa.

Tuy Mẫu Đơn cực kỳ căm ghét Trác Nhất Dao nhưng không thể không khuất phục trước sức mạnh của hắn.

Đến ngày nọ, nàng đang ở trong Viên Tử Lý tản bộ nhìn thấy Lãnh Trọng Hiên đang đi tới, ngọc thụ lâm phong khiến thần trí Mẫu Đơn chấn động, thầm nghĩ : « Nam nhân này thật anh tuấn »

Lãnh Trọng Hiên đối với nàng lại nhìn mà như không thấy, cứ thế mà đi lướt qua.

Mẫu đơn sững sờ tại chỗ, bình sinh đây là lần đầu tiên có nam nhân không để ý tới sắc đẹp của nàng.

Hắn cứ thế mà đánh vào sự kiêu ngạo của nàng, khiến nàng muốn biết rõ thân phận của hắn nên vội tới chỗ Hi Nhân hỏi thăm.

” Người mà ngươi nói tới chắc chắn tám phần là Tam đương gia.” Hi Nhân nghiêng đầu trả lời.

” Tam đương gia? Nhìn hắn rõ ràng là một nam nhân cực kì xuất sắc, vì có gì mà lại đi làm thổ phi cơ chứ?

” Mẫu đơn khó hiểu hỏi lại.

” Ta cũng rất buồn bực a ! ” Hi Nhân nhún nhún vai, với lấy đĩa hoa trên bàn ăn sống.

” Hi Nhân, ta thật sự rất hâm mộ ngươi, có thể trở thành thị thiếp của Tam đương gia.” Mẫu Đơn không khỏi cảm thấy ghen tỵ trong lòng.

” Ta mới khinh thường cái danh phận thị thiếp của thổ phi.” Hi Nhân khẩu thị tâm phi nói.

” Ngươi cùng Tam đương gia lúc làm chuyện đó, phải chăng ngài rất mãnh liệt ? ” Dù sao Mẫu Đơn cũng xuất thân chốn phong trần, đối với những chuyện này không chút ngượng ngùng.

Mẫu Đơn cứ như vậy trực tiếp hỏi thẳng, khiến cho cả 2 tai của Hi Nhân đều đỏ nhừ, ngập ngừng trả lời : ” Ngươi..... Đừng cứ thản nhiên như vậy mà hỏi người ta ! “

” Có phải hay không ? ” Mẫu Đơn tò mò đoán, vẫn lay lay cánh tay nàng, truy cứu câu trả lời cho bằng được mới thôi.

Cái loại chuyện này Hi Nhân đâu có biết nói thế nào ? Nàng khó có thể thẳng thắn mở miệng : ” Kỳ thật chúng ta..... Còn không có hoàn toàn làm xong chuyện đó, bởi vì..... Ta sợ đau.....”

” Cái gì ? Hắn còn không có cùng ngươi..... Sao có thể như vậy ? ” Mẫu Đơn ngạc nhiên.

” Là thật mà.” Hi Nhân thẹn thùng không thôi.

” Nhưng mà các ngươi hàng đêm đồng sàng dị mộng, làm sao hắn có thể nhịn được ? ” Mẫu Đơn hồ nghi.

” Thì vậy nhưng đừng nói cho người khác biết đó.” Hi Nhân khẩn trương dặn dò nàng.

” Yên tâm, ta sẽ không nói cho ai biết.” Trong lòng Mẫu Đơn xuất hiện một ý tưởng kỳ lạ, nàng phải đem Lãnh Trọng Hiên kia đặt dưới thân nàng.

Mẫu Đơn vô tình mặc quần áo bạc sa với quần mỏng manh, loáng thoáng lộ ra một mảnh yếm hồng, thân hình nàng uốn éo đi tới phòng của Lãnh Trọng Hiên. Lãnh Trọng Hiên ngẩng đầu nhìn thấy, hắn đang cầm trong tay một quyển sách, cứ ngỡ là Hi Nhân tới.

” Mẫu Đơn cô nương, sao lại là ngươi?”

” Thật bất ngờ phải không ? ” Mẫu Đơn ngồi xuống bên cạnh hắn, cố ý để lộ một bên vai trần đầy phong tình, nhuyển ngọc ôn hương hướng về hắn, kiều mị nói : ” Đêm nay để Mẫu Đơn hầu hạ ngài, được không ? “

Lãnh Trọng Hiên cau mày, không tiêu hóa nổi cái ý tưởng của nàng, lạnh lùng cự tuyệt : ” Ngươi là người của Nhị đương gia, ta sao dám động tới ngươi ? ”

” Ngài không nói ta không nói, thì làm sao có người khác biết ? ” Mẫu Đơn vũ mị cười, đứng thẳng người lên, chậm rãi trút bỏ xiêm y trên người, đem thân hình hoàn mỹ của mình phô bày trước hân.

Nàng tự tin rằng không có một nam nhân nào sau khi nhìn xong thân thể tuyệt đẹp của nàng lại không động tâm.

Hơn nữa Hi Nhân không thể thỏa mãn hân, hân giờ phút này nhất định là huyết mạch sôi sục, dục hỏa đốt người.

Mẫu Đơn kiều mị uốn éo thân mình ngồi lên trên đùi hân.” Tam đương gia, ngài không đưa thiếp lên giường sao ? “

Lãnh Trọng Hiên đang muốn vắt nàng xuống đất thì vừa đúng lúc Hi Nhân tiến vào, nhìn thấy cảnh này, khiếp sợ vô cùng.

” Các người.....” Sao Mẫu Đơn lại không một mảnh vải che thân ngồi trên người hân, hai người họ tựa như đang giao hoan.

Lòng của nàng giống như bị người ta phóng trúng một mũi tên, hung hăng làm tổn thương nàng.

” Hi Nhân, người nghe ta nói đã” Lãnh Trọng Hiên vội vàng đẩy Mẫu Đơn ra, cuống quýt giải thích.

Trên nét mặt nàng hiện lên cảm xúc lạnh như băng, vội vã quay đầu : ” Thực xin lỗi, các người tiếp tục đi.....”

Hi Nhân nói xong cảm thấy rất đau đớn, đôi mắt đã bị một tầng lệ che phủ, đau lòng bỏ đi.

” Hi Nhân.....” Lãnh Trọng Hiên vội vàng đuổi theo nàng nhưng lại bị Mẫu Đơn giữ chặt lại

” Tam đương gia, đừng để ý tới nàng, nàng vẫn còn là tiểu nha đầu, ngài nhìn ta xem, ta mới là hàng thật giá thật, chính là nữ nhân.”

” Cảm ơn, người đứng là nữ hồ ly, không xứng để so sánh với Hi Nhân ! ” Lãnh Trọng Hiên ác độc mắng, ánh mắt sắc bén, âm trầm, quỷ quyết giống như là sứ giả đến từ địa ngục, trực tiếp làm cho cả người nàng run sợ, vô cùng lạnh lẽo.

Dứt lời, hân phấn nộ mà đi ra khỏi phòng, đi tìm Hi Nhân.

Mẫu Đơn chưa bao giờ nhục nhã đến như vậy, cảm thấy cực kỳ mất mặt, tức giận vạn phần, cắn răng nghiến răng nói:

” Lãnh Trọng Hiên người hãy chờ xem ! “

Trở về phòng, không ai nhìn thấy nên nước mắt Hi Nhân cứ thế mà tuôn ra, nàng cảm thấy lòng mình đau như cắt, như bị một mảnh vỡ cửa vào, rất đau, rất đau.

Nàng vì có gì mà lại thương tâm, thống khổ ? Thế này có nghĩa là gì chứ ?

Chẳng lẽ nàng đã yêu hân nên mới cảm thấy khổ sở tới vậy ?

Trong đầu hiện lên hình ảnh Mẫu Đơn ở trong lòng hân, càng nghĩ càng thấy lòng đau đớn đến mức không thể đứng dậy nổi.

” Hi Nhân.....” Lãnh Trọng Hiên đã tìm tới, nàng nhìn thấy hân như thấy mãnh thú hồng thủy, sợ hãi rúc vào góc giường, thân mình khẽ run.

” Người đừng tới đây, tránh xa ta ra ! ” Nàng không muốn thấy hân.

” Hi Nhân, người hiểu lầm rồi.....” Hân ôm lấy thân hình của nàng, nàng kích động đầm lên ngực hân, cực lực muốn tránh xa hân.

” Buông ra ta, người là quỷ quân tử, đại sắc ma.....” Nàng liên tiếp mắng mỗ hân.

” Hi Nhân nàng không cần xúc động như vậy ! ” Hân trầm giọng nói : ” Tật xấu lớn nhất của nàng chính là nàng quá mạnh mẽ, sự tình gì chưa hiểu rõ ràng cũng liền tự mình định luận, chẳng lẽ người thật sự cho rằng ta là đồ háo sắc sao ? Nếu như thế chúng ta đã sớm phát sinh quan hệ.”

Nàng im lặng cúi đầu, con người đen tràn ngập mây mù. “ Nhưng người cùng Mẫu Đơn.....”

” Chính nàng ta đã tự trút bỏ xiêm y định câu dẫn ta, ta đang muốn đẩy nàng ra, người vừa lúc tiến vào.” Hắc nhân nài giải thích.

” Mẫu Đơn tự mình trút bỏ xiêm y để câu dẫn người ? ” Nàng cao giọng hỏi, bán tín bán nghi.

” Vì sao lại không có khả năng đó ? Người không cần coi mọi người đều là người tốt, Mẫu Đơn dù sao cũng xuất thân chốn phong trần, tâm cơ nàng ta rất thâm trầm.” Hắc nhân cơ hội này giảng cho nàng một bài học.

Hi Nhân cảm thấy đầu như tổ ong, một mảnh hỗn độn, nàng thật sự rất khó tưởng tượng, Mẫu Đơn làm sao có thể là một nữ nhân không biết liêm sỉ.

Thì ra ngày đó nàng ta cực lực hỏi thăm mọi chuyện của Lãnh Trọng Hiên hóa ra đã có ý niệm muốn cướp Lãnh Trọng Hiên ở trong đầu.

Uổng phí nàng coi Mẫu Đơn là bằng hữu tri kỷ, ngay cả việc giường chiếu cũng nói cho nàng ta hay.

Thật sự là lòng người phản trắc !

” Hiện tại người đã biết chuyện, còn giận ta nữa không ? ” Lãnh Trọng Hiên nâng cằm nàng lên, đôi môi nở nụ cười hấp dẫn mê hoặc nàng, khiến tâm hồn nàng bỗng bình lặng. (Ishtar : đoạn này chém đấy, hehe)

” Ta.....” Nàng há miệng định nói thì đã bị hắc nhân ngăn lại, lưỡi hắc nhân ló lách vào miệng nàng như đang trừng phạt nàng, khiến nàng cứ trầm luân trong mê đắm.

Nụ hôn đó cứ triển miên kéo dài, hóa giải mọi hiểu lầm của nàng, khiến nàng an tâm ở trong lòng hắc nhân.

” Về sau người cứ như vậy mà ăn giấm chua, biết không ? ” Hắc nhân bá đạo dùng lời nói giáo huấn nàng, hàm chứa sự ôn nhu, nhẹ nhàng xâm nhập vào trong tâm tư nàng.

” Ân.” Nàng mềm mại lên tiếng.

Ở bên kia, Mẫu Đơn bị Lãnh Trọng Hiên lạnh lùng cự tuyệt cảm thấy không cam tâm, ý nghĩ mượn đao giết người xuất hiện trong đầu.

Nàng cố ý ghen tiếp Trác Nhất Dao, thi triển mị công đối với hắc nhân, tuy nàng vô cùng chán ghét Trác Nhất Dao, nhưng ngoại trừ hắc nhân ra, không ai có thể giúp nàng trả thù.

Mẫu đơn đem tất cả tuyệt kỹ ra câu dẫn Trác Nhất Dao khiến hắc nhân còn tưởng rằng Mẫu Đơn lâu ngày đã nảy sinh tình cảm với hắc nhân, dịu dàng nói : ” Mẫu Đơn, nàng thực sự là đóa hoa đẹp nhất, từ ngày có nàng, ta liền trở nên sinh long sống hổ, chỉ cần nàng ngoan ngoãn ở bên cạnh ta, cả đời ăn sung mặc sướng, không cần lo nghĩ, ta sẽ không bạc đãi nàng.”

” Nhị đương gia, ngài phải làm chủ cho thiếp, thay thiếp trả mối hận này.” Mẫu đơn kiêu liên nói.

” Cái gì, ở sơn trại có người khi dễ nàng hay sao ? ” Trác Nhất Dao chớp mắt hỏi.

” Có, ngài không biết đó thôi, Tam đương gia hắc ý đồ muốn phi lễ ta ! ” Nàng bày ra vẻ mặt vô cùng ủy khuất. (Ishtar : phi lễ với nàng ta mà nói chính là nàng ta đã dâng mở đến tận miệng mèo rồi mà anh LTH còn chê, thế là quá phi lễ rồi)

” Tên đó có Hi Nhân còn chưa đủ sao lại còn muốn cả người ? ” Trác Nhất Dao giận dữ vô cùng, nộ khí ngất trời.

” Hắc nhân còn nói hắc sớm muộn gì cũng xử lý ngài. Nhị đương gia không còn, chẳng phải hắc nhân sẽ bắt thiếp hạ hạ hắc nhân sao ? ” Mẫu Đơn cố tình bỏ đá xuống giếng, ở bên cạnh châm ngòi nổ.

” Hắc nhân thật sự nói như vậy ? ” Trác Nhất Dao mặt nổi gân xanh, dùng dũa đứng dậy.

” Là thật mà ! Ngài cần phải cẩn thận, hắc nhân có thể gây bất lợi cho ngài.”

” Đáng giận ! ” Trác Nhất Dao một quyền đánh về phía cái bàn, phần nộ mà rời đi : ” Ta đi tìm hắc hủi cho ra lẽ.”

Trác Nhất Dao nộ khí lao ra khỏi phòng, tìm đến Lãnh Trọng Hiên hỏi tội.

Khóe miệng Mẫu Đơn nhắc lên một mặt ý cười, vội vàng đuổi theo để xem kịch hay.

” Lãnh Trọng Hiên ngươi ra đây cho ta ! ” Trác Nhất Dao đứng trước cửa phòng hắc rống lên.

Từ trong phòng bước ra, Hi Nhân đối mặt với Mẫu Đơn liền thấy ánh mắt quỷ quyệt của nàng.

Lãnh Trọng Hiên tiến lên hỏi : ” Nhị ca, có cái gì chuyện gì vậy ? “

” Ta không phải Nhị ca của ngươi, trong mắt ngươi đâu có coi sự tồn tại của ta ra gì.” Trác Nhất Dao không đầu không đuôi há mồm liền mắng.

Lãnh trọng hiên không rõ ý tưởng, nhưng là mắt thấy vẻ mặt khiêu khích của Mẫu Đơn, hắc nhất thời đoán được chính là nữ nhân này gây sóng gió.

” Nhị ca cũng đừng vì những lời sàm ngôn mà tin là thật.” Hắc lãnh đạm trả lời.

” Tại sao ? Ngươi không tiếp chiêu, thừa nhận ngươi phi lễ Mẫu Đơn ? ” Trác Nhất Dao tiến lên nắm lấy cổ áo hắc, hơi thở phần nộ phun cả nước bọt lên mặt hắc.

Lãnh Trọng Hiên không có chút hoảng loạn, không nhanh không chậm nói :

” Nhị ca chỉ sợ tính sai, là Mẫu Đơn đổ lỗi cho ta, chủ động hấp dẫn ta, điểm này Hi Nhân có thể chứng minh.”

Trác Nhất Dao sửng sốt, liếc mắt nhìn thấy Hi Nhân, chờ đợi câu trả lời của nàng.

Hi nhân gật gật đầu : ” Chính mắt ta trông thấy Mẫu Đơn tự mình thoát bỏ xiêm y rồi ngồi lên người Tam đương gia.”

” Là vì Tam đương gia đã xé rách xiêm y của thiếp, hung mãnh cường đoạt thiếp.” Mẫu đơn vội vàng biện giải ỳnh.

Trác Nhất Dao xanh mặt, không biết nên tin tưởng bên nào ? Nhưng là vô luận chân tướng ra sao, đều khiến hắc phát điên lên.

Lãnh Trọng Hiên xem xét biểu hiện của Mẫu Đơn, chất vấn nàng:

” Như vậy cuối cùng..... ta vì có gì mà không cường bức ngươi ? “

” Bởi vì..... Bởi vì Hi Nhân đi vào thấy.” Ánh mắt Mẫu Đơn lóe lên.

Hi Nhân tiếp tục nói : ” Đúng, ta thấy ngươi chủ động câu dẫn Tam đương gia.” Nghĩ đến cảnh ấy, nàng vẫn không khỏi giận tới run người.

” Ngươi nói dối ! ” Mẫu đơn hét lên, nàng không ngờ Hi Nhân lại về phe Lãnh Trọng Hiên.

Trác Nhất Dao hết nhìn Mẫu Đơn rồi lại nhìn sang Hi Nhân, không biết ai là người nói dối.

Mẫu đơn chạy nhanh ra giả bộ dáng vẻ đánh thương, ôm lấy cánh tay của Trác Nhất Dao : ” Nhị đương gia, bọn họ ở đây nói sai sự thật, ngài phải làm chủ cho thiếp ! “

Trác Nhất Dao cảm giác đầu óc mơ hồ, rốt cuộc mọi chuyện sao lại như thế này ?

Lãnh Trọng Hiên hừ lạnh một tiếng : ” Mẫu Đơn, ngươi dùng chiêu này mượn đao giết người, không khỏi cho thấy ngươi rất không thông minh.”

” Nhị đương gia, ngươi đừng trúng mưu kế của Mẫu Đơn, nàng là một nữ nhân không tốt, nhất định vì nàng không thể câu dẫn được Tam đương gia, trong tâm sinh ý trả thù, nghĩ muốn lợi dụng ngươi, trừ bỏ Tam đương gia.” Hi nhân kích động nói, vì chuyện đó nàng đã từng một lần hiểu lầm Lãnh Trọng Hiên.

Trác Nhất Dao tin tưởng Hi Nhân sẽ không nói dối, bởi vì nàng không lý do nói dối, ánh mắt sắc bén, âm hiểm quét về phía Mẫu Đơn, thanh âm bao hàm sự tức giận : ” Mẫu Đơn, không ngờ người có thể làm cái chuyện bại hoại, không biết xấu hổ này ! “

” Ta..... Ta không có.....” Mẫu Đơn sợ tới mức phát run, nàng vịn lần không nghĩ chuyện này có thể tổn hại đến nàng.

” Theo ta trở về phòng ! ” Trác Nhất Dao thô bạo nắm lấy tóc nàng lôi đi, vẻ mặt thập phần hung ác.

Mẫu Đơn bị hấn cường bạo lôi đi, khủng hoảng vịn phần, không biết hấn vì sao lại đối xử tàn nhẫn với mình.

Hi Nhân mặc dù có ác cảm với nàng, nhưng nhìn thấy bộ dáng giận dữ của Trác Nhất Dao, không khỏi khiến nàng cũng đổ mồ hôi lạnh.

” Nàng ta có được an toàn hay không ? ” Hi Nhân ngẩng đầu hỏi Lãnh Trọng Hiên, đáy lòng tự nhiên dự cảm thấy điềm xấu.

Lãnh Trọng Hiên bình tĩnh miêu tả : ” Hại người không được, thành ra lại hại chính mình.”

Ngày hôm sau truyền ra tin tức, Mẫu Đơn đã chết. Trác Nhất Dao thông báo với mọi người là nàng đã treo cổ tự vẫn, kỳ thật theo cảnh ngộ của nàng lúc đó, có thể thấy được nàng là bị người ta bức tử.

Hi Nhân sợ hãi quá độ, nửa ngày nói không nên lời.

” Thật là đáng sợ.....” Thổ phỉ chính là sĩ phi, không có chút nhân tính nào.

” Lần này là Mẫu Đơn, lần sau không chừng chính là chúng ta, về sau làm việc gì cũng phải cẩn thận một chút.” Lãnh Trọng Hiên trầm ngâm nói.

” Quả thực là vô thiên vô pháp ! Mẫu Đơn chết thảm quá.” Hi Nhân kích động nói, bàn tay nắm chặt lại.

” Trác Nhất Dao là người đầy thủ đoạn, tất cả mọi chuyện thâm độc đều có thể làm, Mẫu Đơn chính là bài học cho chúng ta.” Lãnh Trọng Hiên tư lự nghĩ về tương lai của bọn họ.

Sơn trại có hấn như rồng đàm hổ huyết, tạm thời coi như vẫn giữ được tính mệnh.

” Trác Nhất Dao là kẻ xấu xa, nhất định hấn sẽ không được chết tử tế.” Hi Nhân không ngừng mắng.

Nàng tâm địa thiện lương, đơn thuần, không biết lòng người hiểm ác, hấn hàm chứa đầy thâm ý nhìn nàng, biết rõ lúc này không nên cùng nàng nảy sinh tình ý, nhưng tâm tư hấn dù đã được vô trang tốt tới đâu cũng bị sự mềm mại của nàng làm cho tan rã.

Hấn không muốn khi nàng ở tại sơn trại này bị thương tổn chút nào , nhưng mà người tính không bằng trời tính, hấn cũng không có khả năng bảo hộ cho nàng cả đời.

Có lẽ hấn nên chấm dứt nhiệm vụ lần này sớm một chút.

” Người đang nghĩ gì thế ? ” Hi Nhân hướng đôi mắt trong vắt nhìn lại, phát hiện hấn vẫn đang đắm chiêu nhìn mình.

” Không có gì.” Hấn cười cười, thân thủ vỗ về nàng, vẻ mặt tràn ngập yêu thương.

Một loại cảm xúc mơ hồ như hạnh phúc len lỏi trái tim nàng, nàng có thể cảm nhận được chắc chắn là hấn thích nàng, chỉ là không hiểu vì sao hấn lại phải o bế tình cảm này ?

Hi Nhân bất chợt muốn chạm vào hấn, bàn tay mềm mại áp lên mặt hấn.

” Người muốn làm gì ? ” Hấn nắm lấy tay nàng bắt an hỏi.

Nàng thản nhiên cười : ” Tiếp tục hoàn thành chuyện lần trước.....”

” Không được.....” Trời đất, tay kia của nàng đang vuốt ve hạ thân hấn.

Hấn khó lòng kiềm chế, mặt đỏ lên, nàng ngẩng đầu hỏi hấn :

” Người thành thật nói cho ta, lúc Mẫu Đơn câu dẫn người, nơi này của người có phản ứng hay không ? “

” Không có.” Lãnh Trọng Hiên không ngờ rằng nàng sẽ hỏi như vậy.

” Gạt người ! ” Nàng không tin nên đã quyết định hành động, có lẽ muốn chứng minh chính mình so với Mẫu Đơn cũng có mị lực. Nàng đem chính mình hướng về phía hắn, khiến cho nhiệt độ thân hắn tăng lên, ôm lấy thân nàng trụ lại.

Hắn cuồng nhiệt hôn nàng khiến nàng tựa hồ như không còn hơi thở.

” Là người tự tìm đến đây nhé.....” Hắn mềm mại nói bên tai nàng, nhẹ nhàng cắn nàng, gương mặt tuấn mỹ của hắn ửng đỏ.

” Dừng lại.....” Nàng thở gấp, đôi tay nhỏ bé của nàng chống lên ngực hắn, bắt đầu hối hận chính mình lại đi chọc tổ ong.

Nam nhân đích thực dễ dàng bị kích thích, nàng kịch liệt ngo ngoáy người bên dưới hắn để thoát ra, hắn cũng không dễ dàng buông tha nàng, lấy tay xé bỏ cái yếm của nàng, để lộ ra bộ ngực đầy đặn của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, thậm chí cúi người xuống hôn khắp thân nàng, để lại vô số dấu vết, như đóng dấu nàng là của hắn.

Dưới sức mạnh của hắn, nàng xụi lơ không chống cự nữa, để cho hắn làm gì thì làm. Lãnh Trọng Hiên nhìn bộ dáng nhộn nhạo xuân tình của nàng, trong lòng rất muốn nàng, chính là ý niệm trong đầu vừa tới, hắn thật sự không nên ở sơn trại này mà cưỡng đoạt nàng, nếu là ngày sau hắn không thể bảo hộ cho nàng, chẳng phải đã gây thương tổn lớn cho nàng hay sao.

Hắn không thể ích kỷ như vậy. (TT___TT thế là hết hot rồi)

Lãnh Trọng Hiên cố kiềm chế dục hỏa trong mình, chậm rãi giúp nàng mặc lại quần áo, động tác cực ôn nhu khi giúp nàng mặc lại yếm, bàn tay ngấm đen cùng làn da trắng nõn của nàng thật tương phản.

” Người làm sao vậy ? ” Hi Nhân ngồi trong lòng hắn hỏi.

Hắn dịu dàng vuốt ve mái tóc mềm mượt của nàng.” Không có việc gì.....”

5. Chương 5

Lãnh Trọng Hiên đã ở trong sơn trại này được nửa năm, đối với mọi góc ngách trong sơn trại đều đã tra hết thủy nhưng vẫn không thể tìm ra tung tích của chén Cửu Long Ngọc. Đó là lễ vật do Tây Vực tiến cống, là trân kỳ cổ ngoạn, nửa năm trước sơn tặc hoành hành cướp đi, Hoàng Thượng vì vậy rất giận dữ, quyết tâm một lưới bắt gọn toàn bộ người trong sơn trại, hắn phụng mệnh ở sơn trại nằm vùng, Hoàng Thượng còn phân phó hắn phải tìm cho bằng được chén Cửu Long Ngọc trân quý ấy.

Hắn buồn rầu, nếu có thể sớm ngày tìm được chén Cửu Long Ngọc hắn sẽ không cần phải ở lại sơn trại này nữa.

Hai ngày tới đây Đại đương gia Long Thiên Bá xuống núi có việc, không ở trong sơn trại, hắn định đêm nay sẽ thăm dò phòng của Long Thiên Bá tìm cho ra chén Cửu Long Ngọc.

Hắn chờ Hi Nhân ngủ thật say liền thay y phục dạ hành, hòa vào đêm đen, thân thủ nhẹ nhàng nhảy lên mái nhà, bước nhanh, ở trên nóc nhà nhìn xuống cẩn thận xem xét sự tuần tra của huynh đệ trong sơn trại, thừa dịp giao ca canh phòng lỏng lẻo thả người nhảy dựng, lách mình tiến vào phòng Long Thiên Bá.

Lãnh Trọng Hiên trong bóng đêm sờ soạng, cảm thấy cực kỳ khó khăn, vì thế thấp sáng một ngọn nến để dễ bề hành sự, bàn tay khum lại che ánh nến bắt đầu tìm kiếm.

Long Thiên Bá từng đưa chén Cửu Long Ngọc ra khoe ọi người nhìn một lần, rốt cục sau đó không biết đã giấu ở đâu.

Lãnh Trọng Hiên từng thăm dò tất cả những nơi có thể cất giấu song vẫn không thể tìm thấy.

Đột nhiên, bên ngoài có tiếng người hồ nghi kêu lên :

” Bên trong sao lại có ánh sáng ? “

” Đi vào xem thử.”

Hai gã sơn tặc giữ chặt đao, cẩn thận đẩy cửa phòng vào thăm dò.

Lãnh Trọng Hiên vội vàng thối tất nển, ẩn thân ở sau cửa, nhanh chóng đánh hôn mê một tên chưa kịp chuẩn bị, tên còn lại cả kinh huy đao bổ về phía hắn, hắn nghiêng người bắt lấy cánh tay của tên kia, dùng sức gập lại, đao trong tay rơi xuống đất, hắn nhanh nhẹn quay lại xuất một chưởng đẩy lui hai tên kia về phía bàn trà, hai tên đụng phải bàn trà phát ra tiếng vang làm cho những kẻ khác kéo đến. Lãnh Trọng Hiên vừa ngăn cản vừa cố gắng nhanh chóng thoát ly hiện trường.

Lấy võ công của hắn mà so với người bình thường thì không thể đả thương hắn nhưng mà lúc giao đấu đã kinh động tới Nhị đương gia Trác Nhất Đao, hắn dẫn theo mười huynh đệ vây quanh Lãnh Trọng Hiên.

” Người đâu ! Mau bắt tên gian tặc lại cho ta ! ” Trác Nhất Đao ra lệnh.

Lãnh Trọng Hiên lâm vào khổ chiến, mãnh hổ nan địch hầu đàn, (mãnh hổ cũng không thể địch lại một đàn khỉ) khi cùng Trác Nhất Đao so chiêu không cẩn thận bị trúng một đao bên tay phải, nhất thời máu tươi chảy ròng ròng.

Trác Nhất Đao một lòng muốn vạch mặt kẻ xông vào sơn trại vì thế Lãnh Trọng Hiên cắn răng nhịn đau, xem xét tình hình, bằng vào hiểu biết của hắn với bố trí trong sơn trại , hắn đột nhập một tòa cửa đá.

Huynh đệ trong sơn trại truy sát ở phía sau đã không thấy bóng dáng của hắn đâu, sau đó chia làm hai hướng truy tìm.

” Mau đuổi theo, đừng để cho hắn chạy thoát ! ” Trác Nhất Đao quát lên.

Lãnh Trọng Hiên bị thương trở lại phòng của mình , sức cùng lực kiệt xử lý vết thương bên cánh tay phải.

Hi Nhân đột nhiên tỉnh dậy, thấy hắn bị thương đổ máu, lại mặc một thân y phục dạ hành, cảm thấy có chút kỳ quái khó hiểu, nàng liền nhồm dậy đi xuống giường.

” Người làm sao vậy ? “

” Hi Nhân, người nhanh giúp ta che giấu một chút .” Sự tình cấp bách như lửa bén lông mày, Lãnh Trọng Hiên không thể không cầu trợ nàng giúp hắn, hắn tin tưởng Hi Nhân sẽ không hại hắn.

Hắn ngồi lên trên giường, kéo rèm che ở hai bên giường, Hi Nhân còn đang ngơ ngẩn xuất thần chưa kịp mở miệng hỏi rõ sự tình, ngoài cửa đã có người gõ cửa hét lớn :

” Mở cửa mau ! “

Hi Nhân trên người còn mặc đàn y, tóc dài buông xõa , nàng kích động mở miệng hỏi :

” Đã trễ thế này, chuyện gì ? “

Trác Nhất Đao dẫn đệ huynh tiến vào, hét nhìn đông tới nhìn tây : ” Lãnh Trọng Hiên, người đâu ? “

” Hắn còn đang ngủ.” Hi Nhân cố gắng trấn định.

” Sơn trại xảy ra đại sự hắn còn ngủ được ? ” Trác Nhất Đao cao ngạo hỏi.

” Tối hôm qua hắn cùng ta ở trong phòng uống rượu, uống hơi nhiều.....” Hi Nhân tim đập bình bịch song cố tỏ ra bình tĩnh nói chuyện, tuy nàng không rõ đã xảy ra chuyện gì nhưng mà nàng không muốn Lãnh Trọng Hiên gặp chuyện rủi ro.

Lúc này, Lãnh Trọng Hiên đã đổi bộ quần áo khác, đầy trướng sa ra, mắt còn vẻ mơ màng ngái ngủ : ” Sao lại thế này ? “

” Có một gã gian tặc xông vào phòng của đại ca , tựa hồ đang muốn trộm cái gì đó, gian tặc bị ta chém một đao rồi chạy trốn.” Trác Nhất Đao vừa nói, một bên nhìn chăm chăm cánh tay phải của Lãnh Trọng Hiên.

Lãnh Trọng Hiên vì phòng ngừa hắn hồ nghi , cố ý dùng cánh tay phải chống tay đứng dậy.

” Tên gian tặc này lá gan lớn thật ban đêm dám xông vào Long sơn trại, đi, chúng ta đi bắt người.” Hắn giả bộ tức giận nói, đứng dậy thay quần áo rút kiếm.

Trác Nhất Dao tuy có chút hoài nghi nhưng hấn vẫn cùng Lãnh Trọng Hiên đi bắt thích khách, đợi đại ca trở về sẽ định đoạt sau.

” Người bị thương không nhẹ, một đao nhưng thật sự rất sâu.” Hi Nhân đau lòng khi băng bó đắp thuốc cho hấn.

Lãnh Trọng Hiên một đêm cố nén đau, ở sơn trại giả trang lòng bất gian tể, nhanh chóng làm xong việc trở lại phòng.

Hi Nhân vì hấn lo lắng suốt một đêm, thấy hấn im lặng không nói, nhịn không được hỏi :

” Rốt cuộc sao lại thế này ? Chẳng lẽ người thật sự là tên gian tể kia ? “

Lãnh Trọng Hiên thực hối hận chính mình đã lỗ mãng, hấn đã nằm vùng ở sơn trại nhiều năm vẫn che dấu tốt thân phận, nếu đêm qua không hành động nóng vội thì đã không phá hỏng đại sự, liền uống phỉ nửa năm hấn dụng tâm gian khổ ném mặt nằm gai.

” Người không nói phải không ? Ta đây hiện tại đi nói cho Trác Nhất Dao, người là gian tể.” Hi Nhân thấy hấn không chịu nói, xoay người muốn đi.

” Hi Nhân, đừng đi.” Hấn giữ chặt cổ tay của nàng, ánh mắt do dự không quyết.

Nàng chờ hấn trả lời, Lãnh Trọng Hiên thật sâu hít một hơi, thở dài trầm giọng nói :” Ta không thể nói cho người, nếu người nguyện ý giúp ta giữ bí mật ta thực cảm kích người.”

” Người không phải thổ phỉ thật sự, đúng hay không ? ” Nàng thầm muốn hỏi rõ ràng việc này, ít nhất nàng không hy vọng người nàng thật tâm yêu thương lại là một kẻ vô lại không chuyện ác nào không làm.

Sau một lúc lâu, hấn rốt cục gật đầu.

” Thân phận thực sự của người là như thế nào ? ” Nàng lại vội vã hỏi.

” Thứ lỗi ta không thể nói.” Hấn thủy chung chỉ nói câu này.

” Nếu người không muốn nói thì thôi, dù sao sớm hay muộn sẽ có một ngày ta biết được sự thật.” Hi Nhân tâm tình tràn ngập vui sướng, mắt nhìn người của nàng quả thực không tồi.

Ngoài cửa một gã lâu la tiến vào bẩm báo : ” Tam đương gia, Đại đương gia đã trở lại, mời người đến đại sảnh một chuyện.”

Hi Nhân cùng Lãnh Trọng Hiên nhìn nhau, trong lòng cùng cảm thấy bất an.

Trác Nhất Dao đã báo cáo cho Long Thiên Bá mọi việc xảy ra đêm qua, Long Thiên Bá sắc mặt ngưng trọng, chính tọa thính đường.

Lãnh Trọng Hiên từ bên ngoài đi vào, vẻ vui mừng kêu lên : ” Đại ca, người đã trở lại.”

” Ân, nghe Nhị đệ nói, đêm qua có người xông vào phòng của ta .”

Hấn trầm ổn ứng đối : ” Đúng vậy, tiểu đệ vô năng, không bắt được tên gian tể kia.”

” Tên gian tể kia có thể lén lút vào sơn trại rồi thoát được, giống như biết rõ sơn trại như lòng bàn tay, Nhất Dao hoài nghi chúng ta có nội gián.” Long Thiên Bá chú ý quan sát sắc mặt của hấn.

Lãnh Trọng Hiên không có chút nào nao núng, thông dong nói:

” Ta cũng nghĩ như vậy cho nên tính điều tra lại toàn bộ huynh đệ trong trại, đặc biệt là những người mới vào trại.”

Long Thiên Bá gật gật đầu : ” Sơn trại có gian tể là một điều rất nguy hiểm, cần phải bắt được người kia.”

” Vâng.” Lãnh Trọng Hiên nói.

Trác Nhất Dao không có hảo ý xen vào, không hề do dự nắm lấy cánh phải của Lãnh Trọng Hiên, dùng rất nhiều lực.

” Gian tế bị ta đánh bị thương cánh tay phải, chỉ cần kiểm tra có người bị thương ở cánh tay phải thì ngay lập tức sẽ biết.”

” Đúng vậy.” Lãnh Trọng Hiên biết hấn thử chính mình, cần nhanh nha quan, mặt không đổi sắc, không để lộ ra chút sơ hở nào.

Trác Nhất Dao cũng không dám cởi áo hấn ra kiểm tra nhưng mà trong tâm còn một chút úy kỵ.

Lãnh Trọng Hiên phát huy trí tuệ đến cao độ, hóa hiểm thành an, trở lại phòng, Hi Nhân vội vàng kiểm tra lại vết thương, vừa cởi áo đã thấy, máu chảy ra thấm ướt cả băng gạc.

” Sao lại đổ máu ? ” Hi Nhân cả kinh, một bên xoa thuốc một bên hỏi.

” Trác Nhất Dao dụng tâm muốn thử ta, dùng sức siết chặt lấy tay của ta.” Lãnh Trọng Hiên nhú mi lại.

” Thực đáng giận, nhất định là đau đến chết đi ! Người còn chịu được nếu là ta đã sớm khóc oa oa.”

Hi Nhân nhăn mặt khiến Lãnh Trọng Hiên nhếch miệng cười. Hi Nhân thấy hấn vẫn nhìn chăm chú vào mình, mặt đỏ tía tai, gắt giọng : ” Sao lại cười người ta ? “

” Hi Nhân, đợi mọi việc xong xuôi ta sẽ mang người rời khỏi sơn trại.” Hấn đột nhiên cầm chặt lấy bàn tay của nàng, mười ngón giao nhau, nắm chặt không rời. ” Thật sự ? Người muốn dẫn ta đi ? ” Nàng vô cùng kích động.

” Ân, nhưng là trước mắt chúng ta đều phải nhẫn nại.”

” Được, ta sẽ đợi đến ngày đó, hy vọng ngày đó sớm đến.” Hi Nhân rất cao hứng, chủ động ôm lấy hấn.

Lãnh Trọng Hiên bị nàng đụng vào liền cảm thấy huyết mạch sôi sục, cúi đầu hôn nàng, ở bên tai của nàng thì thầm : ” Mỗi lần người đụng vào ta đều khiến cho ta khó có thể tự kiềm chế.”

Thanh âm kia nghe đầy khát khao, nồng đượm hương vị yêu thương.

Hai má của nàng nhanh chóng phồng hồng, khê cự mình ra khỏi người hấn : ” Ta nghĩ chúng ta vẫn là bảo trì khoảng cách như vậy có lẽ tốt hơn .”

” Vì sao ? ” Hấn nheo mắt lại hỏi.

” Bởi vì người hiện tại đang bị thương ! Không thể cử động, nếu không vịn nhất lại đổ máu, miệng vết thương sẽ khó nhanh khỏi.”

” Cũng là người nghĩ chu đáo.” Hấn ngoài miệng nói xong, vẫn một phen xán lại gần, đặt một nụ hôn lên trán của nàng.

” Bị thương còn tác quái ! ” Nàng mắng hấn một tiếng, trong lòng lại cảm thấy cực kì ngọt ngào.

Trác Nhất Dao thủy chung tra không ra tên gian tế kia, Long Thiên Bá bởi vì không có tổn thất gì nên một thời gian sau đã cho qua không tiếp tục điều tra.

Thương thế của Lãnh Trọng Hiên nhờ sự chăm sóc chu đáo của Hi Nhân chậm rãi hồi phục.

Nhưng mà Trác Nhất Dao cùng Long Thiên Bá đã sinh lòng nghi ngờ với hấn, có một số đại sự không cùng hấn thảo luận.

Lãnh Trọng Hiên sợ thân phận bị lộ, quyết định tạm thời sẽ ngừng việc truy tìm chén Cửu Long Ngọc, dùng bồ câu đưa tin về kinh thành mới có thể hi vọng tiêu diệt toàn bộ Long sơn trại.

Triều đình rất nhanh đáp lại hấn, ước định ngày nội công ngoại kích, công phá tặc quật.

Lãnh Trọng Hiên thấy mọi việc đều bố trí ổn thỏa, duy chỉ có một điều hấn lo lắng đó chính là Hi Nhân.

Trước ngày hành động hấn đã dặn dò Hi Nhân, ngày mai ngàn vạn lần đừng chạy loạn, chịu khó ở yên trong phòng.

Hi Nhân nghe lời hấn song trong lòng vẫn thấy không yên, vẫn cảm thấy lo lắng cho hấn, sợ hấn gặp điều không may, nàng cũng không biết tại sao lại như vậy. Hôm sau, cũng như mọi ngày, Long sơn trại vẫn như bình thường không có gì khác biệt.

Lãnh Trọng Hiên cùng Long Thiên Bá, Trác Nhất Dao ở đại sảnh đương uống rượu nói chuyện, phân tán sự chú ý của bọn chúng.

Nhưng mà bên ngoài sơn trại binh lính triều đình đã vây quanh, ba vạn binh mã tầng tầng lớp lớp chuẩn bị tiêu trừ sơn tặc, bụi đất mù trời, kị mã, cung tên, dương cao quân kỳ Đại Thanh mà tập hợp.

Chủ soái một tiếng hạ lệnh, quan binh lập tức tiến sát Long sơn trại, huynh đệ sơn trại ứng phó không kịp, cứ từng người từng người thi nhau ngã xuống.

Đại đương gia Long Thiên Bá nghe thuộc hạ khản cập báo lại, cả kinh rút đại đao đứng lên khỏi ghế rồng.

” Cái gì ? Triều đình phái binh đến, chúng ta ngăn trở không được ? Sao bọn hấn lại biết đường vào sơn trại ? ” Long Thiên Bá khiếp sợ vạn phần, thần sắc hoảng hốt.

” Ta đi đánh nhau với bọn chúng ! ” Trác Nhất Dao phần nộ rút ra bội đao, nhanh chóng lao ra chuẩn bị đối kháng quan binh.

” Chậm đã ! ” Long Thiên Bá ngăn cản.” Giữ được rừng xanh sợ gì không có củi đốt, người cùng Tam đệ trước theo mặt đạo chạy trốn.”

” Đại ca, ngài định làm gì ? “

” Ta sẽ theo sau, các người cứ đi trước.”

” Không, đại ca, người đi trước, ta chặn quan binh.”

Bọn hấn là huynh đệ kết nghĩa kim lan tình nghĩa rất sâu nặng, Lãnh Trọng Hiên vẫn lãnh ngôn thờ ơ nhìn, trầm mặc không ra tiếng.

Hấn biết chính mình nên lộ ra bộ mặt thực, thanh âm lạnh lùng nói : ” Các người ai cũng không được đi.”

” Lãnh Trọng Hiên người.....” Trác Nhất Dao tức giận trừng mắt, giật mình hiểu ra : ” Thì ra là người bán đứng chúng ta.”

Long Thiên Bá cũng rất kinh ngạc, cảm thấy cực kỳ hối hận : ” Vì sao người lại làm như vậy ? Ta đối đãi với người không tệ ! “

” Bởi vì ta là cung thân vương, phụng hoàng mệnh đến sơn trại nằm vùng, chỉ có thể trách người nhìn người không rõ.”

” Đại ca, quả nhiên ta đã đoán đúng, hấn có âm mưu .” Trác Nhất Dao cắn răng nghiêng lợi nói.

Long Thiên Bá đau lòng nói : ” Ta thích người là một nhân tài, không thể ngờ rằng vì ta nhất thời thất sát, hủy đi Long sơn trại một tay ta cả đời kiến lập. Lãnh Trọng Hiên, hôm nay ta muốn giết người để tế các huynh đệ của ta.”

Hấn phóng mũi kiếm nhắm vào đầu Lãnh Trọng Hiên, Trác Nhất Dao cũng tấn công về phía hấn, nồng đậm sát khí, trong phút chốc, làm cho Lãnh Trọng Hiên trái đờ phải đánh cơ hồ khó bề chống đỡ.

Long, Trác hai người lửa giận công tâm, chiêu chiêu ngoan độc, một chút cũng không nương tay, không chừa đường sống cho đối phương.

Lãnh Trọng Hiên võ công tuy xuất chúng nhưng hai người liên thủ, một mình hấn ứng phó quả thật vất vả.

Bên ngoài tiếng kêu la như thấu tận trời xanh, âm thanh càng ngày càng lớn chứng tỏ quân triều đình đang đến gần.

Ngoài cửa, Quân Hi Nhân trộm chạy tới nhìn, tuy Lãnh Trọng Hiên đã dặn nàng, dù có chuyện gì xảy ra, đều không được bước ra cửa phòng, nhưng mà nàng nghe thấy âm thanh kinh tâm động phách như vậy không khỏi lo lắng cho an nguy của hấn, vẫn nhịn không được chạy ra ngoài, thấy hấn đang cùng hai vị đương gia đánh nhau, nàng rất hoảng sợ.

” Vương gia ! ” Tình Quốc tướng quân là do triều đình phái đến trợ giúp hần, Tình Quốc tướng quân thấy Vương gia gặp nạn liền vội vã tiến vào thính đường, giúp hần chặn đao tiếp chiêu.

Cuộc chiến chia làm hai phía, Lãnh Trọng Hiên cùng Trác Nhất Dao độc đấu, Tình Quốc tướng quân cùng Long Thiên Bá theo thính đường đánh đến ngoại đường, không thể tách ra.

Trác Nhất Dao vốn không phải là đối thủ của Lãnh Trọng Hiên nhưng hần thấy Quân Hi Nhân tránh ở cạnh cửa, lập tức toàn thân phóng tới bắt nàng làm con tin.

” Hi Nhân ! ” Lãnh Trọng Hiên lo lắng nàng bị thương tổn.

Quân Hi Nhân châu thần thất sắc, bị Trác Nhất Dao giữ mà không thể nhúc nhích.

” Đừng tới đây, nếu không ta giết nàng.” Trác Nhất Dao hung ác thốt lên lời đe dọa, một đao đặt ngay trên cổ nàng.

” Buông nàng ra, nam tử hán đại trượng phu lại đi uy hiếp một nữ tử yểu đuối không trói nổi một con gà.”

Trác Nhất Dao môi mở một nụ cười âm hiểm, lợi dụng Quân Hi Nhân dẫn dụ Lãnh Trọng Hiên đi đến giữa gian, hần lui ra phía sau đứng đến cơ quan trên kim long y, dùng sức ấn mở, đẩy Hi Nhân trong lồng ngực về phía trước, phân tán sự chú ý của Lãnh Trọng Hiên.

” Hi Nhân ! ” Lãnh Trọng Hiên ôm lấy Hi Nhân đồng thời cơ quan mở ra, hai người phản ứng không kịp, đều rơi xuống cánh cửa phía dưới.

” Cùng đi gặp diêm vương đi ! ” Trác Nhất Dao thống khoái nói.

Ở ngoài cửa Tình Quốc tướng quân đã chế phục Long Thiên Bá, hần thấy Vương gia lâm vào cơ quan, nhanh chân chạy vào cứu, Trác Nhất Dao đóng cửa cơ quan lại.

” Người đâu ! Bắt lấy hần.” Tình Quốc tướng quân ra lệnh, Trác Nhất Dao tự biết khó đấu với quan binh nên tự mình kết liễu.

Mật đạo cơ quan mê vòng, người biết đã chết nên không thể mở.

Cung Thân vương sinh tử chưa biết.

” Đây là địa phương nào ? ” Quân Hi Nhân sợ hãi giữ chặt hần.

” Không biết, ta mới vào sơn trại được nửa năm còn không biết có cơ quan này.” Lãnh Trọng Hiên mang theo nàng, thật cẩn thận sờ soạng khắp nơi trong mật thất.

Trên thạch bích cách vài bước chân có một bó đuốc tuy nhiên ánh sáng mỏng manh cũng không đủ để có thể nhận biết được sự vật.

” Đều là tại ta không tốt, toàn gây rắc rối cho người.” Hi Nhân tự trách nói.

” Đừng suy nghĩ nhiều nữa, trước hết nghĩ biện pháp đi ra ngoài đã.”

Bỗng nhiên hần lỡ tay chạn vào cơ quan, không biết từ nơi nào bắn ra hai cái phi tiêu, Lãnh Trọng Hiên nhanh chóng ôm nàng vào trong lồng ngực, bay qua một bên, tránh né ám khí.

Hi Nhân tựa vào trong lồng ngực của hần, chưa kịp hoàn hồn.

” Nguy hiểm thật ! ” Hai người tư thế thân mật khiến Hi Nhân hai má đỏ ửng, ngại ngùng rời khỏi người hần.

Lãnh Trọng Hiên im lặng ngắm kiêu nhan của nàng , có chút tâm ý viên mãn.

Có điều trước mắt không có thời gian để nói chuyện nam nữ, hần tích cực tìm kiếm lối ra.

Chỉ là đi đến cuối đường hần không có thấy ánh sáng của thế giới bên ngoài mà chỉ thấy mấy bộ xương khô, thật là cảnh tượng làm cho người ta sợ hãi.

” Trời ạ ! Tất cả đều là người chết !” Hi Nhân hai tay bịt miệng, trong bụng cảm thấy nhộn nhạo muốn nôn.

Lãnh Trọng Hiên sắc mặt ngưng trọng, cẩn thận tiến lên xem rõ, mấy bộ xương khô này giống như đã chết nhiều năm rồi, phát hiện những người này không phải bị thương mà chết mà do đói đến chết.

” Chúng ta có phải sẽ giống bọn họ chết ở chỗ này ? ” Hi Nhân khủng hoảng nói.

” Có thể, nếu không tìm thấy đường ra, kết cục sẽ giống nhau.” Lãnh Trọng Hiên vuốt cằm.

” Ô..... Ta không muốn chết ở chỗ này ! Ta còn chưa có lập gia đình, còn chưa có tìm được tiểu thư nhà ta.....” Hi Nhân đau khổ kêu khóc.

” Đừng ồn ào nữa, muốn sống phải nhanh tìm đường mà ra.” Lãnh Trọng Hiên bịt miệng nàng lại.

Hi Nhân bị bịt miệng, nước mắt lăn xuống nhìn chung quanh.

Lãnh Trọng Hiên gõ gõ vào bức tường của thạch động, hy vọng có thể phát hiện điều gì khác biệt, gõ nửa ngày rốt cục phát hiện có một hốc nhỏ bên trong tường, hần thò tay vào sờ phải một cái hòm bằng ngà voi.

” Cái gì vậy ?” Hi Nhân tò mò hỏi, tới gần để nhìn.

Hắn mở ra, kinh hãi lấy ra hai cái chén uống rượu có hoa văn tinh xảo, đẹp mắt.

” Thì ra chén Cửu Long Ngọc được cất ở chỗ này, làm ta tìm khắp nơi đều không thấy.” Thật sự phát hiện ngoài ý muốn.

Hi Nhân nhut chí nói : ” Ta tưởng là bảo bối gì ? Chỉ là hai cái chén.”

” Đây không phải là chén bình thường , đây là chén Cửu Long Ngọc do Tây Vực tiến cống, nghe đồn dùng loại chén uống rượu, rượu đặc biệt hương thuần, còn có thể phát ra âm luật rất tuyệt vời.”

” Thật sự thần kỳ như vậy ?” Nàng tròng lớn mắt.

” Hẳn là vậy nếu không Long Thiên Bá cũng không cam lòng mất mạng để lấy hai cái chén này.”

” Nhưng mà nếu chúng ta không thoát ra được, có tửu chén này cũng vô dụng.” Hi Nhân không khỏi ủ rũ.

” Nhất định có đường ra chỉ là không biết nó ở đâu.” Lãnh Trọng Hiên cũng cảm thấy mơ hồ song vẫn lên tiếng động viên nàng.

” Vậy nếu không tìm được đường ra chúng ta sẽ chết ở trong này.”

” Phải kiên nhẫn, không đến thời điểm cuối cùng không thể hết hi vọng.”

Hi Nhân lá gan lớn, quay lại trong động dò khắp nơi tìm chỗ ra.

Đột nhiên nàng oa oa kêu to, rụt chân : ” Có chuột, có chuột ! ” Nàng từ lúc sinh ra đến giờ sợ nhất là chuột.

” Ở nơi nào ? ” Có chuột ở đây chắc sẽ có đường ra.

Lãnh Trọng Hiên đột nhiên đứng dậy, Hi Nhân không để ý đến lễ thường liền bỏ nhào đến nép vào trong lòng hắn, giọng run run nói : ” Chuột chạy vào cái động kia.”

Lãnh Trọng Hiên ôm nàng, nhuyển ngọc ôn hương, thân thể liền nổi lên phản ứng : ” Người mau xuống dưới.”

” Úc, thực xin lỗi, ta không phải cố ý, bởi vì..... Ta rất sợ chuột.” Hi Nhân yếu ớt giải thích.

Lãnh Trọng Hiên cúi người, tiến về phía bức tường trong cùng, quả thật có một cái lỗ nhỏ, hần lấy một cái dao nhỏ, khoét to cái lỗ nhỏ ấy thấy nó thông với một cái động khác, ngoài động là một khối cỏ xanh lục, lộ ra ánh sáng.

Điều đó khiến cho kẻ phát hiện cảm thấy kích động.

Nhưng hần không thể giống như mấy con chuột kia, cái lỗ này đối với người là quá nhỏ. Hần bắt đầu dồn khí đánh vào bức tường.

Nhưng hồi lâu, vẫn là uổng phí công phu.

” Thế nào ? Vẫn không được sao ? ” Hi Nhân có vài phần nóng vội.

Hắn cũng không cầm được cúi đầu ủ rũ, chẳng lẽ hắn – Cung Thân vương sẽ phải chết trong mật đạo này ?

Hi Nhân liền ngồi xuống, sờ soạng cổ gắng tìm đường ra.

Hai, ba canh giờ trôi qua, nàng không thu hoạch được gì, vừa đói vừa khát ngồi bệt dưới đất.

” Ta không được..... ” Nàng vô lực nói ra từng lời.

” Hi Nhân..... ” Lãnh Trọng Hiên tới gần nàng, bình sinh chưa lúc nào hắn cảm thấy bất lực như lúc này.

” Ta rất khát..... ” Nàng liếm đôi môi khô nứt nẻ của mình.

” Cố gắng chịu đựng một chút..... ” Hắn an ủi nàng, kỳ thật hắn cũng rất mệt.

Hoạn nạn ở cùng một chỗ, hai người vai kề vai ngồi tựa vào nhau, bốn vách tường như một chiếc lồng nhốt bọn họ vào trong đó.

Hi Nhân mệt mỏi nhắm mắt lại, dựa vào đầu vai hắn mà ngủ. Đêm đến, nhiệt độ ngày càng lạnh, Hi Nhân co người lại nằm trong lồng ngực của hắn, Lãnh Trọng Hiên liền ôm lấy nàng để nàng ngủ ngon hơn.

Nàng nằm trong lồng ngực rộng lớn của hắn ngủ thoải mái, trên môi còn nở một nụ cười, cái miệng nhỏ nhắn căng mọng, thật khiếm kẻ khác muốn hôn lên đó.

Nhưng hiện tại không phải thời điểm thích hợp để làm chuyện đó.

Hắn lấy lại tinh thần, buông Hi Nhân xuống, xem xét chung quanh một lần nữa.

Hi Nhân bừng tỉnh, mở mắt liền thấy một đồng xương trắng, nàng lập tức trở về hiện thực.

” Những người này chết thực thê thảm, chết rồi vẫn không được an nghỉ, nếu ta có thể đi ra ngoài, nhất định giúp bọn hắn dựng bia mộ.”

” Người đứng là hảo tâm.” Hắn nhìn nàng, không thể ngờ rằng nàng lại thiện lương như vậy.

” Trước tiên gom xương cốt bọn họ lại đã.” Có mấy bộ xương khô bị chuột cắn tứ chi không còn nguyên vẹn, thoát nhìn thật sự thê lương.

Ở chung lâu, Hi Nhân không còn sợ mấy bộ xương khô đó, nàng cẩn thận di chuyển một bộ xương khô, lại thấy đối diện bộ xương khô đó có một hàng văn tự.

Hàng chữ đó được khắc ở trên tường, chữ rất nhỏ nếu không chú ý thì sẽ không thể thấy được.

” Người mau đến xem, nơi này có chữ.” Hi Nhân hưng phấn kêu hắn.

Lãnh Trọng Hiên đi tới nhìn lên thấy hàng chữ đọc :

“ Liệt hỏa thiêu nhân xoay chuyển càn khôn ”

” Liệt hỏa thiêu nhân ? ” Hai người đối mặt nhìn nhau, không hiểu ảo diệu trong đó.

” A ! Có phải chỉ cái này ! ” Hi Nhân chỉ vào bó đuốc trên tường rồi lập tức lấy xuống đốt một đoạn thạch tường.

Tường gặp nhiệt độ bỗng nhiên mở ra một khe hở, đủ để làm cho người ta chui qua.

” Thành công ! ” Hai người đồng thanh hoan hô nhanh chóng chui qua.

” Cơ quan thật vi diệu, Hi Nhân, may nhờ có người.” Lãnh Trọng Hiên hướng nàng cảm tạ.

” Chúng ta đại nạn không chết, sau này tất có phúc.” Hi Nhân cảm thấy có một cảm xúc khó tả đối với Lãnh Trọng Hiên.

Lãnh Trọng Hiên nhìn phong cảnh chung quanh phát hiện vẫn đang ở trong sơn trại liền nói :

” Xuống núi trước rồi nói sau.”

6. Chương 6

Phủ Cung Thân vương

” Khởi bẩm Phúc tấn, Vương gia đã về, Vương gia đã bình an trở về.....”

Yến tổng quản hưng phấn đi vào đại sảnh bẩm báo.

Bên trong nội sảnh có một vị phu nhân tuy cách ăn mặc cao quý nhưng trên vẻ mặt lại vô cùng ưu sầu, vài phần tiêu tụy, vừa nghe thấy tin lập tức vui mừng phấn khởi, vội vàng đứng dậy.

Trọng Hiên như quang phong bế nguyệt, tiêu sái từ bên ngoài đi vào.

” Ngạch nương, con đã trở về.”

” Trọng Hiên, con ta đã về rồi, Ngạch nương mừng quá.” Lệ rơi đầy trên khuôn mặt Phúc tấn, bà âu yếm cầm tay con trai.

Mấy ngày trước Tĩnh Quốc tướng quân đến vương phủ kể lại mọi chuyện khiến Phúc tấn vì lo lắng cho con mà ngất đi, lúc sau tỉnh lại, lập tức tới trước bài vị tổ tiên cầu xin tổ tiên phù hộ.

” Con đã làm cho ngạch nương lo lắng rồi.” Lãnh Trọng Hiên áy náy.

” Sau này nếu Hoàng thượng còn phái con đi làm những nhiệm vụ nguy hiểm như vậy, dù có nói thế nào thì Ngạch nương cũng sẽ không để con đi.” Phúc tấn trong lòng vẫn còn sợ hãi.

” Ngạch nương, Hoàng Thượng vì tín nhiệm năng lực của con nên mới ủy thác trọng trách ấy cho con, lần này con đã hoàn thành nhiệm vụ không phụ lòng ơn.”

” Con đã đi nửa năm rồi, không biết ở nhà Ngạch nương lo lắng thế nào sao ? “

Phúc tấn với đứa con trai duy nhất này rất mực thương yêu, từ lúc lão Vương gia tạ thế, nàng chỉ còn có thể trông cậy vào đứa con văn võ xuất chúng này.

Quân Hi Nhân một mực yên lặng đứng một bên, lúc nàng bước vào vương phủ, biết thân phận thật của hần là Cung Thân vương, bản danh là Lãnh Trọng Hiên, khiến nàng vô cùng khiếp sợ. Bản thân là người dưới dùng con mắt nô tài để nhìn nên có mắt mà không thấy thái sơn, đường đường là một vị Vương gia lại xem như thổ phỉ. Hiện giờ so sánh thân phận của hai người, cũng giống như so mây với đất, nàng chỉ là một nha hoàn nhỏ bé, không xứng với hần, không thể trách hần ba bốn lần ở đúng thời điểm mấu chốt đều dừng lại, nàng nghĩ mình nên tỉnh táo lại, nhanh chóng rời đi thì tốt hơn.

Đang lúc Hi Nhân xoay người muốn rời đi, thì Lãnh Trọng Hiên lại giữ nàng lại.

” Hi Nhân!”

Nàng chậm rãi quay đầu, nhìn đôi mắt quen thuộc ấy khó tránh khỏi nảy sinh cảm giác cũ, càng nhìn càng thấy đau lòng.

Lúc này phúc tấn mới phát hiện ra cô nương xinh đẹp ấy, mới kinh ngạc hỏi :” Trọng Hiên, nàng ta là ai vậy?”

” Ngạch nương, nàng tên là Hi Nhân, vốn là nha hoàn trong phủ Hình bộ thượng thư Quân Đại nhân, bị bắt vào sơn trại, con thấy nàng đáng thương, muốn thu nhận vào vương phủ.”

Phúc tấn gật đầu, dù sao thì vương phủ cũng rất rộng, có thêm một nha hoàn cũng không hề gì.

” Nếu là người do con đem về, để ngạch nương sai Yến tổng quản an bài vị trí cho nàng.”

” Cảm ơn Ngạch nương.” Lãnh Trọng Hiên đáp.

” Hi Nhân tạ ơn Phúc tấn.” Quân Hi Nhân lặng lẽ cúi người hành lễ.

Phúc tấn chăm chú quan sát nàng, nhìn thấy ngũ quan thanh tú, không khỏi kêu lên :

” Nghe người ta nói phủ thượng thư có rất nhiều mỹ nhân, không ngờ ngay cả một nha hoàn cũng đẹp như vậy.”

” Đội ơn Phúc tấn khen tặng.” Hi Nhân lại cúi người cảm tạ.

” Phủ Thượng thư dạy dỗ nha hoàn thật chu đáo, rất hiểu lễ nghĩa, Hi Nhân, người có được dạy chữ không ? ” Phúc tấn hỏi.

” Hi Nhân có biết chút ít ạ.”

Phúc tấn rất là vui sướng : ” Vậy người hầu hạ ta đi ! Thường ma ma tuổi cũng đã cao làm việc gì cũng chậm, người tuổi trẻ lại xinh đẹp đến hầu hạ ta coi như không phải vất vả gì nhiều.”

Lãnh Trọng Hiên thấy ngạch nương yêu thích nàng như thế nên cao hứng nói :

” Hi Nhân, người phải hầu hạ Phúc tấn thật tốt, biết không?”

” Vâng, thưa Vương gia.” Một tiếng” Vương gia” để gọi người cũ đã phân chia ranh giới giữa bọn họ, hầu hạ Phúc tấn so với các nha hoàn khác đã là một vị trí cao rồi, cũng thoải mái nhiều, chung quy với hần cũng đã phân rõ thân phận chủ tớ.

Hi Nhân hiểu rằng chính mình không thể tâm si vọng tưởng, tình cảm ấy xin hãy đặt sâu trong tim mà thôi.

Lãnh Trọng Hiên từ sớm đã tiến cung, lập công lớn được phong thưởng là điều tất yếu.

Hoàng Thượng vui mừng khôn xiết, tay cầm long chén, vui vẻ hỏi :

” Nói đi! Khanh muốn trẫm thưởng gì nào?”

” Thần không dám kể công.” Lãnh Trọng Hiên khiêm nhường đáp.

” Khanh đã là Cung Thân vương thêm quan phong tước cũng không cần, để trẫm xem nào, người vẫn chưa có Vương phi, trẫm gả Hình Nghi cách cách cho khanh, khanh thấy sao?”

Càng Long muốn tuyển hần làm phò mã.Lãnh Trọng Hiên bị câu nói của hoàng thượng dọa cho sợ hãi, người đỏ mặt hôi lạnh, vội vàng từ chối.

” Thánh ân của Hoàng Thượng thần xin cảm tạ, chỉ là vi thần không muốn một cuộc hôn nhân chính trị.....”

Càng Long ngắt lời hần : ” Nam chưa vợ, gái chưa chồng, ngạch nương người chưa muốn có nội tôn để bế hay sao?”

” Hoàng Thượng, tình cảm phải bồi đắp lâu dài mới có, thần sợ có lỗi với Hình Nghi cách cách.” Lãnh Trọng Hiên cả gan trả lời.

” Người không thích cách cách sao?” Càng Long chớp mắt hỏi.

” Hình Nghi cách cách là thiên chi kiêu nữ, là thần không xứng với nàng.” Lãnh Trọng Hiên cúi đầu bả, không dám nhìn thẳng Hoàng thượng cúi mặt nhìn xuống sàn.

” Trẫm cảm thấy người sẽ trở thành một phò mã lý tưởng, về phần Hình Nghi..... Đối với người cũng rất có hảo cảm, hai người các người có thể nói là tài tử giai nhân, trời sinh một cặp.” Càng Long rất vừa lòng với hôn sự này.

Nghe Hoàng Thượng nói như vậy, Lãnh Trọng Hiên trong lòng lại càng bất an, hần luôn luôn coi Hình Nghi cách cách như muối muối của mình, hiện giờ Hình Nghi cách cách lại đối hần sinh ra ái mộ, hần nên làm thế nào mới có thể cự tuyệt lại hôn sự này ? Mà đây là do Hoàng thượng cố tình ban hôn.

Thấy hần lộ vẻ khó xử, Càn Long khoáng đạt nói : ” Người không cần trả lời Trẫm ngay, Trẫm cũng không muốn làm người khó xử, vậy đi, để người cùng Hình Nghi ở chung một chỗ lâu ngày sẽ nảy sinh tình cảm thôi.”

” Hoàng Thượng.....”

” Không cần nhiều lời, Trẫm sẽ cho người thời gian.”

Lãnh Trọng Hiên rất đau lòng, bây giờ Hoàng Thượng nói là cho hần thời gian nhưng cuối cùng hần cũng vẫn phải thành thân với Hình Nghi cách cách.

Thánh mệnh khó cãi, hần chỉ còn cách đi ăn Hoàng Liên.

Ra khỏi ngự thư phòng, bất ngờ thấy Hình Nghi cách cách đứng ngay sau lưng hần, phía sau nàng có rất nhiều cung nữ.

” Vương gia.” Hình Nghi cách cách trên đầu đội trang sức châu thúy anh lạc, quần áo màu đỏ viền vàng thêu họa tiết hoa lệ, con người như làn nước mùa thu si mê nhìn hần.

Nàng là Lục cách cách của hoàng đế Càng Long, có huyết thống hoàng thất cao quý, khí chất tôn quý, theo lý thuyết có thể lấy được nàng là phúc khí, nhưng mà tình cảm khó có thể gượng ép, hần vẫn không thể nào tiếp nhận nàng.

Nếu đã gặp mặt, Lân Trọng Hiên cũng không còn cách nào khác, đành đứng lại vấn an.

” Cách cách cát tường.”

” Vương gia lần này diệt trừ thổ phỉ đã rất vất vả.” Mặc dù trong lòng rất vui sướng, nhưng Hình Nghi cách cách vẫn thể hiện ra trước mặt mọi người vẻ mặt quy phạm của một khuê nữ, rất phù hợp lễ nghi đáp lại lời hần.

” Hoàng Thượng ủy thác, thần chỉ cố hết sức hoàn thành.”

” Người.....” Hình Nghi cách cách muốn nói lại thôi, trấn áp cảm xúc trong lòng, hàm súc hỏi : ” Lần này trở về người có ý định gì chăng?”

Lân Trọng Hiên ngạc nhiên : ” Ý định? Nam nhi chí ở bốn phương, tương lai có cơ hội nguyện sẽ xả thân báo đáp triều đình.”

Cung nữ Thu Nhi nhin không được nói nhỏ : ” Vương gia, cách cách không hỏi ngài chuyện đó, ý nàng là ngài đã có ý định lập gia thất hay chưa?”

” Thu Nhi ! ” Hình Nghi cách cách mắng nhỏ.

Lân Trọng Hiên cũng không biết trả lời như thế nào, xấu hổ nói :

” Thần vẫn chưa có ý định lập gia thất.”

” Cái gì?” Cung nữ Thu Nhi kích động nói : ” Vương gia ngài không thể cứ như vậy mãi, thanh xuân của thiếu nữ cũng có hạn.”

” Thu Nhi, vô lễ !” Hình Nghi tuy rất thất vọng nhưng cũng biết không thể bức hôn nên phát tay áo dẫn Thu Nhi rời đi.

Lân Trọng Hiên ra về khó hiểu, vội vàng hành lễ cáo lui.

” Cách cách, nếu không còn việc gì dặn dò, vi thần xin cáo lui.”

Hần không muốn tiếp xúc nhiều với nàng nên vội vàng rời cung.

Hình Nghi cách cách nhìn thân ảnh cao ngất của hần rời xa, buồn bã nói :

” Thu Nhi, có phải Cung Thân vương không thích ta ? “

” Sao có thể như vậy? Luận gia thế, tướng mạo thì cách cách đều vô song hơn người, là Cung Thân vương không biết nhìn xa trông rộng.” Thu Nhi trả lời.

” Hần là Vương gia, ánh mắt của hần đương nhiên là nhất đẳng cao nhân rồi.” Hình Nghi cách cách ủ ê đáp.

” Cách cách xin hãy yên tâm, tất cả đã có Hoàng thượng làm chủ, Cung Thân vương không thoát được đâu.”

...

Cung Thân vương phủ – Phòng của Phúc tấn

Hi Nhân cúi người, giúp Phúc tấn rửa chân.

Phúc tấn ngâm chân trong chậu nước ấm, một chân được Hi Nhân nâng lên dùng khăn ấm lau khô nhẹ nhàng, thoải mái cực kỳ.

” Không thể tưởng được kĩ năng của người rất tốt.” Phúc tấn vừa lòng, khen ngợi.

” Đa tạ Phúc tấn đã không chê cười.” Hi Nhân mỉm cười.

” Hi Nhân người bao nhiêu tuổi rồi?” Phúc tấn từ ái hỏi han.

” Nô tì mười bảy.”

” Mười bảy? Không ngờ cũng đã đến tuổi cập kê rồi.” Phúc tấn có chút dăm chiêu.

” Hi Nhân không có ý muốn lập gia đình.” Nàng chua xót trả lời.

” Vì sao chứ? Nếu trong phủ có gã sai vặt nào chăm chỉ, ngoan ngoãn, ta sẽ lưu tâm giúp người.”

Đúng nha ! Nàng chỉ có thể xứng với một gã sai vặt, chỉ là người làm công mà thôi ! Chẳng qua nàng không cam lòng xuất giá, nàng sẽ mãi không thành thân.

Đã hai ngày nay Hi Nhân không nhìn thấy hấn, không biết hấn đang làm gì?

Phúc tấn đi hài vào, Yến tổng quản vội vàng vàng tiến vào bẩm cáo.

” Bẩm phúc tấn, Tề bối lạc đang tranh cãi ở bên trưởng phòng, Tề bối lạc đòi lấy năm trăm lượng bạc nhưng không có sự phê chuẩn của người.....”

” Đúng là cái đồ phá gia chi tử, chúng ta đi, đưa ta tới trưởng phòng.” Phúc tấn nổi giận.

Hi Nhân cũng vội vã theo đuôi ở phía sau, cái tên Tề bối lạc kia là ai?

Đến trưởng phòng, Lãnh Trọng Tề đang cùng tiên sinh phụ trách trưởng phòng cãi vã.

” Đưa cho ta!”

” Không được! Tề bối lạc, Phúc tấn không cho phép.....”

” Trọng Tề!” Phúc tấn quát một tiếng, hai người nhất thời kinh hoảng tách ra.

” Thỉnh an phúc tấn.” Quản trưởng tiên sinh cung kính phúc thân.

Lãnh Trọng Tề vẻ mặt kiêu ngạo không coi Phúc tấn ra gì, tiếp tục khiến Phúc tấn phát hỏa.

” Trọng Tề, người đường đường là một bối lạc, nhìn xem giờ người giống cái dạng gì.” Phúc tấn cả giận mắng.

” Ta dù có là bối lạc cũng vẫn kém đứa con bảo bối của bà một bậc.” Lãnh Trọng Tề thản nhiên nói.

” Người tiêu tiền cũng phải biết tiết chế chứ, không thể cứ rong chơi mãi.” Phúc tấn sớm đã nghe nói Tề bối lạc thích hoa đại, thường đem bạc cho nữ tử chốn thanh lâu.

Lãnh Trọng Tề khê hừ một tiếng, khóe mắt liếc thấy người đứng phía sau Phúc tấn, đối với dung mạo mỹ nữ của nàng có vài phần kinh diễm, nhất thời chuyển đề tài.

” Ngạch nương, trong phủ chúng ta từ khi nào lại có một nha hoàn như vậy?” Đôi mắt hấn sáng rực, tràn đầy dục hỏa, nhìn chòng chọc vào Hi Nhân.

Quân Hi Nhân chẳng thèm liếc nhìn hấn một cái.

Phúc tấn nói thẳng : ” Không cho phép người động tới Hi Nhân, nàng là nha hoàn mà đại ca người mang về, là hầu cận của ta.”

“ Thật sự là đáng tiếc nha! Nha hoàn xinh đẹp như vậy, chỉ có thể làm một tiểu thiếp.” Lãnh Trọng Tề cười cười.

Hi Nhân nổi sinh chán ghét với hấn, Tề bối lạc này chính là đệ đệ của Trọng Hiên, tại sao giữa hai huynh đệ lại khác nhau nhiều vậy?

Phúc tấn đối với đứa con thứ của lão Vương gia thật không biết nên quản giáo ra sao, mẹ ruột của Trọng Tề vốn là nha hoàn bên cạnh bà, sớm đã quy tiên trước cả lão Vương gia, hiện tại vô phụ vô mẫu, lại không có việc gì làm nên cả ngày chỉ biết gây phiền toái cho bà.

” Trọng Tề, người chức vụ không nhỏ, làm việc gì cũng phải biết cân nhắc.” Phúc tấn bắt đầu nói.

” Ta biết rồi, Ngạch nương.” Lãnh Trọng Tề không kiên nhẫn đáp lại.

” Ai!” Phúc tấn thở dài, lắc lắc đầu, tiện thể dẫn Hi Nhân bước ra khỏi trường phòng.

Hi Nhân nhẹ nhàng bước đi, tư thái xinh đẹp càng khiến Trọng Tề điên đảo nhìn chăm chăm vào dưới quần của nàng. TT_____TT

Từ lúc hấn sinh ra tới giờ chưa gặp cô nương nào xinh đẹp như vậy, các cô nương ở Túy Nguyệt lâu so với nàng còn kém xa.

Lãnh Trọng Hiên ở bên ngoài cửa sổ đã biết chuyện Phúc tấn quản giáo đệ đệ, nhưng hấn mặc kệ chuyện của đệ đệ, hấn đã lớn như vậy rồi còn có thể quản được sao? Chỉ cần đừng làm chuyện gì có hại cho thanh danh là được.

Hấn đi đến viên tử lí, nhìn thấy Hi Nhân đang đứng bên cạnh khóm hoa, tâm tư bỗng chốc xáo động.

” Hi Nhân, ở đây ngắm hoa sao?” Hấn cất bước về phía trước.

” Vương gia.” Hi Nhân hoảng sợ kêu lên.

” Đừng có sợ, ở lâu trong vương phủ rồi sẽ quen thôi!” Hấn quan tâm nói.

” Ân.” Hi Nhân hơi hơi vuốt cằm, nhìn thấy đôi mắt đen của hấn nàng then thùng cúi thấp đầu.

” Cần gì thì cứ nói với ta.”

” Ân, đa tạ Vương gia.”

Từ đáy lòng của Lãnh Trọng Hiên dâng lên một loại cảm giác dị thường, hấn không quen nghe nàng xưng hô như vậy, nhưng ở trong Vương phủ hấn là chủ tử, nàng là nô tì, bọn họ không thể vượt giới hạn.

” Ta cảm thấy người đã thay đổi, lúc ở sơn trại và bây giờ như hai người khác nhau.” Hấn buồn bã nói.

Hi Nhân cúi đầu ngập ngừng nói :

” Trước kia..... Ở sơn trại không biết ngài là Vương gia, đối với ngài..... Có điều, cũng không có thay đổi gì lắm...”

” Ta thích bộ dáng của người lúc đó.” Hấn bật thốt lên, ngay cả chính mình cũng cảm thấy nhẹ lòng hơn.

Lòng của nàng khẽ quặn lại : ” Ngài.... Không biết khi đó ta rất ghét ngài sao?”

” Có thể như thế sao? Người không những hiền thực mà còn có chút quý phái, trước đây ta từng hiểu nhầm xuất thân của người vốn là thị thiếp cho nên nếu so sánh thì ta đã hơi lạnh lùng, hy vọng người không để ý.” Hấn giải thích.

Nàng cười xán lạng như hoa, nghiêm lệ động lòng người.

” Sao ta lại để ý chứ?”

” Ngạch nương của ta luôn khen ngợi người.”

” Hi Nhân nguyện cả đời được ở Vương phủ hầu hạ Thái phúc tấn.”

” Người không lấy chồng sao?” Hấn kinh ngạc hỏi nhưng nghe nàng nói nguyện ý vĩnh viễn ở lại Vương phủ đã khiến hấn cao hứng nói không nên lời.

Hi Nhân thần sắc âm đạm, lắc đầu nói: ” Ta chưa bao giờ nghĩ tới chuyện lập gia đình.”

” Nhưng mà..... Thanh xuân của nữ nhân vốn có hạn.” Trong đầu bỗng nhiên vang lên tiếng nói của cung nữ Thu Nhân, chưa kịp suy nghĩ đã thốt ra.

” Vương gia thấy ta nên gả cho ai thì tốt đây?” Nàng cố ý hỏi lại, thử hấn.

” Cái này..... Đường nhiên là người trong lòng người thích.” Kỳ thật hấn cũng không muốn nàng thành thân, theo bản năng hấn không thể dung nhẫn bất kì nam nhân nào hôn nàng, che chở cho nàng.

Trong lòng Hi Nhân tràn ngập chua xót, hấn vẫn không rõ ý tứ của nàng.

” Người mà ta thích với ta hữu duyên vô phận.” Nàng vô hạn bi thương.

” Hấn là ai vậy?” Một cổ dấm chua choáng đầy não bộ của Trọng Hiên, không thể ngờ rằng nàng có người trong lòng, là lúc ở phủ Thượng Thư?

” Hấn.....” Hi Nhân nên nói như thế nào đây? Nàng muốn nói cho hấn ” Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt” nhưng nàng vẫn nên giấu ở trong lòng tránh để ngày sau gặp nhau lại xấu hổ.

Nàng im lặng không nói gì khiến cho con người của Trọng Hiên trở nên thâm trầm.

Không thể phủ nhận rằng hấn có chút thích nàng cho nên mới mang nàng hồi phủ.

Có điều thân phận khác biệt khiến hấn chùn bước, nếu hấn tiếp nhận nàng có thể sẽ gây nên một trận sóng gió đấu tranh, không chỉ Ngạch nương không đồng ý mà Hoàng Thượng càng không đồng ý.

Hấn vốn tưởng rằng chỉ cần có thể mỗi ngày nhìn thấy nàng là đã đủ rồi nhưng bây giờ xem ra sẽ có một ngày nàng thành thân rồi.

Mâu thuẫn khiến tâm tình của hấn rối rắm, hấn bắt đầu không thể khống chế bản thân.

Thái phúc tấn niệm kinh ở Phật đường nên Hi Nhân cuối cùng cũng có thể thanh nhàn một lúc.

Nàng trở về phòng mình muốn nghỉ một lát rồi trở lại hầu hạ Phúc tấn.

Đúng lúc Trọng Tề đi ngang qua thấy trong phòng không có ai ngoài nàng, bốn bề vắng lặng nên lớn mật đi vào.

” A! Tề bối lạc sao người lại vào đây?” Quân Hi Nhân chấn động.

” Ta đến tán gẫu với người.” Trọng Tề ngồi bên cạnh nàng, không hề hỏi han đã cầm bàn tay nhỏ bé của nàng.

” Tề bối lạc, mời người đi ra ngoài bằng không ta sẽ kêu người.” Nàng giận tái mặt nhanh chóng rút tay về, sao tên nam nhân nào thấy nàng cũng thích động tay động chân?

” Hi Nhân, nếu người thuận theo ta, ta sẽ đem vị trí phu nhân tặng cho người, người cũng có thể bay lên cây làm Phượng Hoàng.” Hấn bắt đầu dụ dỗ.

” Ta không ham làm phu nhân của người, mời người đi cho! Nếu không ta sẽ nói cho Thái phúc tấn.”

” Con tiện nữ nhân này thật là không biết tốt xấu! Chẳng lẽ người muốn làm nha hoàn cả đời?”

” Làm nha hoàn thì làm nha hoàn, dù sao ta không phải là người có phúc làm phu nhân.”

” Tề bối lạc muốn nữ nhân thì không đến lượt họ đồng ý.....” Hấn cười lạnh, gương mặt dữ tợn vằn vẹo phóng đại trước mắt nàng.

” Người muốn làm cái gì?” Trong lòng Hi Nhân bắt đầu sợ hãi, lui từng bước về phía cửa định phá cửa mà chạy.

Hấn vươn tay ngăn nàng lại, vớt nàng trên mặt bàn, muốn dùng bạo lực mạnh mẽ xâm chiếm nàng.

” Không cần, cứu mạng ——” Nàng cố gắng kháng cự nhưng mà hấn quá mạnh.

Bóng ma của Trác Nhất Dao một lần nữa bao phủ nàng, nàng vô cùng sợ hãi, có chết cũng không chịu khuất phục, mái tóc dài rối bởi chạm vào con dao gọt trái cây trên bàn, nàng vội vã cầm lấy quơ lung tung về phía hấn.

Tiến dao làm bị thương cổ tay hấn, hấn thấy đau nhìn thấy vết thương, mắng một tiếng: ” Xú nha đầu người dám làm ta bị thương?”

” Nếu người còn lại đây ta sẽ giết người.” Nàng quơ lợi tiến trên tay, hung hăng dọa hấn.

” Rượu mời không muốn uống lại thích uống rượu phạt thì đừng trách ta không thương hương tiếc ngọc.” Tức giận khiến Trọng Tề càng thêm thô bạo xé rách xiêm y của nàng, dùng lực khổng lồ chế đoạt cổ tay đoạt lấy lợi tiến trên tay nàng, nàng căn bản không có khả năng công kích hấn.

” Cứu mạng a! Cứu mạng a!” Nàng khóc thét cầu cứu.

Trọng Hiên vừa đi ngang qua đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Hi Nhân cả kinh phá cửa mà vào, nhìn thấy tên cầm thú Trọng Tề đang muốn cưỡng bạo Hi Nhân, hấn tức giận huy quyền đâm về phía đệ đệ.

Trọng Tề bị đánh kêu la thảm thiết liên tục, Hi Nhân trang phục không chỉnh tề đứng ở một bên.

” Người còn dám khi dễ Hi Nhân thì rút ra khỏi Vương phủ cho ta.” Trọng Hiên ánh mắt sắc bén, thống hận chỉ trích.

” Cũng chỉ là một con nha hoàn mà so sánh với ta sao?” Trọng Tề không hề cam tâm, khóe miệng có một mặt tơ máu.

” Hi Nhân là người của ta, người có nghe rõ không?” Trọng Hiên rống to.

” Thì ra là đồ đại ca đã dùng qua, vậy ta vui đùa thì có làm sao?” Trọng Tề xoa xoa khóe miệng, khinh miệt nói.

” Người còn muốn ta nói lại lần nữa? Cút cho ta –” Hấn giận đến run người.

Trọng Tề sờ sờ cái mũi không cam lòng đi ra ngoài.

Trọng Hiên xoay người nhìn Hi Nhân, nàng đã sợ tới mức lực thần vô chủ, xiêm y bị xé rách có thể thấy được cái yếm của nàng.

” Hi Nhân, đừng sợ, có ta ở đây, ta sẽ không cho bất kì kẻ nào khi dễ người.” Hấn ôn nhu an ủi nàng.

Nàng ” Oa ” một tiếng khóc lớn, ôm lấy hấn, thân mình run rẩy.

” Trọng Hiên, còn có lần sau không? Ta rất sợ.....”

” Sẽ không có, đừng sợ, ta sẽ bảo vệ người.” Cuối cùng cũng nghe được nàng gọi tên hấn, rốt cuộc không kiềm chế được tình cảm của mình.

Ở giờ khắc này tình cảm bộc phát, hấn hôn lên những giọt nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, hôn lên thềm cánh hoa của nàng, đầu lưỡi xâm nhập vào miệng nàng.

Lúc này không có bất kì tiếng động nào, nàng nhắm mắt lại, dung túng cuồng hôn của hấn, phát ra tiếng rên rỉ nhỏ.

Nàng biết bản thân đã không thể tự kiềm chế mà đi yêu hấn, ngoại trừ hấn nàng không chấp nhận được nam nhân nào khác nữa.

Trác Nhất Dao, Tề bối lạc có ý đồ xâm chiếm nàng, nàng coi như độc xà mãnh thú, sợ hãi không thôi nhưng mà đối lại là hấn, nàng cam tâm tình nguyện, tâm cảnh khác nhau rất lớn.

Lúc nàng còn đang trầm mịch ở thế giới riêng đột nhiên Trọng Hiên rời đi thềm cánh hoa của nàng, đẩy thân mình của nàng ra xa, vẻ mặt mâu thuẫn, phức tạp.....

” Ta biết ta không xứng với người, ngày mai ta sẽ rời đi.....” Hi Nhân nhớ tới chênh lệch thân phận giữa hai người.

” Không, Hi Nhân, để cho ta suy nghĩ” Hai tay giữ lấy vai nàng, không muốn thả nàng đi.

Khóe mắt của nàng tích tụ lệ quang, dựa vào trong lòng ngực của hấn, nhu tình như nước.

Hấn buông nàng không được, muốn đem nàng ôm vào lòng.

Nhưng mà nhớ đến Hoàng Thượng bắt hấn thú Hình Nghi cách cách, mảy hấn liền nhú lại, tâm tình càng rối loạn.

Kể từ lần thổ lộ tình yêu Hi Nhân rất hay ngẩn người, cười ngây ngô, ngay cả Thái Phúc tấn cũng nhận ra.

” Hi Nhân, ngươi đang nghĩ gì vậy?” Thái phúc tấn cười hỏi.

” Không..... Không có ạ!” Hi Nhân đang ở chăm sóc một chậu hoa, quay đầu lại cười cười.

” Ngươi cười lên rất xinh đẹp, tục ngữ nói: ‘ nữ quyền giống như hoa, giai nhân giống như thảo, hoa bắt quá tái, thảo khả ba đông.’ ngươi ở Vương phủ không có kẻ bán thân, nếu như đã có đối tượng thích thì có thể tùy lúc thành thân.”

Trong lòng Hi Nhân có chút bất an, không biết Thái phúc tấn đã nhận ra hay chưa bởi vậy nàng không dám nói gì.

” Sao? Ta đã đoán đúng rồi?” Thái phúc tấn cười cười trêu chọc nàng.

Đang lúc Hi Nhân không biết nên trả lời như thế nào thì Yến tổng quản đi vào phúc thân bẩm báo:

” Thái phúc tấn, Hình Nghi cách cách đến ạ.”

” Hình Nghi cách cách đến đây? Mau mời nàng vào.” Thái Phúc tấn cao hứng nói.

” Dạ.” Yến tổng quản lui ra sau, Hình Nghi cách cách đã dẫn cung nữ Thu Nhân cùng hai thái giám đi vào.

Thái giám ở lại cửa hầu, cung nữ Thu Nhân hầu hạ bên mình.

Thái Phúc tấn vội vàng đứng dậy nghênh đón, Hi Nhân cũng đi theo tồn thân hành lễ.

” Lão thân tham kiến cách cách, cách cách cát tường.”

” Thái phúc tấn không cần đa lễ.” Hình Nghi cách cách phục sức hoa lệ, cử chỉ tao nhã.

Hi Nhân tuy ở Quân gia cũng đã gặp nhiều người nhưng cũng chưa từng gặp cách cách, hiện giờ thấy thật sự là khiếp sợ, cách cách của hoàng gia nghi thái vạn phần, con gái của Hoàng Thượng quả nhiên bất đồng với phàm nhân.

Hình Nghi cách cách cùng Thái Phúc tấn ngồi hai bên bàn nói chuyện, Hi Nhân bưng trà đến, cung kính phụng thượng.

Dung nhan của nàng lập tức khiến cho Hình Nghi cách cách để ý, một nha hoàn nho nhỏ mà lại xinh đẹp như vậy so với nàng là Hoàng cách cách cũng hơn ba phần.

Lòng dạ của phụ nữ đều có đồ kị, Hình Nghi cách cách miễn cảm phát hiện có chút cảnh giác.

” Thái phúc tấn, nha hoàn này là người mới đến? Sao trước kia ta chưa từng thấy?” Nàng hỏi.

” Nàng mới vào phủ được một tháng, tên Hi Nhân.” Thái Phúc tấn đáp.

Hi Nhân hơi hơi khiếm thân, cảm thấy hình như Hình Nghi cách cách có địch ý với nàng.

Hình Nghi cách cách là khách nhân nên không tiện hỏi nhiều, sau khi nói chuyện phiếm được một lúc nàng hỏi: ” Vương gia đâu ạ?”

Đây là mục đích chủ yếu của nàng.

” Yến tổng quản, đi mời Vương gia lại đây.” Thái phúc tấn nói.

Đợi Yến tổng quản lĩnh mệnh lui ra sau, Hình Nghi cách cách nói chuyện thường trong nhà với Thái phúc tấn, thân là Hoàng cách cách ra khỏi cung rất khó nên nàng phải nắm chắc cơ hội khó có được này để mượn sức mẹ chồng tương lai.

Hi Nhân hầu hạ ở một bên, có một dự cảm không lành.

Vị Hoàng cách cách này đặc biệt đến tìm hần, không biết bọn hần có quan hệ gì?

Cách cách thật xứng với Vương gia, môn đăng hộ đối, tim nàng bắt đầu đập nhanh, vì sao chưa từng nghe hần nhắc đến Hình Nghi cách cách?

Không lâu sau Trọng Hiên đến, vẻ mặt ngưng túc, thân mặc triều phục, lưng giắt ngọc bội vẫn như trước anh khí bức người.

Hình Nghi cách cách khó nén thần sắc hưng phấn, nhất thời quên mất lễ giáo mà gọi tên hắn: " Trọng Hiên."

Trọng Hiên vẫn không nói gì, Thái phúc tấn biết được tâm ý của cách cách nên cố ý tác thành, liền nói với con trai:

" Khó có được cơ hội cách cách đến Vương phủ chơi, con bồi cách cách đến hoa viên đi dạo đi."

" Ngạch nương, con....." Trực giác Trọng Hiên muốn cự tuyệt.

Thái phúc tấn lập tức ngắt lời hắn: " Đi đi thôi! Nghe lời Ngạch nương."

Trọng Hiên hiểu được Ngạch nương rất hy vọng Hình Nghi cách cách làm con dâu của nàng nhưng mà trong lòng hắn trăm lần ngàn lần cũng không muốn, nhìn thấy ánh mắt muốn được giải thích của Hi Nhân, hắn càng do dự.

7. Chương 7

Trong hoa viên của Vương phủ trăm hoa đua nở, lương đình thủy tạ đẹp không gì sánh bằng.

Hình Nghi cách cách là cô gái đang độ tuổi xuân thì nên khi đi trên chiếc cầu nhỏ với Trọng Hiên, hai tay nắm áo vậy, khuôn mặt ngại ngùng, vài lần muốn nói rồi lại thôi.

Trọng Hiên ngẩng đầu khoanh hai tay trước ngực không hề có tâm tư ngắm hoa, trong đầu hắn đều tràn ngập suy nghĩ về Hi Nhân.

" Sao ngươi lại không nói gì?" Hình Nghi cách cách rốt cục nhìn không được bằng mở miệng trước.

Hắn ngưng thần, trầm giọng nói: " Cách cách nên có lựa chọn đúng đắn."

Hình Nghi cách cách kinh ngạc hỏi: " Vì sao lại nói như vậy?"

" Thần khó có thể nhận tình ý này của cách cách." Hắn nói ra lời này chỉ hy vọng rằng Hình Nghi cách cách có thể thay đổi tâm ý của Hoàng Thượng.

" Ngươi có ý trung nhân sao?" Lòng tự tôn của Hình Nghi cách cách bị thương tổn, ghen ngào hỏi hắn.

Trọng Hiên vẫn trầm mặc không nói khiến nàng nóng vội hỏi hắn:

" Rốt cuộc là vì cái gì? Ta có chỗ nào không tốt?"

" Cách cách là thiên kim chi khu, không có cái gì không tốt, chỉ là chuyện tình cảm vốn rất khó nói hết."

" Không —" Hình Nghi cách cách không thể chấp nhận sự thật hắn không thương nàng. " Cảm tình có thể bồi dưỡng, chờ chúng ta thành thân rồi từ từ ngươi sẽ phát hiện ra những cái tốt của ta....."

" Không cần ngốc như vậy! Cách cách! Ta sẽ không yêu ngươi, nếu chúng ta miễn cưỡng kết hợp thì tương lai sẽ không có hạnh phúc, ta không muốn hại ngươi." Hắn ngắt lời nàng càng khiến nàng đau lòng.

Hình Nghi cách cách thoáng như bị sét đánh giữa trời quang, giật lùi về phía sau vài bước. Nước mắt lăn dài trên má.

Nàng từ nhỏ đã được nuông chiều chưa từng bị người ta vũ nhục.

" Được lắm Trọng Hiên! Ngươi có biết là ngươi rất quá mức không?" Nàng cắn chặt môi, xiết chặt khăn tay.

" Thứ cho thần vô lễ." Hắn cố ý tỏ thái độ nghiêm cẩn càng phân rõ giới tuyến giữa hai người.

Hình Nghi cách cách xoay người nhanh chóng chùi nước mắt, cố chấp nói:

" Bất luận như thế nào ta cũng sẽ không buông tay, ta chỉ có một lựa chọn đó là ngươi."

” Cách cách sao lại cứ cố chấp đả thương người lại hại bản thân?” Hấn không thể làm gì hơn ngoài thở dài một tiếng.

” Không phải người rất kiêu ngạo sao, người là Vương gia, ta cũng là Hoàng cách cách của Đại Thanh quốc, có điểm nào không xứng với người?” Hình Nghi cách cách kích động hiển lộ phong thái hoàng gia quay sang chất vấn hấn.

Trọng Hiên sững sờ tại chỗ, hấn không ngờ rằng nàng sẽ phản ứng kịch liệt như vậy, cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Phượng nhãn của Hình Nghi cách cách bùng bùng lửa giận, trực tiếp nhìn hấn, phát ra hơi thở âm lãnh.

” Ta không có được thì người khác cũng đừng mơ có thể có.”

Nàng phát tay áo hồi cung, lần đầu tiên toát ra sự kiêu sa, ngạo khí của Hoàng cách cách.

Lúc này Trọng Hiên mới nhận ra rằng nàng không hề dịu dàng đạt lễ như mình tưởng tượng.

Chuyện đó khiến tình hình càng phiền toái.

Chỉ sợ là muốn bỏ cũng không có cách nào bỏ được.

Từ sau khi Hình Nghi cách cách đến Hi Nhân bắt đầu cảm thấy âu sầu, khó chịu không có chỗ phát tiết lại gặp Trọng Tề ở hành lang.

Trọng Tề ngăn không cho nàng đi, đôi mắt nhìn nàng không có ý gì tốt đẹp.

” Chớ ngoan không chặn đường.” Ngay cả liếc mắt một cái nàng cũng không bố thí cho hấn.

” Người đừng cách xa người ta ngàn dặm vậy! Lần trước mạo phạm người là do nhất thời ta không tự kìm hãm được, hôm nay ta giải thích với người, chúng ta giải hòa đi!” Ngoài miệng Trọng Tề nói như vậy nhưng bộ dạng thì vẫn như một con sói hoang đói khát.

Nàng có cảm giác chán ghét không rõ với hấn nên lách người bỏ đi.

” Hi Nhân.....” Trọng Tề vẫn chưa từ bỏ ý định đi theo phía sau nàng, giống con chó nhỏ đi theo vẫy đuôi ở đằng sau chủ.

” Người đừng có làm phiền ta nữa được không?” Nàng nâng mi, dừng lại mắng hấn.

” Ta đối với người là thật tâm, đại ca nhất định phải thú Hình Nghi cách cách, không bằng người gả cho ta.” Hấn cố ý sát muối thêm vào miệng vết thương của nàng.

” Người cũng biết Hình Nghi cách cách thích Vương gia?” Hi Nhân tức giận trừng mắt nhìn hấn.

” Đương nhiên, chuyện này không phải chuyện ngày một, ngày hai.” Trọng Tề xấu xa cố ý thêm dầu lửa: ” Ngay cả Ngạch nương của ta cũng đã nhận Hình Nghi cách cách làm nương tử của Đại ca ta, người còn có hy vọng sao? Nhưng mà nếu như gả cho ta cũng coi như là đã bay lên cây làm Phượng Hoàng.....”

” Câm mồm, người đừng vọng tưởng, chuyện này không có khả năng, ta cả đời cũng không lấy chồng!” Nàng quyết tâm nói.

Hấn bị tạt nước lạnh nên có chút tức giận.

” Người thật sự không biết tốt xấu!” Hấn kéo tay áo của nàng.

” Người muốn làm cái gì? Lại muốn ức hiếp ta? Nếu còn không dừng tay ta sẽ kêu mọi người!” Hi Nhân không cam lòng yếu thế, không cho phép nam nhân này tiếp tục khi dễ nàng.

Ánh mắt của Trọng Tề bắt đầu bạo hỏa, hai mắt buộc chặt nhưng vẫn rút tay lại.

” Ta với Trọng Hiên là huynh đệ dì mẩu, từ nhỏ cái gì hấn cũng mạnh hơn ta, sinh ra sớm hơn ta, Ngạch nương là chính Phúc tấn còn Ngạch nương của ta chỉ là một nha hoàn, sau khi A Mã mất hấn theo lý thường đương nhiên kế thừa Vương vị, hiện tại lại có Hoàng cách cách cao quý muốn gả cho hấn, mà ta..... Ngay cả người cũng không thể có được, cái này có công bình không?” Hấn uất ức nói ra tâm sự, trong mắt toát ra sự cô đơn.

Nàng chấn động một chút, lâm vào trầm tư.

Tề bối lạc tính cách hư hỏng, tự cam sa đoạ, có lẽ cùng sinh trong cùng một hoàn cảnh nhưng có nhiều việc lại không giống nhau, nàng cảm thấy có chút đồng cảm nên bật thốt ra lời an ủi.

” Chỉ cần người cố gắng thì cũng sẽ không kém so với ca ca của người.”

” Người cho ta cơ hội sao?” Hắc cầm tay của nàng, trong lòng giống như toát ra một con đường mới.

Nàng ngạc nhiên rút tay lại, khó có thể trả lời.

Hắc lại giống như bắt được khúc gỗ giữa dòng nước xiết, hưng phấn nói: ” Nhất định ta sẽ thể hiện cho người xem, cho người thay đổi cách nhìn về ta.”

Nghe được hắc vì nàng mà thay đổi Hi Nhân thật sự hoảng sợ.

” Ta chỉ là một nha hoàn nho nhỏ không đáng để người phải trả giá.” Nàng tự hạ thấp nói, sợ ngày sau nàng vẫn không tiếp thu được hắc, hắc sẽ càng thất vọng, thống khổ.

” Ở trong mắt ta, người là núi vàng, mỏ quặng, không phải nha hoàn.” Hắc cười nói, giống như thành tâm thành ý, lãng tử hồi đầu.

Nàng càng thêm bất an, không muốn vì nàng mà hai huynh đệ hắc xung đột gây chuyện lớn, mất tình huynh đệ.

Hi Nhân tiếp tục ngăn người đi lại thấy Thường ma ma đang đánh một nô tì mới vào phủ.

” Nói, cái đó có phải do người lấy không? Nói mau! Không nói ta đánh chết người.”

Thường ma ma xuống tay rất mạnh, liên tục dùng gậy đập lên thân hình gầy yếu của nô tì Thanh Dong, Hi Nhân thấy không đành lòng tâm nên bước qua ngăn cản.

” Đừng đánh nữa Thường ma ma.” Hi Nhân đỡ Thanh Dong đang ngồi phịch trên mặt đất dậy, Thanh Dong cảm kích nhìn nàng.

” Hi Nhân, không liên quan đến chuyện của người, người tránh ra.” Thường ma ma tức giận không thôi.

” Rốt cuộc nàng phạm lỗi gì vậy?” Hi Nhân một lòng muốn bảo vệ nàng.

” Nàng lấy trộm một cái vòng ngọc của ta.” Thường ma ma phẫn nộ nói.

” Ta không có!” Thanh Dong lập tức mở miệng phủ nhận.

” Không phải người thì là ai?” Thường ma ma hét một tiếng, cây gậy trên tay lại giơ lên.

Hi Nhân thấy ở đây có ba, bốn nô tì cũng vây quanh xem lại không có ai chịu ra tay giúp.

” Thường ma ma, người có chứng cứ gì không? Nếu không không thể tùy tiện vu oan cho người khác.”

” Ta chính mắt thấy nàng từ trong phòng ta bước ra ngoài.”

” Ta chỉ vào đó để dọn dẹp thôi.” Thanh Dong vẻ mặt vô tội nói.

Hi Nhân thấy nàng không giống như đang nói dối. ” Trong vương phủ có rất nhiều hạ nhân, ra ra vào vào, mọi người ai cũng có hiềm nghi cả.”

Những nô tì đứng xung quanh không dám lên tiếng, ai cũng không dám đắc tội với Thường ma ma đã ở Vương phủ hai mươi năm làm sao dám đi trộm đồ của nàng ta.

Thường ma ma rất thích chiếc vòng ngọc bị mất nên vô cùng tức giận quát:

” Rốt cuộc ai trong số các người đã trộm vòng ngọc của ta?”

” Thường ma ma, vòng ngọc của người không phải vẫn đeo trên tay sao?” Hi Nhân thấy cánh tay trống không của nàng.

” Đúng vậy, ngày đó đột nhiên muốn cởi ra một lát ai ngờ mới đó mà đã không thấy tăm hơi.”

” Có thể người bỏ quên ở đâu đó thì sao?” Hi Nhân đoán Thường ma ma tuổi đã cao, lão nhân già rồi trí nhớ kém nên chuyện này có thể xảy ra, mọi người gật đầu cho rằng có thể có chuyện này.

” Không có khả năng!” Thường ma ma là người xem trọng mặt mũi, cự tuyệt nhận mình đã già. ” Người ít quan chuyện người khác đi, đừng tưởng Thái phúc tấn với Vương gia sủng người thì lớn mặt, ta đã ở Vương phủ hơn hai mươi năm, Vương gia đã bú sữa của ta mà lớn đấy.”

Nàng ý vào mình nhiều tuổi muốn khi dễ những nha hoàn mới khiến Hi Nhân hơi ghét, lạnh giọng nói: ” Đi, chúng ta đến phòng của người xem thử có chút manh mối nào không.”

” Không cho phép người làm loạn phòng của ta.....” Thường ma ma khẩn trương đuổi theo phía sau.

Hi Nhân dẫn một vài nô tì tìm trong phòng Thường ma ma.

Thường ma ma tức giận đến gân xanh cũng nổi lên, Hi Nhân lại tìm thấy vòng ngọc của nàng ở dưới gối đầu.

” Ở đây chứ đâu!” Nàng đem vòng ngọc đến trước mặt Thường ma ma. ” Tốt rồi, không có việc nữa chúng ta đi thôi!” Hi Nhân vỗ vỗ tay, cùng với mọi người đi ra ngoài.

” Hi Nhân tỷ tỷ, cảm ơn người.” Thanh Dong cảm kích không thôi, nếu không có nàng thì có lẽ bản thân đã bị ma ma đánh chết.

” Cảm ơn cái gì? Người vốn bị oan uổng mà.” Hi Nhân cười cười.

Nàng làm chuyện tốt nhưng Thường ma ma lại ghi hận trong lòng.

...

Ánh nến chiếu lên gương mặt lãnh diễm của Hi Nhân, nàng buồn bực ngủ không yên, suy nghĩ lung tung, tâm thần hoảng hốt.

Đột nhiên, cửa phòng mở ra, đứng ở cửa chính là nam nhân khiến nàng mất ngủ — Trọng Hiên.

” Người đến đây làm gì?” Hi Nhân đưa lưng về phía hắn, lấy sự lạnh lùng áp chế sự vui sướng khi gặp hắn.

” Ta nhớ người, rất nhớ người.” Hắn đột nhiên ở phía sau lưng ôm nàng, hít lấy mùi thơm nữ tính trên người nàng.

” Người lại uống rượu?” Nàng ngửi được mùi rượu trên người hắn.

” Tâm tình không tốt cho nên có uống một ít.....” Ai đã từng gặp Cung Thân vương cao ngạo lạnh lùng thì giờ phút này sẽ không tin cái kẻ như trẻ con nhận lỗi kia là hắn! Chỉ có Hi Nhân mới nhìn thấy bộ mặt này của hắn.

Hi Nhân kéo tay hắn ra, rót cho hắn một chén nước. ” Sau này không được uống nữa.”

Hắn cầm lấy chén trà nóng, nàng lại tiếp lời: ” Uống rượu cũng không thể giải quyết được chuyện gì.....”

” Vậy phải làm sao mới có thể giải quyết?” Hắn hí hóp mắt, rượu bắt đầu thiêu đốt trong cơ thể hắn.

Nàng tránh ánh mắt nóng rực hắn, hắn lại kéo nàng vào trong lòng ngực, ôm ở trên đùi.

” Buông ta ra!” Nàng không chịu thuận theo, bắt đầu kháng cự.

Hắn nhanh chóng áp môi lên đôi môi kiều diễm ướt át của nàng, cánh tay nhanh chóng tham tiến vạt áo của nàng, sờ soạng hai luồng mềm mại.....

Nàng anh ninh một tiếng, chìm vào nhu tình mật lý của hắn, hai tay vòng qua ôm cổ hắn.

Hai người càng hôn càng kịch liệt, xiêm y trên người nàng cũng bắt đầu được giải phóng, cái yếm hoa màu đỏ tình tứ hiển lộ càng ánh lên màu da tuyết trắng của nàng.

Hắn mê luyến hưởng thụ hai đôi gò bồng đảo của nàng, toàn thân như đang dập dềnh trên sóng, cho tới bây giờ Trọng Hiên chưa từng nhiệt tình, cuồng dã như vậy nhưng mà nàng không nghĩ cự tuyệt hắn, bởi vì hắn càng điên cuồng chứng tỏ hắn càng yêu nàng.

Nàng hơi nghiêng mình mặc hần một đường soát hôn toàn thân, hần giống như đang tôn thờ cúng bái nữ thần, ân cần hôn mỗi tấc da trên người nàng, cũng thoát đi toàn bộ y phục trên người nàng...

"Người đẹp quá Hi Nhân, người là cô gái xinh đẹp nhất mà ta từng thấy." Hần ôm nàng đặt lên giường, phát ra ca ngợy nhiệt tình.

Thân thể mềm mại của Hi Nhân lướt di chuyển trên giường, dục vọng nổi lên, lặc lặc cười duyên.

Hần thấy nàng cười khiến dục vọng càng khó áp chế, thân thể trắng kiện của hắn áp chặt thân thể nàng chỉ có có lớp quần áo mỏng manh mà chà sát.

Hi Nhân đang ở bờ vực nhưng nàng lại khờ dại cho rằng chỉ cần hần còn mặc quần áo thì nàng sẽ không sợ hần nhất thời ý loạn tình mê mà phá thân của nàng. (Nấm: Haiz...quá ngây thơ, quá ngây thơ, thương thay !!!)

"Ta yêu người Hi Nhân, người có yêu ta không?" Hần ở trước ngực nàng thân mật phảng phất hơi thở nam tính.

"Uhm có....." Nàng xấu hổ đáp lời hắn.

"Suy nghĩ chuyện gì vậy?" Nàng như một con chim nhỏ dụi đầu vào ngực hắn.

"Nghĩ đến tương lai của chúng ta."

Hai má của Hi Nhân nhiễm hai rặng mây đỏ say lòng người, tình mâu tựa như ảo mộng, thỏa mãn nằm trong lòng ngực hắn.

"Kiếp này Hi Nhân đều là người của người."

Nghe nàng nhẹ thốt lời thề khiến Trọng Hiên muốn có được nàng lại vội vàng...hành động.

Chỉ một lát, quần áo trên người hắn đã bay tán loạn dưới đất.

Nàng quay đầu đi không dám nhìn hắn.

"Đừng sợ, Hi Nhân....."

Nàng cảm thấy toàn thân giống như đang có ngàn con kiến bò qua bò lại, khó chịu lắc lắc mình càng thêm kích thích.

"Ta..... Rất nóng..... Rất khó chịu....." Cả người nàng khó chịu phát nhiệt.

"Chờ một chút sẽ tốt"

"Đau....." Nàng bị đau như xé rách cả thân mình, hai mày nhíu chặt.

"Nhẫn nại một chút, đợi lát nữa người sẽ không còn đau."

"Úc....." Nàng vẫn không nhịn được phát ra tiếng.

Sau khi hắn tiến vào thì yên lặng bất động, không dám tin rằng nàng vẫn là xử nữ, từ trước tới nay hắn đã hiểu lầm nàng, thần cánh hoa ôn nhu điểm như mưa trên người nàng, dùng nùng tình mật yêu sủng nàng, khiến nàng cảm nhận được tình yêu của hắn, hần như cá gặp nước càng cuồng mãnh nhanh chóng tiến lên con đường lên đỉnh Vu Sơn. (Vu Sơn vân vũ: Có ai ko biết thì liên hệ kín nhá =)))

"A... uhm....." Cảm giác đau dần dần biến mất còn lại bắt đầu trận thỏa mãn, nàng phát thân ngâm hoan du, càng áp sát vào người hắn, mơ hồ nỉ non: "Đừng rời xa ta..... Trọng Hiên....."

"Sẽ không..... Ta sẽ không....." Hắn nhẹ giọng đáp lời nàng, hần thở dốc dùng lực nâng người nàng lên trước.

Khát vọng của hai người bọn hắn càng lúc càng lên cao, chế tạo ra một hồi cao trào, cuồng phong bạo vũ.

Trong phòng khôi phục yên tĩnh, kích tình qua đi hai người cũng dần dần thanh tĩnh.

"Người có hối hận không?" Hắn nằm cong bên cạnh nàng hỏi.

Hi Nhân nghiêng người nhìn vào đôi mắt sâu như hồ nước của hắn, khóe miệng nhấc lên một mặt mỉm cười.

” Sẽ không, ta sẽ không hối hận.”

” Ta sẽ bảo hộ ngươi, sẽ không rời xa ngươi, vĩnh viễn sẽ không.”

Chúc quang trên bàn cháy sáng ánh lên bóng hai người họ, bọn hắn cùng nhau tiến vào mộng đẹp.

...

Ngày hôm sau lúc Hi Nhân gọi hắn dậy thì nàng đã ăn mặc chỉnh tề.

” Trọng Hiên, nên dậy rồi, ta đi qua chỗ Phúc tấn trước đây.”

Nàng hôn lên mặt hắn một cái rồi vội vàng bước ra cửa phòng.

Trọng Hiên cũng nhanh chóng sửa soạn chuẩn bị đi.

Đúng lúc hắn mở cửa phòng thì Thường ma ma đi ngang qua.

Trọng Hiên bước nhanh rồi đi nên không phát hiện Thường ma ma đứng ở cách đó không xa.

” Kia không phải Vương gia sao? Sao lại ở trong phòng Hi Nhân đi ra thế kia?” Thường ma ma tò mò đến gần, nhẹ nhàng mở cửa, trong phòng không có một bóng người nhưng sàn đan hỗn độn, hay là Vương gia cùng với Hi Nhân đã xảy ra quan hệ không tầm thường?

Khóe miệng của nàng nhắc lên một mặt cười hề hề, cái này rất tốt, nàng đã bắt được nhược điểm của Hi Nhân, không sợ đuổi nàng không đi.

...

Hi Nhân đang ở giúp Thái phúc tấn rửa tay thì Thường ma ma mở cửa vào, hăm hở đến chỗ hai người.

” Thái phúc tấn, lão nô có chuyện muốn nói riêng với người.”

” A! Chuyện này..... Hi Nhân người lui ra trước đi!”

” Vâng.” Hi Nhân đi ra ngoài với cảm giác có chuyện kỳ quái, Thường ma ma rốt cuộc muốn nói gì với Thái phúc tấn mà thần thần bí bí như vậy? Giống như chuyện liên quan đến nàng.

Trong phòng, Thường ma ma vẽ mặt thần bí, nói nhỏ vào tai Thái phúc tấn.

” Đây là chuyện tận mắt lão nô nhìn thấy.”

Thái phúc tấn sắc mặt hoảng sợ, không biết làm sao.

” Điều này sao có thể? Trọng Hiên đường đường là một Vương gia sao có thể chọn đến một nha hoàn?”

” Chắc chắn là con hồ ly tinh Hi Nhân kia đã dụ dỗ Vương gia.” Thường ma ma cố ý hăm hại Hi Nhân.

Thái phúc tấn vừa sợ vừa giận: ” Làm sao Hi Nhân có thể xứng với Vương gia? Nói sao thì không bao lâu nữa Vương gia sẽ thành hôn với Hình Nghi cách cách!” Tuy vẫn chưa chính thức tuyên bố nhưng chuyện này mọi người sớm đã ngầm hiểu.

” Đúng vậy ạ! Đây là chuyện lớn nên lão nô mới nhanh chóng thông báo cho người biết.”

” Vạn nhất cách cách vào cửa rồi phát hiện chuyện của Vương gia và Hi Nhân thì hậu quả khó có thể tưởng tượng.” Thái phúc tấn lo lắng nói.

” Cho nên vì đại cục, Hi Nhân tuyệt đối không thể ở lại trong phủ, nhất định phải nghĩ biện pháp để đuổi nàng đi.”

” Nhưng mà Trọng Hiên sẽ không đồng ý.....” Thái phúc tấn do dự.

” Chúng ta có thể lên hành động, ít ngày nữa cách cách sẽ đến phủ ta ở nên trước lúc đó chúng ta phải đem Hi Nhân đi.” Danh nghĩa là đến phủ nghỉ dưỡng nhưng trong lòng mọi người đều biết rõ đây là Hoàng Thượng muốn cho Hình Nghi cách cách đến Cung Thân vương phủ bồi dưỡng cảm tình.

” Để ta hỏi Trọng Hiên.....”

” Thái phúc tấn!” Thường ma ma vội vàng ngăn cản.” Hối không được ạ! Chuyện này mà hối sẽ dả thảo kinh xà, Vương gia nhất định sẽ không để Hi Nhân đi.”

” Người nói đúng.” Thái phúc tấn ổn định tâm tình, lại lo lắng nói: ” Nhưng mà nếu bắt Hi Nhân đi rồi Trọng Hiền nhất định sẽ hối tội ta.”

” Chúng ta phải lo lắng là cách cách bên kia, vạn nhất đắc tội cách cách, người ta cáo trạng lên làm Hoàng Thượng tức giận thì Cung Thân vương phủ của chúng ta không phải xong rồi?” Thường ma ma như nói lời thiện dụ dỗ phúc tấn.

Thái phúc tấn gật gật đầu, thấy có lý nên nhất thời hạ quyết định.

” Vậy chuyện này giao cho người đi làm đi! Nên làm gọn gàng đó.”

” Vâng! Thái phúc tấn.” Thường ma ma đắc ý cực kỳ.

Đêm dài lan tĩnh, mọi người trong Vương phủ đều đã đi nghỉ, trong phòng Hi Nhân vẫn còn có tiếng nói vì nha đầu Thanh Dong từng chịu ân huệ của nàng đến nói chuyện phiếm. Bất tri bất giác lại quá canh hai, vì vậy Thanh Dong xin ở lại, nhìn đêm đã khuya nên Hi Nhân đáp ứng.

Trời không sao càng khiến cho đêm thêm thâm trầm.

Hai người ngủ hồn nhiên không hay biết rằng nguy hiểm đang đến gần.

Cửa phòng bị người nhẹ nhàng mở ra, hai gã gia đình tiến vào, quỷ quỷ sùng sùng, thấy trên giường có hai người đang nằm thì hơi kinh ngạc.

” Làm sao bây giờ? Thanh Dong cũng ở trong này.” Một người nhỏ giọng nói.

” Mặc kệ nàng, đem Hi Nhân đi trước rồi tính.” Tên còn lại đem bao tải bao đầu Hi Nhân lại.

” Ai?” Hi Nhân mở mắt nhưng không kịp phản ứng đã nhanh chóng bị nhốt vào bao tải, chỉ có thể phát ra tiếng ô ô, không ngừng giãy dụa.

Người nọ đánh nàng ngất đi để tránh kinh động mọi người.

” Các người là ai? Muốn làm gì?” Thanh Dong ngủ ở phía trong bùng tỉnh, kích động quát to lại phát hiện là gia đình ở trong phủ.

Gã gia nhân bịt miệng nàng lại bảo nàng an phận.

” Mang cả Thanh Dong đi.” Gia đình A Phúc nói.

” Được.” Vì thế ngay cả Thanh Dong cũng bị cho vào bao tải, hai gã gia đình khiêng một cái bao tải, nhỏ giọng đi ra cửa sau gặp mặt Thường ma ma. Thường ma ma kinh ngạc hỏi: ” Sao lại có hai cái?”

” Không có cách nào khác, Thanh Dong ngủ chung với nàng ta.” Gia đình đáp.

” Được rồi! Có thêm nàng cũng không sao, đưa người đến chỗ xe ngựa cho ta mang tới căn nhà nhỏ phía sau núi.”

” Vâng.” Gia đình phụng mệnh làm việc.

8. Chương 8

Cách ngày, tin trong vương phủ biến mất hai nha hoàn rơi vào tai Đa La Trọng Hiền. (Năm: Lâu nay không ghi họ của anh mọi người đừng ngạc nhiên nha)

” Hi Nhân với Thanh Dong mất tích?” Đa La Trọng Hiền ngạc nhiên.

Đa La Trọng Tề cũng kinh ngạc: ” Sao lại mất tích?”

” Yển tổng quản, người lập tức mang tất cả hạ nhân đi, phải tìm cho bằng được Hi Nhân.” Đa La Trọng Hiền hạ lệnh.

” Vâng.” Yên tổng quản mang theo tất cả hạ nhân xuất phủ đi tìm.

Thái phúc tấn liếc Thường ma ma một cái, nội tâm cực kỳ bất an.

Đa La Trọng Hiên cũng như Đa La Trọng Tề, hai huynh đệ như ngồi trên gai, một lát sau cũng chia nhau đi tìm.

Nội thánh không còn người ngoài, Thái phúc tấn khẩn trương hỏi:

” Người đem người mang đi đâu?”

” Ta sợ Hi Nhân sẽ chạy về cho nên đem nàng nhốt ở căn nhà hoang phía sau núi .” Thường ma ma đáp.

” Còn Thanh Dong thì sao? Sao lại bắt nàng ta đi cùng?”

” Tối hôm qua nàng ta ngủ chung với Hi Nhân, gia đình đành phải đem nàng cùng đi.”

” Làm gì thì làm nhưng không được để người chết.”

” Thái phúc tấn cứ yên tâm, ta sẽ có mức độ.”

Kỳ thật trong lòng Thái phúc tấn có chút hối hận, sợ con mình nếu biết được chân tướng sẽ không tha thứ cho nàng nhưng vì Cung Thân vương phủ, nàng không thể không làm như vậy.

Ở căn nhà hoang sau núi, Hi Nhân cùng Thanh Dung dùng hết khí lực, kêu gào đến khản cả cổ cũng không có ai nghe thấy.

Nơi này rất ít người ở lại cách vương phủ đến chừng hai, ba dặm.

Các nàng bị nhốt lại trong phòng không thể làm gì được.

” Hi Nhân tỷ tỷ, hiện tại chúng ta phải làm sao bây giờ? Bọn hần tính nhốt chúng ta bao lâu?” Thanh Dong âu sầu.

” Ta cũng không biết được.” Hi Nhân lắc lắc đầu.” Bọn hần hần là chỉ muốn bắt một mình ta, lại hại cả người” Nàng cảm thấy có lỗi.

” Bắt tỷ để làm chi?” Thanh Dong khó hiểu.

” Người nói là A Phúc và A Nhân bắt chúng ta đến đây, có thể ra lệnh cho bọn họ chỉ có Vương gia, Tề bối lặc và Thái phúc tấn.....” Hi Nhân cẩn thận phân tích.

Vương gia sẽ không làm như vậy, về phần Tề bối lặc..... Nếu là hần thì có thể là vì sắc đẹp của nàng nhưng vì sao đến nay vẫn chưa xuất hiện? Lại nhốt nàng ở một căn nhà hoang, không ai hỏi han.

Chẳng lẽ..... Chính là Thái phúc tấn? Trong lòng nàng cả kinh, hay là Thái phúc tấn biết chuyện của nàng với Vương gia nên mới muốn bắt nhốt nàng?

Nội tâm của Hi Nhân cực kỳ sợ hãi, việc này rốt cuộc cũng bị lộ ra.

Về mặt nàng mờ mịt bất lực, chỉ có thể mong rằng hần sớm ngày tìm được nàng.

Nhưng cho dù tìm được, hần có dũng khí kháng cự Thái phúc tấn hay không? Nàng cũng không muốn hần vì nàng mà trở thành đứa con bất hiếu. Nàng suy nghĩ mông lung, cả người hư nhược vô lực ngồi trên mặt đất.

” Hi Nhân tỷ tỷ, ăn ít quả này đi!” Thanh Dong nhặt hoa quả rơi trên mặt đất đưa cho nàng, chính mình cũng mệt chết liền ngồi một bên ai oán. ” A Phúc với A Nhân cũng không chuẩn bị một ít lương khô, chỉ chứa ít hoa quả thể này ăn đói chết mất thôi!”

Hi Nhân không còn lòng dạ nào nghĩ đến chuyện ăn uống, nàng cầm hoa quả trên tay, con người nhìn trời xanh phía ngoài song cửa sổ.

Không trung trong suốt một màu xanh lam, gió mang theo tiếng xe qua lại, tiếng người nhưng không biết là ai.

Nàng nhớ tới lúc cùng hấn bị nhốt trong cơ quan dưới mật đạo, trong lòng không khỏi dấy lên một tia ngọt ngào, suy nghĩ trôi xa tới tận phương nào.

Một thanh niên tuấn mỹ cười trên con tuấn mã, tìm xung quanh hình bóng người con gái mà hấn yêu mến.

Đa La Trọng Hiên kéo đầu ngựa quay trở về, chưa từ bỏ ý định tiếp tục tìm kiếm.

Suốt một ngày, không hề có tin tức gì.

Khi mặt trời xuống núi, hấn quay trở lại Vương phủ, không ngờ rằng hạ nhân cũng không thu hoạch được gì.

” Lại đi tìm!” Hấn hét lên, biểu tình so với trời đông giá rét càng lạnh hơn.

Thái phúc tấn ngồi giữa chính đường, nhẵn mày bất an nói:

” Cũng chỉ là hai nha hoàn mất tích, làm gì huy động nhiều người đi tìm như vậy.”

” Đúng vậy ạ! Có lẽ các nàng tự mình bỏ trốn, không muốn ở lại Vương phủ.” Thường ma ma cùng phụ họa.

” Không có khả năng đó!” Đa La Trọng Hiên cả giận nói: ” Hi Nhân sẽ không đi, nàng nhất định gặp chuyện ngoài ý muốn!”

Hấn nói lời này đồng thời một đôi lệ mâu nhìn thẳng Thái phúc tấn với Thường ma ma như nghi ngờ cái gì, khiến hai người các nàng sợ tới mức hồn phi phách tán.

Một lúc sau, Tề bối lạc cũng trở về, cúi đầu ủ rũ, hiển nhiên cũng không tìm được người.

Đa La Trọng Hiên cảm thấy tim như bị ai bóp nghẹt, vẻ ngoài bình tĩnh đạm mạc biến mất không còn dấu vết, quay lại nhìn đệ phẫn nộ hỏi:

” Có phải người bắt Hi Nhân đi không? Nói, đem người giấu ở đâu?”

” Người ở đó mà nói bậy cái gì?” Đa La Trọng Tề tức giận rống lên.” Nếu người do ta bắt đi ta còn phải nơi nào đi tìm sao?”

” Người không cần giả mù sa mưa, trừ người ra thì còn có ai!” Đa La Trọng Hiên vẫn nhớ rõ hấn từng phi lễ với Hi Nhân nên cho rằng kẻ có khả năng làm ra chuyện này nhất chính là hấn.

” Thật sự không phải ta, ta có thể thề.” Đa La Trọng Tề giơ năm ngón tay hướng lên trời, vẻ mặt không có nửa điểm gian dối làm hấn bán tín bán nghi.

Thái phúc tấn lo lắng đề phòng khi nhìn thấy huynh đệ bọn hấn nảy sinh tranh chấp, vội vàng ra lời khống chế.

” Được rồi đừng vì một nha hoàn mà làm tổn thương hòa khí huynh đệ.” Thái phúc tấn đứng dậy. ” Tại sao các người ai cũng quan tâm tới Hi Nhân như thế? Nàng chỉ là một nha hoàn mà thôi!”

Nàng biết Trọng Hiên thích Hi Nhân, chỉ là khi phát sinh việc Trọng Tề cũng thích nàng không thua gì Trọng Hiên, cả hai huynh đệ đều cùng thích một người con gái?

” Ngạch nương, ta muốn cưới Hi Nhân làm vợ.” Mở miệng chính là Đa La Trọng Tề, Đa La Trọng Hiên ngạc nhiên nhìn về phía đệ đệ.

Thần tình của hấn kinh ngạc cùng phần khải, Thái phúc tấn vạn phần khiếp sợ, run giọng hỏi:

” Người..... Có phải đang mê sảng không? Tốt xấu gì người cũng là một bối lạc, chuyện như vậy cũng có thể nói ra?” Thái phúc tấn chỉ trích.

” Ta nói thật lòng, ta yêu Hi Nhân.” Đa La Trọng Tề không hề sợ hãi, thẳng thắn khẳng định.

” Nhưng người Hi Nhân yêu chính là ta.” Đa La Trọng Hiên lạnh lùng nói.

Tề bối lạc hừ lạnh một tiếng: ” Người không thể cưới nàng, người người phải cưới là Hình Nghi cách cách.....”

” Ai nói ta không thể cưới nàng? Người nghe Hi Nhân nói vậy ư?” Đa La Trọng Hiên lửa giận dâng cao hai tay nắm chặt đi về phía Tề bối lạc.

Tề bối lạc không cam lòng yếu thế cũng phản kích, hai người xông vào đánh nhau làm trong phủ loạn lên.

Thái phúc tấn thu tâm khẩu, cảm thấy cực kỳ tức giận, nhất thời huyết khí rối loạn mở miệng hét lớn:

” Dừng tay! Dừng tay lại cho ta, hai huynh đệ các ngươi vì một nữ nhân trở mặt thành thù, chuyện này nếu truyền ra ngoài còn ra thể thống gì!”

Đa La Trọng Hiên thấy mẫu thân dường như không khỏe liền dừng tay, đi đến trước mặt mẫu thân .

” Ngạch nương, người có khỏe hay không?”

Thái phúc tấn vỗ về ngực đau đớn, Thường ma ma chạy nhanh đến đỡ nàng ngồi xuống, rót chén nước trà cho nàng uống, hạ suyễn khẩu khí.

Đa La Trọng Tề thấy tình cảnh như vậy cũng không dám làm loạn nữa.

Hơi hoãn, Thái phúc tấn không cho giải thích nhìn chằm chằm bọn hắn: ” Các ngươi ai cũng không thể cưới một nha hoàn ti tiện như nàng, về phần Hi Nhân mặc kệ cho nàng lưu lạc bên ngoài, không được tìm nàng trở về.”

” Ngạch nương.....” Đa La Trọng Hiên hoảng sợ, không thể chấp nhận.

” Nếu ngươi không nghe lời chính là bất hiếu.” Thái phúc tấn lấy danh nghĩa mẫu thân để áp chế hắn, ngữ khí kiên quyết.” Ngươi không được quên hôn sự của ngươi với Hinh Nghi cách cách, đừng vì một nha hoàn mà đánh mất thân phận.”

Đa La Trọng Hiên thất kinh sửng sò, nhất thời bốn phương đại loạn.

Tề bối lạc sung sướng khi thấy người gặp họa, vậy thì đại ca không thể tranh giành Hi Nhân với hắn nữa rồi.

Bị nhốt đã hai ngày nhưng vẫn không có ai tới cứu các nàng, chỉ ăn hoa quả nên hai người đói đến hoa mắt, cùng ngồi dựa lưng vào nhau, cả người xụi lơ không chút khí lực.

” Hi Nhân tỷ tỷ, ta thấy cứ thế này mà chết cũng không nhắm mắt, chúng ta hãy nghĩ cách đi ra ngoài.” Thanh Dong vô lực nói.

” Có biện pháp gì bây giờ? Cửa không mở được làm sao ra.” Hi Nhân thán khí.

” Sao không thấy bóng dáng một ai đến đây hết vậy? A Nhân cùng A Phúc chết ở xó nào rồi không biết?” Thanh Dong bủi môi.

Đang ôm oán thán thì ngoài cửa có tiếng động, các nàng vội đứng dậy cầm lấy song cửa sổ, nghĩ rằng có người đi qua nên muốn kêu cứu, không ngờ lại thấy Thường ma ma vẻ mặt âm trầm xuất hiện bên cửa sổ, các nàng kinh ngạc đối diện nhìn nhau.

” Thường ma ma.....”

” Không ngờ là ta đến chứ gì! Đây là kết cục của hai tiện nha đầu các ngươi khi đắc tội với ta!” Khóe miệng của Thường ma ma nhấc lên một mặt cười đắc ý lẫn ti bỉ.

” Lòng dạ của ngươi sao lại hẹp hòi như thế? Là trí nhớ của ngươi kém nên để vòng ngọc lung tung, còn đồ oan cho người khác.” Hi Nhân không hiểu sao nàng ta lại quá phận như vậy.

” Là ngươi câu dẫn Vương gia nên Thái phúc tấn mới hạ lệnh cho ta đuổi đi ngươi, ngươi thật đúng là vọng tưởng, quạ đen mà cũng muốn bay lên cây làm Phượng Hoàng? Ta phỉ nhổ, cũng không ngấm lại thân phận hèn mọn của mình.” Thường ma ma bủi môi, châm chọc nói.

Trong lòng Hi Nhân giật thót một cái, quả nhiên Thái phúc tấn đã biết.

Thanh Dong nhất thời cũng hiểu được.

Thường ma ma đưa qua cửa sổ một hộp gỗ.” Cúi như là ta hảo tâm cho các người thức ăn, tốt nhất các người nên ăn phần một chút.....”

” Thái phúc tấn tính nhốt chúng ta bao lâu?” Hi Nhân vội hỏi.

” Chuyện này ta cũng không biết được.” Thường ma ma nhún nhún vai.” Ít nhất cũng chờ đến sau khi Vương gia thành thân với cách cách.”

Tâm Hi Nhân chợt lạnh, Thường ma ma xoay người muốn đi, Thanh Dong vội vàng gọi nàng lại:

” Thường ma ma, việc này không liên quan gì đến ta hết, người có thể thả ta ra được không?”

” Thả người đi?” Thường ma ma quay đầu lại, lạnh lùng thốt: ” Ta cũng không ngốc mà tự mình lấy đá đập vào chân, thả người đi ra ngoài người nhất định sẽ mách cho Vương gia biết, người đừng có nằm mơ!”

Nàng lắc lắc cái mông phì nộn, quay đầu bỏ đi.

Hi Nhân hổ thẹn nói với Thanh Dong: ” Thực xin lỗi, ta đã liên lụy đến người.”

” Ta không nghĩ như vậy, vừa rồi ta chỉ thử xem có thể thoát ra ngoài không để đi báo tin.” Thanh Dong cười khổ. ” Cho dù không thể trở về, được ở trong này ngược lại thoải mái, không cần phải làm việc.”

Hi Nhân cúi đầu, gương mặt hoa đào diễm lệ có chút sầu bi.

” Chuyện người cùng Vương gia là thật à?” Thanh Dong tò mò quay đầu hỏi.

Hi Nhân im lặng ngẫm đồng ý.

” Người phải có niềm tin, Vương gia nhất định sẽ đến cứu người.” Thanh Dong an ủi nàng.

” Cảm ơn người Thanh Dong, may mắn có người làm bạn với ta bằng không một mình ta nhất định rất sợ hãi.” Hi Nhân hơi hơi cười yếu ớt cảm kích nàng.

” Đừng khách sáo, trước kia người cũng hay quan tâm đến ta, ta vẫn không có cơ hội báo đáp người mà!” Thanh Dong nháy mắt, sau đó mở thức ăn Thường ma ma đem đến ra. ” Ăn đi! Sống sót mới là quan trọng nhất.”

Hi Nhân nhận lấy từ tay nàng, Thanh Dong nhớ tới cái gì đó vội vàng ngăn cản động tác của nàng.

” Từ từ, lão yêu bà kia không biết có hạ độc không, ta ăn trước, không có việc gì thì người ăn sau.” Thanh Dong lấy một miếng bánh bao, cắn mấy miếng, nuốt vào.

Hi Nhân thấy Thanh Dong đối tốt với nàng như vậy, lấy thân thử độc, không khỏi cảm động vạn phần, hốc mắt nóng lên.

” Hi Nhân, rốt cuộc người đang ở đâu vậy? Hi Nhân.....” Đa La Trọng Hiên không để ý mẫu thân cản trở vẫn đi khắp nơi tìm kiếm Hi Nhân.

Hắn giống như rắn không đầu, đông bên tây đi, vài ngày không ngủ ngon giấc, hơn nữa tâm lo lắng cho sự an nguy của Hi Nhân, hai mắt hắn đầy tơ máu, tinh thần không ổn định.

Trên không trung mưa phùn bay lất phất, hàng hóa bày bán trên ngã tư đường cũng đã thu dọn bớt, người đi đường chạy nhanh tìm chỗ trú mưa.

Đa La Trọng Hiên vẫn tiếp tục cưỡi ngựa, chưa hề từ bỏ ý định tìm kiếm Hi Nhân.

” Hi Nhân..... Hi Nhân...” Hắn khẩn giọng kêu gào.

Mưa càng lúc càng lớn, sắc trời mờ mịt cũng như lòng hắn.

Trên đường chỉ còn lại bóng người cô độc của hắn.

Khi hắn thất vọng mà về, toàn thân ướt đầm làm cho Thái phúc tấn kinh hãi không thôi.

” Đứa nhỏ này sao lại dầm mưa thế?” Nàng vội vã phân phó hạ nhân. ” Mau! Mau đỡ Vương gia vào phòng thay quần áo, làm bát canh giải cảm nhanh lên.”

Mắt nhìn thấy đứa con thất thiếu trở về phòng, trong lòng trăm vị tạp trần, không ngờ rằng tình cảm mà Trọng Hiền dành cho Hi Nhân lại lớn nhường này.

Trọng Hiền là đứa con cho nàng dựa dẫm nửa đời còn lại, ngàn vạn lần không thể có cái gì ngoài ý muốn.

Ở một bên, Thường ma ma thấy trong lòng Thái phúc tấn có chút do dự liền thấp giọng nói:

” Thái phúc tấn, người không thể mềm lòng, đây là việc liên quan đến sự sinh tồn của Vương.....”

” Ta hiểu được, nhưng mà hình như Trọng Hiền thật sự thích Hi Nhân, ta sợ hắn tìm không thấy Hi Nhân sẽ không chịu từ bỏ.” Thái phúc tấn lo lắng nói.

” Chỉ cần chúng ta không nói thì Vương gia sẽ không tìm thấy.”

Mưa vẫn rơi rã rích mấy ngày liền, Hi Nhân nhìn ra ngoài cửa sổ bé tí thấy mưa càng lúc càng to khiến nàng càng thêm tuyệt vọng.

Nàng cảm thấy toàn thân rét run, quần áo mỏng manh vốn không thể đủ ấm, nàng ho khan vài tiếng, cảm giác hơi mơ hồ.

” Hi Nhân tỷ tỷ, người bị bệnh rồi?” Thanh Dong quan tâm hỏi, tay sờ cái trán của nàng: ” Không ổn! Người sốt rồi.” Thanh Dong đứng lên. ” Làm sao bây giờ đây? Không có cách nào đi ra ngoài gọi thầy thuốc.”

” Đừng cuống lên, ta nằm một chút sẽ khỏe thôi.” Sắc mặt Hi Nhân tái nhợt, suy yếu dựa vào tường.

Thanh Dong vội vàng dùng nước nhúng ướt khăn tay, đắp lên trên trán của nàng.

” Như vậy có thoải mái chút nào không?”

” Đừng lãng phí nước, ta sợ nước không đủ uống.” Hi Nhân mệt mỏi nói.

” Sinh mệnh của người quan trọng hơn không nên so sánh thế, chờ lúc nào Thường ma ma đến ta gọi nàng thả người đi.” Thanh Dong u buồn nói.

Hi Nhân mệt mỏi khép mắt lại, toàn thân giống có lửa đốt.

Bên ngoài mưa càng rơi nặng hạt, sấm chớp cũng bắt đầu nổi lên khiến Thanh Dong sợ hãi.

Hi Nhân sốt cao không giảm, Thanh Dong ngồi bên cạnh nóng vội cực kỳ.

” Ông trời ơi cầu người có mắt, nhanh cho người tìm thấy chúng ta.” Thanh Dong hướng lên trời cầu xin, cực kỳ ưu thương.

...

Ngày thứ năm, Hi Nhân đã mất tích được năm ngày.

Đa La Trọng Hiền trợn mắt, trong đầu chỉ có một ý niệm chính là lại đi tìm Hi Nhân.

” Không được đi nữa!” Thái phúc tấn bỗng kêu lên.

” Ngạch nương.....” Hắn bệnh nhưng vẫn cố chấp muốn ra ngoài. ” Ta nhất định phải tìm được Hi Nhân.”

” Ngạch nương nói người không nghe phải không?” Thái phúc tấn lớn tiếng cản trở.

Hắn làm như không nghe thấy, mở cửa mà đi.

Thái phúc tấn tức giận dậm chân, Thường ma ma ở bên tai nàng đổ dầu vào lửa.

” Cứ như vậy ta sợ Vương gia sẽ tìm đến căn nhà hoang phía sau núi, vạn nhất phát hiện ra Hi Nhân biết được chân tướng sự thật sẽ làm ấu tử hai người bất hòa.”

” Vậy ta nên làm gì bây giờ?” Thái phúc tấn giật mình.

” Đã vậy bằng không thì.....” Thường ma ma âm hiểm muốn đưa Hi Nhân vào chỗ chết.

Thái phúc tấn nghe xong tức tốc phát run, dù sao nàng cũng là một người thiện lương, phải làm ra việc giết người, nàng vụn vụn cũng không làm được.

” Không thể!” Nàng ngăn trở ý niệm trong đầu Thường ma ma.

” Nhưng mà nếu Vương gia tìm được Hi Nhân thì.....” Thường ma ma vẫn kiên trì thuyết phục.

” Trước tiên ngươi đi xem tình hình Hi Nhân thử, hoặc là đổi một chỗ khác.”

Thường ma ma lặng lẽ đi đến phía sau núi, còn cầm một chiếc làn màu lam, nàng cố ý đi cửa sau.

Tề bối lạc mới vừa đứng dậy, thấy nàng lén la lén lút như kẻ trộm, nên nghi ngờ âm thầm theo dõi nàng.

Đêm qua mới có một trận mưa lớn, cỏ dại mọc lên, khắp nơi lầy lội, Thường ma ma đi thật chậm, Tề bối lạc vẫn đi theo sau nàng, trong lòng sinh nghi vấn.

” Kỳ quái, Thường ma ma đi về phía sau núi làm gì?” Hay là việc Hi Nhân mất tích có liên quan đến nàng? Hắn càng nghĩ càng thấy không ổn, quyết định theo tới nơi.

Thường ma ma tuổi đã cao nên có hơi lẫm lẫm tai, không nghe thấy tiếng bước trên cỏ phía sau nhưng Tề bối lạc sợ nàng phát hiện nên vẫn đi cách xa một đoạn theo dõi nàng.

Bỗng nhiên, Thường ma ma xoay người đến một căn nhà hoang tối tăm không chịu nổi, đứng bên cửa sổ nói chuyện.

Hắn buồn bực từng bước từng bước tiếp cận.

” Thường ma ma, van cầu ngươi thả Hi Nhân đi ra ngoài đi! Nàng bệnh, sốt rất cao.” Thanh Dong khẩn cầu nàng đang đứng ở bên kia một bụi cây.

Thường ma ma liếc mắt nhìn Hi Nhân đang nằm một cái, không lương tâm nói: ” Bệnh chết đi là tốt nhất.”

” Thường ma ma sao ngươi có thể nói như vậy, tâm địa của ngươi thật ác độc.” Thanh Dong phẫn hận mắng.

” Ta đến đem đồ ăn cho ngươi còn phải nghe ngươi chửi bới hả? Lần tới không đến nữa!” Thường ma ma vừa quay đầu lại đã nhìn thấy người phía sau, lập tức sợ tới mức hồn phi phách tán.

” Thường ma ma, thì ra là ngươi làm, lá gan của ngươi cũng lớn thật.” Đa La Trọng Tề tức giận phát run tím gào.

” Tề bối lạc tha mạng! Lão nô chỉ phụng mệnh hành sự, đây là ý của Thái phúc tấn.” Thường ma ma hai chân mềm nhũn.

” Thái phúc tấn bảo ngươi làm như vậy?” Đa La Trọng Tề khiếp sợ không thôi.

Thanh Dong thấy Tề bối lạc xuất hiện, vui sướng đưa bàn tay ra ngoài cửa sổ, kêu lớn:

” Tề bối lạc, cứu Hi Nhân trước đi! Nàng bị sốt cao.”

Đa La Trọng Tề nghe tiếng kêu nhanh chóng mở cửa nhưng cửa lại bị khóa, hắn tức giận ra lệnh cho Thường ma ma. ” Còn đứng ở đó làm gì? Mau mở cửa thả người ra!”

” Vâng....Vâng.....” Thường ma ma run rẩy, lấy chìa khóa mở cửa.

Đa La Trọng Tề vọt vào, nâng thân hình tiều tụy của Hi Nhân dậy.

” Hi Nhân, ngươi có khỏe không?” Đa La Trọng Tề lo lắng vụn vụn.

Hi Nhân cố gắng mở mắt, thấy rõ gương mặt hắn không khỏi có chút thất vọng, nàng nghĩ Trọng Hiên sẽ đến cứu nàng, nàng có vẻ mơ hồ, Đa La Trọng Tề lập tức ôm lấy nàng.

” Đi, ta mang ngươi đi gặp thầy thuốc.”

Hắn vội vàng ôm nàng hồi Vương phủ, Thanh Dong cũng lo lắng đi theo.

Thường ma ma thấy sự việc bại lộ, chỉ có thể đứng bất động tại chỗ, sợ tới mức lực thần vô chủ, Thái phúc tấn sẽ giết nàng mất, Vương gia cũng sẽ không tha cho nàng, sao nàng lại không cẩn thận như vậy chứ!

Thái phúc tấn thấy Đa La Trọng Tề ôm Hi Nhân về, cả kinh đánh rơi chén trà trên tay.

Đa La Trọng Tề không để ý tới nàng, trực tiếp ôm Hi Nhân về phòng, ra lệnh cho Yến tổng quản gọi thầy thuốc đến.

Thanh Dong cũng đi theo vào phòng, lo lắng cho bệnh tình của Hi Nhân.

Thường ma ma chậm rãi trở về, Thái phúc tấn trợn mắt chất vấn:

” Người làm gì mà ra nông nổi này? Sao lại để cho Trọng Tề tìm được Hi Nhân?”

” Ta cũng không biết tại sao Tề bỗng lặn lại theo dõi ta.....” Thường ma ma hổ thẹn tự trách nói.

” Ta đã bị người hại chết rồi!” Thái phúc tấn mắng nàng, ở đại sảnh đi qua đi lại không ngừng. ” Đợi Trọng Hiên trở về, ta nên nói với hắn như thế nào đây?”

” Đều là lỗi của ta, lão nô đáng chết!” Thường ma ma tự đánh bần tay. Ý đồ tranh thủ sự đồng tình của Thái phúc tấn.

” Được rồi, đừng đánh nữa, chuyện đã đủ rắc rối rồi còn có thể làm gì nữa?” Thái phúc tấn thấy Thường ma ma tuổi đã cao lại hầu hạ bên nàng hơn hai mươi năm nên cũng không muốn trách cứ thêm.

Đa La Trọng Hiên vừa về tới Vương phủ đúng lúc gặp Yến tổng quản cùng thầy thuốc đến ở cửa lớn, Yến tổng quản đem sự tình bẩm cáo Vương gia, Đa La Trọng Hiên vừa nghe Hi Nhân tuy được cứu nhưng bị bệnh, liền nóng vội đi vào.

Thầy thuốc mang theo hòm thuốc ngồi bên mép giường, bắt mạch chuẩn đoán cho Hi Nhân.

” Thế nào? Thầy thuốc.” Đa La Trọng Tề nóng vội hỏi.

Thầy thuốc bỏ tay Hi Nhân xuống bên giường, lại đến bàn kê đơn thuốc cho nàng. ” Nàng chịu phong hàn lại không có chữa kịp thời nên khiến bệnh tình nghiêm trọng, ta kê mấy đơn thuốc cho nàng uống, cần phải để nàng nghỉ ngơi nhiều.”

” Cám ơn thầy thuốc.” Thanh Dong tiễn thầy thuốc ra phủ.

Đa La Trọng Hiên tiến lên đưa tay vỗ về dung nhan tiều tụy, tái nhợt của nàng, trong lòng tràn ngập ân nhu cùng trĩu mến.

” Hi Nhân.....” Hắn gọi tên của nàng.

Hi Nhân khẽ chớp mi, yếu ớt nhìn hắn.

” Trọng Hiên..... Thật sự là người phải không?”

” Đúng là ta, ta tìm người năm ngày, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đa La Trọng Tề bước đến phía trước cả giận nói: ” Đi hỏi Ngạch nương của người ấy! Chính nàng kêu Thường ma ma bắt nhốt Hi Nhân ở một căn nhà hoang phía sau núi.”

” Sao Ngạch nương lại làm như vậy?” Đa La Trọng Hiên kinh ngạc.

” Nghĩ cũng biết là sợ người không cưới Hinh Nghi cách cách, muốn cưới nàng làm vợ.” Đa La Trọng Tề hừ một tiếng.

Đa La Trọng Hiên tức giận đi về phía cửa: ” Ta đi tìm Ngạch nương hỏi cho ra lẽ.”

Hắn đến đại sảnh, Thái phúc tấn thần sắc bất an mở miệng trước:

” Hi Nhân không sao chứ?”

” Ngạch nương, vì sao người lại làm như vậy? Hi Nhân nàng đơn thuần, vô tội.....” Đa La Trọng Hiên phẫn khải chất vấn.

” Vì Cung Thân Vương phủ, ta không thể không làm như vậy .” Thái phúc tấn nghiêm mặt nói: ” Ngạch nương biết người thích Hi Nhân nhưng mà nàng không xứng với người, Vương tộc rất chú trọng môn đăng hộ đối, người chỉ có thể cưới Hình Nghi cách cách.”

” Ta không muốn cưới Hình Nghi cách cách, người ta muốn cưới chỉ có Hi Nhân!”

” Tuyệt đối không được, chẳng lẽ người không sợ Hoàng Thượng định tội? Thái phúc tấn dọa hấn.

Hắn sửng sốt một chút nhưng lập tức trấn định nói:

” Ta sẽ tấu trình rõ ràng với Hoàng thượng, người ta yêu chính là Hi Nhân, thỉnh hấn thành toàn.”

” Người điên rồi! Hoàng Thượng nhất định sẽ rất tức giận, nàng là cách cách mà Hoàng Thượng yêu quý nhất lại không bằng một nha hoàn, người nói Hoàng Thượng sẽ có cảm giác gì?” Thái phúc tấn kích động nói.

Đa La Trọng Hiên không nói gì, không thể đồng ý với ý kiến của mẫu thân được.

9. Chương 9

Trong phòng huân hương đậm nhả bay bay như có những màn sương mù bao phủ, Hi Nhân an tĩnh nằm trên nhuyễn tháp cẩm tú, Đa La Trọng Hiên đã giúp nàng đổi phòng, nơi này là căn phòng tốt nhất trong Vương phủ.

Trải qua vài ngày điều dưỡng khí sắc của nàng dần dần khôi phục bắt đầu có sắc hồng. Mà hàng ngày Trọng Hiên luôn tới thăm nàng.

” Đỡ nhiều chưa?”

” Uhm.” Nàng gật đầu nhẹ đến không thể nào nhẹ hơn.

Trải qua đợt bạo bệnh này nàng bắt đầu rất kiệm lời, tình ý đối với hắn cũng thu dần vài phần giống như đang bảo trì khoảng cách với hắn.

” Nàng không cần lo lắng về Ngạch nương, ta sẽ xử lý.” Đa La Trọng Hiên đoán ra tâm tư của nàng.

” Ta không muốn gây bất hòa giữa mẫu tử các người.....” Khóe mắt của nàng ứa nước mắt, âu sầu nói: ” Chờ bệnh của ta đỡ lên ta sẽ lập tức rời đi.”

” Không, nàng không thể bỏ ta.” Hắn kích động cầm tay của nàng, thực sợ nàng sẽ không nói tiếng nào mà bỏ đi. ” Ta sẽ không tiếc bất cứ thứ gì để tranh đấu cho tương lai của chúng ta, vì cái gì nàng không thể tiếp tục kiên trì nữa?”

” Ngự và hùng khó có thể chung đường, ta đã nghĩ thông rồi.” Nàng sầm kín nói. (Năm suy nghĩ mãi mà vẫn không thể nào hiểu tại sao cá với gấu lại được đem ra so sánh ở đây nữa =.=)

” Hi Nhân, đây vốn không phải là cá tính của nàng, nàng hẳn phải tận lực tranh đấu đến cùng.”

Nàng cười tự giễu: ” Ta lấy cái gì để tận lực tranh đấu đến cùng đây? Người ta là Kim Chi Ngọc Diệp Hoàng cách cách, ta chỉ là một tiểu nha hoàn cha mẹ mất sớm mà thôi.” (Kim Chi Ngọc Diệp = cành vàng lá ngọc)

” Đừng tự hạ thấp bản thân mình như thế, ở trong lòng ta nàng là người tốt nhất.” Hắn yêu thương ôm nàng vào lòng, cầm đặt trên đầu nàng nhu tình thủ thi.

” Người chỉ nhất thời luyến ái mà thôi, nếu như có một ngày người không còn yêu thích ta nữa, rồi hối hận bây giờ người vì ta mà buông tha hết thảy thì đều đó sẽ trở thành ác mộng của cả đời người.” Nàng bức chính mình nói ra những điều này.

” Không, ta vĩnh viễn sẽ không hối hận.” Tiếng nói trầm thấp của hắn có chút mơ hồ. ” Trước đây ta từng đấu tranh nội tâm rất nhiều lần, nghĩ tới xuất thân của nàng nhưng mà sau đó ta đã nhận ra..... Thật tâm yêu một người thì sẽ không suy nghĩ nhiều như vậy, ta chỉ biết là..... Ta yêu nàng.”

Nàng cảm động ôm lấy người hấn, con người trong suốt thâm tình chăm chú nhìn hấn, hấn cúi xuống, nháy mắt mê hoặc ý thức của hai người.

Bạc thần của hấn hôn lên thần cánh hoa của nàng đem tất cả nùng tình mật ý gửi vào thâm hôn triền miên này, nàng nhắm hai mắt lại, lòng say sưa mặc hấn điều khiển. Cơ thể của hấn ma sát vào người nàng, kích tình nhanh chóng tăng.

” Nếu không phải nàng đang bệnh ta thật sự sẽ muốn nàng.” Môi hấn hôn lên hõm cổ trắng ngần không tỳ vết của nàng.

Hi Nhân không nén được nở nụ cười, then thùng dụi đầu vào lòng ngực hấn.

Đa La Trọng Tề vừa mở cửa ra đã thấy hai người bọn họ đang ôm nhau lập tức bị lửa giận thiêu đốt.

” Đại ca, người đã không thể mang lại hạnh phúc cho Hi Nhân vì sao lại còn muốn dây dưa với nàng?” Hấn chịu được chuyện này, là hấn cứu Hi Nhân trở về nhưng trong mắt Hi Nhân chỉ có đại ca của hấn.

” Ta sẽ thú nàng.” Đa La Trọng Hiên trả lời.

” Chỉ sợ là rất khó! Hình Nghi cách cách đang ở đại sảnh chờ người kia!” Hấn thốt ra lời lẽ chấn động.

” Hình Nghi cách cách?” Hai người thoáng như giữa trời quang bị sét đánh, bốn mắt nhìn nhau.

Đa La Trọng Hiên đặt nàng xuống rồi bước nhanh đến đại sảnh.

Hi Nhân giống như người ngã xuống vực sâu giờ năm ngón tay lên không thấy đâu, trên mặt không còn chút huyết sắc nào, tình cảm mới vừa rồi chỉ trong phút chốc đã hủy diệt hầu như không còn gì, trong lòng tràn đầy chua xót, khó có thể nói hết nỗi chua xót này.

” Người chung quy cũng phải thú Hoàng cách cách.....” Nàng cố kiềm chế ghen ngào nơi yết hầu, không muốn để người ngoài nhìn thấy sự yếu ớt của nàng.

Không khí trong phòng đột nhiên trở nên trầm trất, Hi Nhân xoay đầu không muốn nhìn thấy thân ảnh hấn biến mất ở ngoài cửa.

Cũng không biết qua bao lâu, Hi Nhân khẽ thở dài.

Đa La Trọng Tề nhong chóng chột lấy cơ hội, vội vàng đề nghị: ” Hôm nay thời tiết đẹp như vậy hay chúng ta đi ngoài dạo chút đi?”

” Ta muốn yên lặng một mình.” Hi Nhân lãnh đạm đáp lại. Không ngờ rằng hấn không đi cùng với Trọng Hiên.

” Lòng của người vẫn bình thản được sao? Đừng dối mình gạt người nữa.” Lòng tốt bất ngờ của hấn khiến người khác chấn kinh.

” Đó là chuyện của ta.” Nàng cố chấp như trước.

Mấy ngày này hấn lo lắng chăm sóc cho nàng lại không thể có được một chút chú ý của nàng khiến Đa La Trọng Tề tức giận.

” Đại ca sắp phải thú người khác, người còn si tâm vọng tưởng cái gì?” Hấn rống to.

” Ta không có si tâm vọng tưởng, ta đã sớm biết ta và hấn không có duyên phận.” Nàng kiềm chế cảm xúc.

Đa La Trọng Tề nhướng mày, trong lòng hé lên ánh rạng đông.

” Vậy thì người gả cho ta đi! Gả cho ta, người cũng là một Thiếu phu nhân.”

Nàng hoàn toàn không động tâm, không chút lo lắng liền lắc đầu cự tuyệt.

” Kiếp này ta sẽ không thành thân.”

” Đại ca đáng giá để người thủ thân như ngọc cả đời sao?” Hai mắt Đa La Trọng Tề rục lên lửa giận bùng bùng.

” Đây là quyết định của ta.” Ngữ khí kiên quyết nàng lặp lại quyết tâm của mình.

Gân xanh nổi lên trên mặt Đa La Trọng Tề, hấn nắm lấy tay của nàng không thể chịu được khuất nhục như vậy, ánh mắt làm cho người ta sợ hãi trừng to nhìn nàng.

” Ngươi –”

Hi Nhân vừa muốn lên tiếng phản kháng thì lập tức đã có người kịp thời xuất hiện.

” Buông nàng ra! Ngươi đang ở đây làm cái gì?” Đa La Trọng Hiên đáng lẽ nên đang ở cùng với Hình Nghi cách cách nhanh chóng đến ngăn cản hành động của Trọng Tề.

Đa La Trọng Tề không cam lòng khi buông tay ra, oán hận miệt thị liếc mắt nhìn hai người một cái đá cửa rồi đi.

” Hi Nhân, nàng có sao không?” Đa La Trọng Hiên lo lắng hỏi nàng.

Hi Nhân xoay người vào trong, giấu tay vào trong áo ngủ bằng gấm không để hấn thấy.

” Ta không có việc gì, ngươi trở về tiếp Hình Nghi cách cách đi!” Tiếng nói lạnh lùng không có một tia thiện cảm.

Hấn biết nàng còn giận khi hấn vừa nghe Hình Nghi cách cách đến đã bỏ nàng ở lại mà đi nhưng hấn cũng chỉ bất đắc dĩ mới đi, mẫu thân quát mắng hấn mấy ngày liền không cho hấn tự tung tự tác theo đuổi hạnh phúc của bản thân.

” Cách cách, Vương gia vẫn chưa quay trở lại.” Cung nữ Thu Nhân bắt bình thay cho chủ tử.” Thật sự quá đáng mà, Cung Thân vương phủ căn bản không xem Cách Cách ra gì.”

Mới vừa rồi Cung Thân vương vội vàng đi vào, chưa nói chuyện được mấy câu với cách cách đã lại vội vàng bỏ đi đến nay vẫn không thấy bóng dáng đâu, chẳng lẽ đây chính là đạo đãi khách của Cung Thân vương phủ?

” Thu Nhân, chúng ta đi, bắt Vương gia lại đây.” Hình Nghi cách cách rốt cuộc không thể nhẫn nại thêm được nữa tức giận hướng ra đại sảnh.

Vất vả lắm nàng mới cầu được Hoàng Ngạch nương cho phép nàng vào ở trong Cung Thân vương phủ để bồi dưỡng cảm tình với hấn, vậy mà hiện giờ hấn lại đối đãi với mình như vậy, thân là Hoàng cách cách nên nàng cảm thấy tự tôn của mình bị xúc phạm.

Các nàng đi tới khúc cua của hành lang thì gặp Thái phúc tấn, Thái phúc tấn thấy nàng cả kinh hỏi:

” Sao lại chỉ có một mình cách cách thế này, Trọng Hiên đâu?”

Hình Nghi cách cách lạnh lùng không nói, Thu Nhân đáp lớn: ” Mới vừa rồi Vương gia vội vàng bỏ đi đến nay vẫn không thấy bóng dáng đâu cả.”

” Sao lại như thế?” Thái phúc tấn chấn động, thậm kê không ổn.

Khẳng định Trọng Hiên đã đi gặp Hi Nhân rồi, vạn nhất nếu để cách cách gặp được thì chết.

Nhưng mà nàng không ngăn được, Hình Nghi cách cách hoàn toàn không để ý lễ tiết của khách, tìm kiếm tất cả mọi gian phòng không bỏ sót cái nào cả, không thấy được Vương gia nàng không chịu bỏ cuộc.

Thấy Hình Nghi cách cách sắp đến phòng Hi Nhân đang ở, Thái phúc tấn gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

” Cách cách, ngươi chờ một chút.....” Thái phúc tấn vội vã theo phía sau ngăn cản.

Hình Nghi cách cách hoàn toàn không để ý tới Thái phúc tấn, nàng xông vào phòng của Hi Nhân, thấy Vương gia đang ở trong cùng với một nữ tử, nhất thời trừng lớn mắt.

Đa La Trọng Hiên không sợ hãi mà còn trực tiếp nghênh đón ánh mắt của nàng, Hi Nhân thì khiếp sợ nấp phía sau lưng hấn.

Thái phúc tấn thấy ba người bọn họ đụng mặt thì choáng váng muốn xỉu.

"Đa La Trọng Hiên, người nói rõ ràng cho ta, nàng ta là ai?" Hình Nghi cách cách tức giận đến run người, nàng nhập phủ để ở đã ám chỉ như vậy còn không đủ rõ ràng sao? Hắn lại dám lừa Hoàng cách cách là nàng!

Thái phúc tấn vội vàng biện giải: "Hi Nhân là nha hoàn trong phủ."

"Nha hoàn?" Hình Nghi cách cách nhớ lại rằng đã từng gặp mặt nàng một lần, đối với mỹ mạo của nàng có ấn tượng sâu, hồ nghi hỏi: "Một nha hoàn cần ở căn phòng tốt như thế này sao?"

"Nàng không phải nha hoàn, Hi Nhân là nữ tử mà ta yêu." Đa La Trọng Hiên không tránh né mà trực tiếp đáp.

Hình Nghi cách cách chấn động vạn phần quả thực không dám tin tưởng lỗ tai của chính mình.

"Người nói cái gì? Người nói lần nữa xem."

"Cách cách, ta không lừa dối người, lần trước người đến Vương phủ ta đã nói rõ ràng với người rồi." Chân mày của Trọng Hiên lạnh như băng.

Cả người Hình Nghi cách cách phát run, cảm thấy tôn nghiêm của mình bị đả kích, chỉ vào hắn mắng to:

"Đa La Trọng Hiên lá gan của người cũng to thật, lại vì một con tiện tì mà dám vũ nhục Hoàng cách cách ta, người để ta ở đâu? Để Hoàng Thượng ở đâu?"

"Người đừng lấy thân phận Hoàng cách cách mà bức ép ta!" Đa La Trọng Hiên vươn tay ôm đầu vai khẽ run của Hi Nhân để cho nàng sự an tâm.

"Trọng Hiên, đừng nữa nói!" Thái phúc tấn nghe thấy lo lắng đề phòng, đắc tội với Hoàng cách cách nếu để Hoàng Thượng biết được sẽ nguy to? Hình Nghi cách cách giận dữ trừng mắt nhìn Hi Nhân đang nằm trong tay Đa La Trọng Hiên, hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng, ngay cả xương cũng không tha, tất cả đều do nữ nhân này phá hỏng hạnh phúc của nàng, nàng trầm giọng nói:

"Vậy ý người muốn thu nàng làm thiếp?"

Vì thu phục tâm của hắn nàng phải nhẫn nại.

"Không phải, trong lòng ta Hi Nhân là thê tử của ta." Đa La Trọng Hiên nhìn Hi Nhân, trong mắt tràn ngập nhu tình.

Thái độ của hắn đối với Hi Nhân tất cả đều như lưỡi dao đâm vào lòng Hình Nghi cách cách, lòng của nàng vỡ thành hàng ngàn mảnh nhỏ.

Hình Nghi cách cách lớn tiếng rít gào: "Đa La Trọng Hiên, người nghe rõ cho ta, nếu như người không đuổi nàng ta đi thì ta sẽ nói chuyện này với Hoàng Thượng."

"Tùy người!" Đa La Trọng Hiên thật sự không quan tâm.

"Trọng Hiên....." Thái phúc tấn ở một bên toát mồ hôi lạnh.

Hình Nghi cách cách không ngờ rằng mình không thể uy hiếp hắn, vẫn kiên quyết ở cùng một chỗ với một nha hoàn.

Bỗng dưng Hình Nghi cách cách mở miệng: "Các người lui ra ngoài hết đi, ta muốn nói chuyện với một mình nàng ta."

Đa La Trọng Hiên chần chờ nhìn Hi Nhân nhưng nàng nhìn hắn ý nói không cần lo lắng.

Đợi mọi người ra ngoài hết Hi Nhân đóng cửa lại.

Hình Nghi cách cách nhìn của bóng dáng của nàng bật thốt lên:

"Vì sao người lại thích Vương gia?"

Nàng kinh ngạc xoay người, hai gò má ửng đỏ, ngập ngừng nói:

"Vương gia có một khí thế rất lạ đã hấp dẫn Hi Nhân."

” Đúng vậy! Trọng Hiên thật sự khiến người ta không thể kiềm chế mà thích hẳn, ta chỉ chọn hẳn trong số những vương gia, bồi lạc trong triều.” Ánh mắt của Hình Nghi cách cách say mê nói: ” Nếu hẳn không thương ta thì ta cảm thấy yêu một người thật sự quá mệt mỏi.....”

” Cách cách, ta nghĩ rằng yêu một người chính là làm cho hẳn hạnh phúc mà không phải là đi khổng chế hẳn.....” Hi Nhân lớn mật nói thẳng.

” Cảm mến, người thật to gan dám phê bình cách cách.” Thu nhân thay chủ tử tức giận.

” Ta chỉ nói lời thật thôi, nếu như ta yêu một người mà hẳn không thương ta, ta tuyệt sẽ không miễn cưỡng hẳn.” Hi Nhân cố gắng lấy hết dũng khí để nói, có lẽ nàng có thể khiến cách cách thay đổi tâm ý.

Hình Nghi cách cách có chút dăm chiêu: ” Từ nhỏ ta muốn cái gì thì sẽ có đó, không ngờ rằng người mà ta yêu lại không thương ta.”

” Cách cách đừng suy nghĩ quá nhiều có lẽ là duyên phận của cách cách chưa tới.....” Hi Nhân hiểu lòng nàng vốn được nuông chiều nên vẫn chưa chấp nhận được sự thật.

” Cách cách của chúng ta không cần người giả mèo khóc chuột.” Thu Nhân phản cảm hực hặc nói.

Thấy rốt cuộc hai người không ai nói gì nữa nên Hi Nhân yên lặng rời đi để lại một không gian im lặng.

Hình Nghi cách cách lặp lại và cân nhắc lời của nàng, nội tâm mâu thuẫn không thôi.

...

Sau khi cãi nhau với Đa La Trọng Hiên Trọng Tề giống như đã thoát thai hoá cốt, ở thao trường luyện mạng luyện đao thương, cười ngửa.

Kỳ thật lúc trước Hi Nhân cố vũ hẳn đã để tất cả trong lòng.

Hắn chuyên tâm luyện đao, chiêu thức xinh đẹp, một bộ đao pháp sắc bén, cước bộ cũng đi theo đao pháp mà tiến mà lùi, khi thì lui ra phía sau nhưng nửa người dưới vẫn vững như bàn thạch.

Mặt trời đã xuống núi nhưng hẳn vẫn chưa chịu ngừng luyện, tất cả đều vì hẳn muốn cho Hi Nhân và những người khác biết, hẳn Đa La Trọng Tề không phải bọn chuột nhắt mà là một nam tử hán chân chính, có chí hướng một ngày nào đó sẽ báo đáp triều đình, lập công xây dựng nghiệp lớn, để cho người khác không thể xem thường hẳn nữa.

Hình Nghi cách cách đang bãi giá hồi cung trong lúc vô tình đi ngang qua thao trường.

Xa xa trông thấy một nam nhân có bề ngoài tương tự như Đa La Trọng Hiên đang luyện võ, nàng ngỡ là hẳn nên lập tức xuống kiệu.

” Cách cách, đó không phải là Vương gia mà là Tề bồi lạc.” Thu Nhân nhận ra hẳn.

” Tề bồi lạc? Đệ đệ cùng cha khác mẹ của Vương gia?” Hình Nghi cách cách tò mò tới gần, nàng chưa từng gặp Đa La Trọng Tề chỉ biết có người là hẳn.

Đa La Trọng Tề thấy nàng đi tới thì đành chỉ vũ đao nhìn một lúc, theo cung trang hoa lệ của nàng lập tức liên tưởng đến Hình Nghi cách cách nhưng không ngờ rằng Hoàng cách cách mà đại ca không cần lại tú lệ, cao quý xuất chúng thế kia.

Hắn vốn tưởng rằng Hình Nghi cách cách đại khái tương mạo bình thường nên đại ca mới không thích nhưng hôm nay vừa nhìn thấy lại phát hiện bộ dạng của nàng không khó coi, tuy tư sắc so ra kém diễm lệ hơn Hi Nhân nhưng lại tiêu trí động lòng người.

Hình Nghi cách cách cũng có hảo cảm với hẳn bởi vì hẳn có gương mặt tương tự như Vương gia nhưng ngũ quan có phần phong trần hơn, gia tăng khí khái nam nhân của hẳn.

Thấy hẳn nhìn mình không chớp mắt Hình Nghi cách cách then thùng thùy hạ lông mi, tim lạt lạt một nhịp, hai tay bất rút lỏi kéo chiếc khăn lụa hồng.

” Bồi lạc gia cát tường.” Thu Nhân thi lễ.

Trong khoảng thời gian ngắn Đa La Trọng Tề không biết nên xưng hô như thế nào với nàng nên chỉ có thể chấp tay nói:

” Sao cách cách lại đến vậy?”

” Ta chỉ đi dạo quanh không ngờ lại gặp người ở đây, đao pháp của người múa không tồi.” Hình Nghi cách cách ngại ngùng cười nói.

” Nếu cách cách không chê ta sẽ múa một bộ kiếm pháp khác cho người xem.” Đa La Trọng Tề nói xong, đến trước dây bình khí thay một thanh kiếm, rút kiếm biểu diễn một bộ kiếm pháp khiến Hình Nghi cách cách sinh một cảm giác ái mộ.

Tại sao trước kia nàng không phát hiện trong Cung Thân vương phủ cũng có một đệ đệ vĩ đại như hần chứ? Nếu sớm gặp hần thì đã tốt rồi, trong lòng Hình Nghi cách cách không khỏi ảo não.

Đa La Trọng Tề múa xong, người đầy mồ hôi, trên thân thể kiện tráng lấm thẫm mồ hôi, cả người tràn ngập sức hút mới mẻ.

Hình Nghi cách cách nhìn thấy thân thể kiện tráng của hần khiến hai má thoáng hồng, không hiểu sao tình cảm dành cho Đa La Trọng Hiên lại ít đi một chút.

” Tề bối lạc không hổ là huynh đệ của Vương gia, tướng mạo, võ công đều không phân cao thấp với Vương gia.”

” Thật vậy chăng?” Một câu ” Không phân cao thấp” này đã cổ vũ rất lớn cho Đa La Trọng Tề, tâm hần run lên, cho tới bây giờ vẫn chưa có ai tán thưởng hần như thế nên nhất thời hưng phấn quá độ nhẹn không được tiến lên cầm cổ tay của nàng.

Hình Nghi cách cách hơi bất ngờ nên rút tay lại, lúc này hần mới phát hiện chính mình thất lễ.

” Thực xin lỗi..... Chỉ là ta cao hứng quá.” Hần nhanh chóng thu tay lại.

” Không có gì đâu.” Đôi phượng nhãn của nàng hàm chứa nụ cười ngượng ngùng gọi lên thất tình lục dục của hần.

Đa La Trọng Tề nhìn dung nhan say lòng người của nàng, có chút buồn bã mất mát, vì sao nàng lại là phúc tấn của đại ca? Ông trời thật quá bất công khi đem cả hai mỹ nhân như hoa như ngọc đều cho Trọng Hiên.

Sau khi Hình Nghi cách cách rời khỏi thao trường, trong đầu toàn hiện lên hình ảnh của Tề bối lạc, ý muốn nhanh chóng hồi cung hoàn toàn biến mất.

Thu Nhân nhìn ra tâm tư của chủ tử nhện không được liền nhắc nhở:

” Cách cách, người đừng quên tương lai người sẽ là Phúc tấn của Cung Thân vương Vương gia, không thể một dạ hai lòng được.”

” Ta biết nhưng mà trong lòng hần căn bản không có ta.” Hình Nghi cách cách giận dỗi nói.

...

Một tháng đã trôi qua, tình cảm mà nàng dành cho Đa La Trọng Hiên cũng đã dần dần thu hồi, đối với hần không hề ôm mong chờ gì nữa.

Trong đêm yên tĩnh, Hình Nghi cách cách bảo Thu Nhân lui ra ngoài, một mình lấy huyền cầm bắt đầu đàn, tiếng đàn tiêu tịch giống như tâm tình lạc mệnh của nàng.

Vốn nghĩ rằng sẽ vui vẻ vào ở trong phủ Cung Thân vương để bồi dưỡng cảm tình với Đa La Trọng Hiên nhưng từ ngày đó tới giờ nàng chưa có cơ hội nào gặp lại hần cả.

Mà sau lần gặp mặt Đa La Trọng Tề tâm trí nàng lúc nào cũng tràn ngập hình ảnh của hần.

Bên ngoài Đa La Trọng Tề nghe thấy tiếng đàn nên bị hấp dẫn đến đây.

Theo khung cửa sổ nhìn thấy một thân hình gầy yếu, cô tịch khiến hần nhẹn không được muốn an ủi nàng.

” Ai?” Hình Nghi cách cách nghe thấy có tiếng gõ cửa.

” Đa La Trọng Tề.” Hấn đứng ở trước cửa lên tiếng trả lời.

Trong lòng Hình Nghi cách cách chớp lên một tia vui sướng, không nghĩ rằng hấn lại xuất hiện ở đây, vội vã mở cửa nhưng vẫn kiên trì hỏi:

” Tề bối lạc có việc gì không?”

” Ta có thể vào tán gẫu cùng ngươi được không?” Hình Nghi cách cách dù sao là kim chi ngọc diệp, hấn không dám phóng tứ.

” Hình như tâm tình của cách cách không được tốt lắm, ngươi là cành vàng lá ngọc nên tự bảo trọng chính mình.”

” Cành vàng lá ngọc thì có ích lợi gì? Yêu một người không thương mình là ta tự mình chuốc lấy cực khổ.”

” Cách cách cũng giống như ta đều là người lưu lạc thiên nhai.....” Hấn thán khí.

” A, sao lại nói như thế?” Nàng chọn mi hỏi.

” Ta cũng yêu một người không thương ta.....”

” Là ai?” Nàng trừng lớn mắt, trong lòng hiện lên một tia dấm chua, trong lòng hấn lại có người thương?

” Hi Nhân — tình địch của ngươi, nha hoàn thị tẩm của đại ca ta.” Đa La Trọng Tề thản nhiên trả lời sau đó lại tự giễu: ” Có điều ta đã nghĩ thông rồi, nhân duyên cường cầu thì sẽ không hạnh phúc.”

” Ngươi nói đúng có một số việc không thể miễn cưỡng.” Hình Nghi cách cách thật sự không ngờ người mà hấn thích là Hi Nhân, hai huynh đệ đều yêu cùng một người.

Ông trời thật thiên vị với Hi Nhân.

Nàng ghen tị nhưng lại cực lực che dấu vẻ mặt phức tạp.

” Kỳ thật ngươi cũng rất tốt, thật sự đại ca không nên bỏ rơi ngươi.” Đa La Trọng Tề ủy khuất thay nàng.

” Ta không đẹp bằng Hi Nhân.....” Nàng tự ti nói.

” Không, các ngươi mỗi người có một nét riêng, ta thấy ngươi không kém nàng là bao, giống như lần đầu tiên ta nhìn thấy ngươi.....” Hấn nói một nửa rồi lại ngập ngừng không nói tiếp.

Nàng lại cảm thấy sốt ruột, truy hỏi: ” Lần đầu tiên ngươi nhìn thấy ta thế nào?”

Hấn lấp bắp nói: ” Lần đầu tiên..... Nhìn thấy ngươi ta cảm thấy ngươi vừa xinh đẹp vừa cao quý.”

” Thật không?” Nàng cười tươi, lại khôi phục tin tưởng với bản thân.

...

Hoa vũ xuân phong, liễu phủ Khê thủy. (Hoa bay trong gió xuân, liễu rủ xuống dòng nước.)

Hi Nhân đang đứng trên một chiếc cầu nhỏ nối với một đình các, mỉm cười thưởng cảnh xuân trên mặt hồ.

” Có vui vẻ không?” Đa La Trọng Hiên ôm lấy nàng từ phía sau khiến hình ảnh phản chiếu của hai người trên mặt hồ tựa như một đôi uyên ương.

” Có.” Hi Nhân quay đầu lại cười với hấn, tựa đầu vào ngực hấn, hấn hôn nhẹ lên tai nàng.

” Ta cảm thấy giống như mình đang nằm mơ vậy.....” Nàng không nghĩ rằng mình có thể hạnh phúc như vậy.

” Có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ở sơn trại.....” Hấn bắt đầu nhớ lại khoảng thời gian đó.

” Nhớ rõ a! Khi đó ngươi rất cuồng ngạo.....” Nàng cười.

” Khi đó ta đang nằm vùng thôi!”

” Bắt đầu từ khi nào ngươi bắt đầu thích ta?” Nàng dò xét hấn.

Hấn suy nghĩ một chút rồi nói: ” Quên rồi.”

” A! Không cho phép quên, nói mau!” Nàng dùng hai tay đánh vào ngực hắn.

” Từ đầu đã thích nàng.....” Hắn chế trụ hai tay của nàng thủ, hôn lên môi nàng, đem tình ý truyền đạt cho nàng.

Hai má Hi Nhân phỉm hồng rồi lại chui vào lòng ngực của hắn, nhẹ nhặn mà cười yếu ớt.

” Chán ghét!”

Hắn ôm nàng đến ngồi trên ghế đá.

” Mau ăn điểm tâm đi.”

Trên bàn đá bày mấy món ngọt, quế hoa cao, bánh ngọt cầu kì.

Nàng vừa ăn mấy miếng đã nôn ra.

” Làm sao vậy?” Đa La Trọng Hiên lo lắng hỏi.

” Không biết, hai ngày nay luôn buồn nôn.” Nàng khó chịu vỗ vỗ ngực.

” Để ta gọi thầy thuốc cho nàng.”

Sau khi vào phòng nghỉ ngơi, Trọng Hiên kêu Yến tổng quản đi mời thầy thuốc.

Hi Nhân nằm ở trên giường, Thái phúc tấn nghe tin cũng đến xem nàng thế nào.

Thầy thuốc xem mạch tượng một lúc rồi cười cười chấp hai tay nói:

” Chúc mừng Vương gia, Thái phúc tấn, Phúc tấn có tin vui.”

” Có tin vui?” Thái phúc tấn cười hơn hở, nàng sắp được làm tổ mẫu rồi, quá vui mừng nàng cười đến sắp hở miệng rồi, thái độ thay đổi 180 độ, cũng không chảnh thầy thuốc khi ngộ nhận Hi Nhân là Phúc tấn của Cung Thân vương.

” Hi Nhân, sau này người phải chú ý bản thân, tay không thể giơ cao, không thể cúi người, đi đường phải chậm rãi biết không?”

” Vâng, Thái phúc tấn.” Hi Nhân cũng hết sức vui mừng, không thể tưởng được nhanh như vậy mà nàng đã có con.

” Còn gọi ta là Thái phúc tấn? Nên sửa miệng kêu theo Trọng Hiên gọi ta là Ngạch nương đi.” Thái phúc tấn nắm hai tay của nàng thật tâm nói.

” Dạ, Ngạch nương.” Hi Nhân thật sự rất cao hứng, hành động của Thái phúc tấn xem như đã thừa nhận Hi Nhân là thê tử của Trọng Hiên.

Đa La Trọng Hiên ở bên cạnh cũng vui mừng khôn xiết cười tươi nhìn Hi Nhân.

” Hi Nhân, thật tốt quá, chúng ta sắp có con rồi.”

” Vâng.” Nàng vỗ về chỗ bụng chưa nổi rõ, trong lòng hiện lên một sự ấm áp.

Thái phúc tấn xoay người phân phó hạ nhân: ” Thường ma ma, sau này chuyện chăm sóc Hi Nhân đều do người đảm nhận.”

” Dạ.” Thường ma ma thấy Hi Nhân được đặc sủng nên không dám không tôn kính nàng, chủ ý xấu xa gì cũng không dám nghĩ nữa.

10. Chương 10

Tin Hi Nhân có tin vui nhanh chóng lan truyền khắp Vương phủ, không khí vui mừng lan tràn khắp nơi. Thu Nhân kích động đem tin tức bẩm cáo với Hình Nghi cách cách.

” Nàng có tin vui?” Hình Nghi cách cách ngã ngồi trên ghế, thì thào tự nói: ” Sao lại nhanh như vậy.....”

” Cách Cách, tại ngươi không nghe lời ta, nếu sớm cho nàng uống ‘ Bất động tán’ thì đã không có việc gì.” Thu Nhân nén giận. Lúc trước nàng đề nghị đem bí dược trong cung là ” Bất động tán” trộm bỏ vào thức ăn của Quân Hi Nhân, làm cho nàng không thể mang thai để tránh lòng của Cung Thân vương hoàn toàn ở trên người Quân Hi Nhân không ngờ lại bị cách cách ngăn cản.

” Không, may mắn là chưa cho nàng uống, có lẽ trong bụng nàng sớm đã có đứa nhỏ, nếu thương hại đến thai nhi thì lương tâm của ta sẽ rất ray rứt.”

” Ngươi nghĩ cho nàng như vậy thế nàng có nghĩ cho ngươi hay không? Cả ngày nàng cứ chiếm lấy Cung Thân vương, ngươi chưa bao giờ cùng bồi dưỡng tình cảm với Cung Thân vương.” Thu Nhân phát ra một tràng dài tức giận.

” Cảm tình của ta đối với Cung Thân vương ngày càng phai nhạt, hiện tại đã không còn ôm chờ mong gì nữa rồi.....”

” Nhưng mà Hoàng Hậu nương nương vất vả lắm mới đáp ứng để cho cách cách tới đây ở, sao ngươi có thể dễ dàng buông tha như thế?”

” Có lẽ..... Sẽ xuất hiện kỳ tích.” Nàng nói chuyện trong ánh mắt phát ra lớp lớp sương mù, tràn ngập mê lương.

” Kỳ tích của ngươi căn bản là không có khả năng.” Thu Nhân bật thốt, nàng là thị nữ bên người của Cách Cách, tâm tư của Cách Cách sao nàng lại không rõ chứ.

” Thu Nhân, ngươi càng ngày càng không biết quy tắc đấy, chuyện của ta ngươi cũng dám quản?” Hình Nghi cách cách bị nhìn thấu tâm sự không khỏi thẹn quá hóa giận.

” Nô tì không dám.” Thu Nhân cúi người quỳ thi lễ.

Hình Nghi cách cách liếc nàng một cái, thuận thuận khí rồi lại thở dài.

” Haizz...Ông trời đã cho ta sinh ra ở gia đình đế vương vốn nên là mệnh phú quý cát tường nhưng sao với nhân duyên lộ lại không thuận lợi cơ chứ.....” Hình Nghi cách cách phát phát tay. ” Quên đi, ta đi ra ngoài đi dạo một chút.”

” Cách Cách.....”

” Ngươi đừng đi theo, ta muốn yên tĩnh một mình.”

Hình Nghi cách cách không để ý mình đã đi tới hoa viên, bất tri bất giác mà đến tẩm cư của Tề bối lạc, qua cửa sổ thấy một mình hắc đang uống rượu.

Trong lòng nàng căng thẳng rồi vẫn đi vào.

” Rõ ràng là ban ngày sao ngươi lại uống rượu?”

Bỗng nhiên Đa La Trọng Tề ngẩng đầu lên, ánh mắt nhuộm sắc đỏ, hơi thở mang theo vị rượu nói:

” Là ngươi à! Cách Cách, ngươi đến rất đúng lúc, ngồi xuống uống vài chén với ta đi.”

Tuy Hình Nghi ngồi xuống nhưng vẻ mặt lại tức giận, chỉ trích hắc:

” Ngươi không nên suy sút như thế, ngày đó ở vũ thao trường ta thấy ngươi rất uy phong anh vũ.”

” Hi Nhân có tin vui ngươi có biết không?” Hắc lâm vào tuyệt vọng, thống khổ nhìn nàng.

” Chuyện này ta có biết.” Nàng gật đầu.

” Vậy ngươi không cảm thấy gì sao?” Hắc vốn nghĩ rằng nàng cũng sẽ buồn như hắc.

” Vậy thì sao? Chuyện này đã là sự thật, không phải ngươi đã nói ngươi đã nghĩ thông rồi sao còn uống rượu như thế này?”

” Uống lần cuối cùng. Mau, ta rót rượu giúp ngươi, chúng ta làm vài chén.” Hắc đưa một cái ly khác cho nàng.

Nàng nhận lấy ngửa đầu uống hết.

” Thêm một ly nữa.” Hấn lại rót thêm cho nàng.

Nhìn hấn vì nữ nhân kia mà thất hồn uống rượu nàng cảm thấy đau lòng, cứ một ly rồi lại một ly tiếp nhau.

” Lòng ta có ánh trăng chiếu sáng, ánh trăng chiếu sáng lòng ta.....” Đa La Trọng Tề uống say, đứng dậy bắt đầu khua tay múa chân.

Hình Nghi cách cách cũng uống nhiều, hai má vì uống rượu mà có vẻ diễm hồng động lòng người.

Tay của Trọng Tề rất tự nhiên mà đặt lên người nàng, sau khi uống rượu bắt đầu nói lời thật:

” Vì cái gì ngay cả người cũng thích đại ca của ta? Ta có điểm nào kém hấn?”

Hình Nghi cách cách say nên cũng không khống chế được bản thân nhấc lên một mặt cười.

” Nếu có thể chọn thì ta sẽ nói với Hoàng a mã rằng người mà ta thích là người, ta muốn gả cho người.” Nàng cũng say đến hồ ngôn loạn ngữ nhưng lời nói cũng là những lời trong tâm.

” Người nhất định uống say rồi.....” Hấn cười khổ liên tục, đánh thật mạnh vào bình rượu, thân hình lắc lư rồi lại lắc lư, không giữ vững được nữa khiến hấn và nàng ngã lên giường.

Nàng ghé vào người hấn, mí mắt sắp không chống được nữa: ” Ta muốn ngủ..... Đầu ta rất đau.....”

” Được..... Ngủ đi!” Hấn cũng mờ mịt, hai chân duỗi ra, giày cũng không cởi, cả người nằm trên giường, nàng rúc vào người hấn.

Hai người hơi thở đều đều tiến vào mộng đẹp.

Trời chiều bên ngoài cửa sổ chậm rãi không còn đám mây nào, đêm tối sắp bao phủ.

Đến chạng vạng Thu Nhân vẫn không thấy Cách Cách trở về dùng bữa nên đi khắp nơi tìm nàng.

Nàng hỏi từng hạ nhân trong phủ nhưng không ai nhìn thấy Hình Nghi cách cách.

Thu Nhân nghi hoặc không biết rốt cuộc Cách Cách đang ở đâu?

Ba, bốn canh giờ trôi qua, Hình Nghi cách cách tỉnh rượu hơn phân nửa, hơi hơi mở mắt lại thấy rõ ràng tay của mình đang để trên người Tề bối lặc, hai người thân mật ngủ chung một chỗ.

Nàng hoảng hốt bật dậy, may mắn là quần áo của bản thân vẫn không suy suyễn, chưa thất tiết.

Lúc này Đa La Trọng Tề cũng bừng tỉnh, có chút không hiểu tình huống lúc này.

” Cách Cách, chúng ta.....” Hấn bắt an hỏi: ” Ta có làm gì với người không?”

Nàng lắc đầu, trong mắt đã có lệ quang.

” Thực xin lỗi, ta không cố ý mạo phạm người.....” Hấn cố gắng lục lợi trí nhớ, cảm giác kì diệu dưới đáy lòng bắt đầu nổi lên giống như có tuyết rơi giữa trời nóng.

” Không liên quan đến người.” Nàng xuống giường, sửa sang lại trang phục, tóc của nàng có chút hỗn độn: ” Ta nên đi thôi.....”

Nàng xoay người muốn đi, hấn lại giữ chặt tay của nàng.

” Chờ một chút, Cách Cách.....”

” Chuyện gì?” Cánh tay nhỏ bé của nàng bị hấn nắm lấy, cảm giác khác thường như có một dòng điện chạy toàn thân.

Hấn lắp bắp nói: ” Người..... Lúc này người nói muốn gả cho ta, là..... Là thật đúng không?”

Nàng thần nhiên cười, thần bí nói: ” Người nghĩ sao?”

” Cách Cách, ta đang thật tâm hỏi người.” Hấn tràn ngập chờ mong, lắng nghe câu trả lời của nàng.

Nàng chần chừ một lúc lâu rồi không thể trốn tránh ánh mắt bách thiết khát vọng của hắn, rốt cục cũng thừa nhận tình cảm của mình.

” Ta đối với ngươi có chút thích.”

” Vậy chúng ta.....” Hắn khơi dậy một tia hy vọng.

” Ngươi nguyện ý cùng ta vì vận mệnh mà đấu tranh không?” Nàng chờ mong mà hỏi hắn. Hoàng a mã đã xem nàng là Phúc tấn của Cung Thân vương nếu bản thân không chịu tranh đấu thì Hoàng a mã sẽ không đồng ý.

Hồ hấp của hắn dường như đình chỉ sau khi nghe đáp án từ nàng, tất cả sinh khí trở lại trên người hắn.

” Ta nguyện ý, ta đương nhiên nguyện ý.” Đa La Trọng Tề vô cùng hưng phấn ôm nàng vào lòng.

Trong vòng tay của hắn Hình nghi cách cách cảm nhận được tình yêu của bọn họ.

Nàng rốt cục cũng đã tìm được một nam nhân thật sự yêu nàng.

...

Thất chi đông ngưng, thu chi tang du.

Ông trời không phải đã mất hết lòng tốt không phải sao?

Bắt mọi người đánh một vòng tròn lớn.

Đến canh ba nửa đêm Thu Nhân mới thấy Cách Cách trở về không khỏi thở phì phì tức giận.

” Cách Cách, rốt cuộc người đã đi đâu vậy?”

” Thu Nhân, kỳ tích kia thật sự đã xảy ra.” Tâm tình của Hình Nghi cách cách đặc biệt tốt, mày mắt đều hiện ý cười.

Thu Nhân sưng sốt nhưng sau khi hiểu ý thì lại lo lắng.

” Cách Cách, ý người là người cùng Tề bối lặc.....” Điều này sao có thể? Cách Cách lại nảy sinh tình cảm với Tề bối lặc.

” Ủ..... Ta cảm thấy ta với Tề bối lặc mới là một đôi thích hợp.....” Hình Nghi cách cách vui đến nỗi không kiềm chế được.

” Điều này không thể xảy ra. Cách Cách người phải suy nghĩ kĩ, ngàn vạn lần không được hồ nháo.” Thu Nhân vội vã khuyên can.

” Ta không có ý vui đùa, ta sẽ nói rõ với Hoàng a mã, ta không muốn gả cho Cung Thân Vương nữa.”

” Nếu Hoàng Thượng mà biết nhất định sẽ đại phát lôi đình.” Thu Nhân thật sự không dám tưởng tượng hậu quả, việc này rất rất nghiêm trọng. Tất cả văn võ trong triều đều biết Cách Cách cùng với Cung Thân vương chỉ còn chờ thành thân mà thôi, Hoàng Thượng cũng ngầm ám chỉ ý này, luôn nói khéo để Cung Thân vương mau mau nói rõ tấm lòng, nếu cuối cùng Cách Cách lại nói không muốn gả cho Cung Thân vương thì mặt mũi của Hoàng Thượng để ở đâu?

” Chuyện này ta mặc kệ, ta không thể sống nửa đời còn lại với một nam nhân không thương mình.” Nàng kiên quyết nói.

Khuôn mặt Thu Nhân khổ sở không biết nói gì, từ nhỏ Cách Cách đã được nuông chiều nên tính tình nóng nảy, xúc động, mọi việc đều không tính đến hậu quả nhưng nàng chỉ là một tỷ nữ nhỏ bé có biện pháp gì đây?

Ngày hôm sau lúc mọi người đang dùng bữa Tề bối lặc nói rõ quyết định của mình và Cách Cách, Hình Nghi cách cách xấu hổ cúi đầu.

” Người muốn thú Cách Cách?” Đa La Trọng Hiên thiếu chút nữa đã phun cơm, Hi Nhân ngồi ở bên cạnh nghe nhưng không nói gì.

Đa La Trọng Tề tỏ rõ sự kiên định hăng giọng nói: " Đúng vậy, ta cùng Cách Cách tình đầu ý hợp, thỉnh đại ca thành toàn."

Đa La Trọng Hiên chưa kịp trả lời thì Thái phúc tấn đã mặt mày xanh mét, đứng bật dậy, giận run người quát:

" Người có biết người đang nói cái gì không? Cách Cách là tẩu tử của người, sao người lại có thể có ý niệm với tẩu tử của mình trong đầu."

" Ta....." Tề bối lặc không biết nói gì, Hình Nghi cách cách nhanh chóng mở miệng:

" Đây là quyết định của hai chúng ta, ta ở trong Cung Thân vương phủ vốn nghĩ muốn bồi dưỡng cảm tình cùng Vương gia nhưng hiện giờ Hi Nhân đã mang thai, ta không muốn chia rẽ một mối nhân duyên tốt đẹp."

Thái phúc tấn vạn phần khiếp sợ.

" Người..... Các người muốn tức chết ta hả?" Thái phúc tấn tức giận đến phát run. " Cho dù ta đồng ý nhưng còn Hoàng Thượng thì sao? Thể diện của Hoàng Thượng không thể bỏ qua!"

" Về phía Hoàng a mã ta sẽ tự mình nói với hắn." Hình Nghi cách cách đưa ra chủ ý.

" Cách Cách, việc này không nhỏ đâu nếu Hoàng Thượng trách tội thì Cung Thân vương phủ của chúng ta làm sao sống được?" Thái phúc tấn ảo não nói.

" Ta sẽ cầu Hoàng a mã khai ân....." Hình Nghi cách cách bắt đầu có chút sợ hãi, kỳ thật nàng cũng không có nắm chắc mười phần.

" Cách Cách, người đang lấy tánh mạng của cả nhà chúng ta ra đùa đấy!" Thái phúc tấn nghiêm túc, không khách khí chỉ trích.

" Hạnh phúc của ta thì không quan trọng sao?" Hình Nghi cách cách vạn phần ủy khuất.

Đa La Trọng Tề lập tức đứng ra che chở cho nàng, khấn cầu:

" Vạn cầu các người hãy đồng ý cho chúng ta!"

Đa La Trọng Hiên trầm tư một lúc rồi chợt quyết định: " Được, đại ca thành toàn cho các người."

" Cảm ơn đại ca." Đa La Trọng Tề rất cảm kích trước sự ủng hộ của Trọng Hiên.

" Ta vẫn quyết không đáp ứng, việc này rất nghiêm trọng, dù sao chúng ta không phải dân chúng bình thường....." Thái phúc tấn cảm thấy trái tim vô lực.

Hi Nhân nhin không được cũng mở miệng thỉnh cầu giúp bọn hắn.

" Ngạch nương, hiện giờ Cách Cách cùng Trọng Tề lưỡng tình tương duyệt, nếu chúng ta không thành toàn bọn hắn chẳng phải có chút quá đáng sao?"

Thái phúc tấn chịu không được ánh mắt cầu khẩn của bốn người, mày nhăn nhú lại: " Ta là người sắp một bước vào quan tài nhưng các người đều còn trẻ a!" Nàng không ngừng lắc đầu, thở dài.

" Ngạch nương, người không nên nghĩ xấu quá có lẽ Hoàng Thượng nhân từ, yêu thương Cách Cách nên sẽ cho phép cho chúng ta!" Đa La Trọng Hiên nhanh chóng nói theo chiều hướng tốt.

" Haiz, nếu như vậy thì tốt, chỉ sợ....." Thái phúc tấn lo sợ không thôi.

" Ta tin Hoàng a mã sẽ không tuyệt tình đâu." Hình Nghi cách cách nói.

Trong tấm phòng, Hi Nhân cùng Hình Nghi cách cách ngồi đối diện nhau trầm tư, Hình Nghi cách cách có chút áy náy nói với nàng:

" Hi Nhân, lúc trước ta đối với người có hơi quá đáng hy vọng người không để ý."

" Cách Cách ngàn vạn lần đừng nói như vậy, chúng ta đều là nữ nhân nên ta có thể hiểu cảm giác của người, người làm như vậy cũng là phản ứng bình thường, ta sẽ không trách người." Hi Nhân khoan dung đại lượng nói.

” Lòng của ngươi thật tốt, trách không được hai huynh đệ bọn hần đều thích ngươi.....”

Trong lòng Hi Nhân nhảy lên một cái.

Hình Nghi cách cách cười cười, tiếp tục nói: ” Ngươi yên tâm, ta đã không còn để ý đến trước đây nữa, hiện tại ngươi trong lòng Trọng Tề là ta.” Mặt nàng tràn ngập vẻ hạnh phúc.

” Cách Cách là một nữ tử trí tuệ, Tề bối lạc thật có phúc.” Hi Nhân nói thật lòng.

Hình Nghi cách cách che miệng cười: ” Hần a! Nhất định sẽ bị ta ăn hiếp cho xem.”

” Hiện tại Tề bối lạc không giống với trước kia, hần thay đổi rất nhiều.”

” Mọi người đều sẽ thay đổi, ta cũng như vậy, trải qua suy sụp rồi sẽ lớn lên.....” Hình Nghi cách cách cảm khái vạn lần.

” Cách Cách ngày mai hồi cung, lời nói cần phải lựa chọn phải hết sức cẩn thận.” Hi Nhân lo lắng nói.

” Ta biết.” Kỳ thật Hình Nghi cách cách lo lắng hơn hết thấy mọi người.

...

” Hình Nghi, ngươi đang nói cái gì đó? Quả thực quá hồ đồ!” Càng Long trợn mắt, trong mắt bốc lên hai ngọn lửa, toàn thân tràn ngập khí thế để vương không thể kháng cự.

” Hoàng a mã, hôn sự của nữ nhi với Cung Thân vương căn bản là đã sai, Cung Thân vương đã có người trong lòng, hiện tại đối ý hần là còn kịp.” Hình Nghi cách cách vì tình yêu không để ý bất kể thứ gì.

” Còn kịp?” Hai lỗ mũi của Càng Long phun khí. ” Hừ! Ngươi nghĩ đây là chuyện đùa lúc uống rượu sao? Hiện tại văn võ trong triều đều biết ngươi sắp gả cho Cung Thân vương, Trẫm đâu thể chịu nổi sự mất mặt này!”

” Hoàng a mã.....” Hình Nghi cách cách nhin không được rơi lệ. ” Van cầu người thành toàn cho chúng ta.”

Hoàng Hậu ở một bên nóng vội giáo huấn nữ nhân:

” Hình Nghi, lúc trước là ngươi cố chấp nhất quyết phải gả cho Cung Thân vương, hiện giờ ngươi lại.....”

” Ngươi hành động quá theo cảm tính.” Càng Long bị phần nói.

” Hoàng a mã, là nữ nhi sai vì đã không biết Cung Thân vương đã có người trong lòng, hơn nữa nàng đã có tin vui.” Hình Nghi nức nở nói.

” Nữ nhân kia là ai?” Càng Long trầm ngâm nghiêm mặt hỏi.

” Là một nha hoàn trong Vương phủ tên là Hi Nhân.” Nàng thật thà bẩm báo.

” Hoàng cách cách của Trẫm lại kém hơn một nha hoàn nhỏ bé sao? Đa La Trọng Hiên cũng thật quá khinh người.” Càng Long đại phát lời đình, giận không thể át chế.

Hình Nghi cách cách vội vàng quỳ xuống cầu xin: ” Thỉnh Hoàng a mã tha thứ cho Hi Nhân, đây điều là nữ nhi sai, nữ nhi không nên xen vào giữa nàng và Cung Thân vương.....”

” Hình Nghi, đứa nhỏ này sao lại ngốc như vậy, ở trong Cung Thân vương phủ có ủy khuất thì nên sớm hồi cung nói với Hoàng a mã và Hoàng Ngạch nương, chúng ta sẽ thay ngươi làm chủ!” Hoàng hậu đau lòng cho nữ nhi, nâng nàng dậy.

” Hoàng Ngạch nương, có lẽ là vận mệnh trên cột con người, ai biết sau này ta lại nảy sinh tình cảm với Tề bối lạc, nữ nhi hy vọng các người không gây khó dễ cho Cung Thân vương phủ, thành toàn cho hai đôi tình nhân chúng ta!” Hình Nghi cách cách lo sợ, nước mắt chảy dài trên má.

” Tuyệt đối không có khả năng, chuyện hoang đường như vậy Trẫm tuyệt không cho phép.” Càng Long thịnh giận. ” Trẫm phải tra xét Cung Thân vương phủ!!!”

Trước mắt Hình Nghi cách cách tối sầm, đầy trời mây đen thối qua...

Tin tức truyền ra, cả Cung Thân vương phủ lâm vào một mảnh sầu não. Thái phúc tấn thất thần ngã ngồi ở trên ghế, lẩm bẩm nói:

” Hết thấy đều hết rồi, Hoàng Thượng thật sự rất tức giận, ta đã nói rồi, Hoàng Thượng đâu chịu nổi sự mất mặt này đâu, các người lại đều không nghe.....”

” Ta sẽ lập tức tiến cung diện thánh...” Đa La Trọng Hiên mặc duệ bào xoay người rời đi.

” Chờ một chút, ta cũng đi.” Hi Nhân gọi hần lại.

Tề Bối Lặc cũng vội vàng nói: ” Ta cũng cùng đi.”

” Các người đi làm gì?” Đa La Trọng Hiên vốn không muốn nhưng Hi Nhân lại nói:

” Nhiều người thì sẽ thêm nhiều cái miệng, có lẽ chúng ta có thể thay đổi ý kiến của Hoàng Thượng.”

Đa La Trọng Hiên suy nghĩ một chút rồi đồng ý: ” Được.”

Ba người bọn họ không sợ nguy hiểm cung, diện kiến Thánh Thượng.

Hình Nghi cách cách bị Hoàng Hậu bắt ở lại Phụng Nghi cung, chỉ có ba người bọn họ đối mặt với Hoàng Thượng lạnh lùng.

” Người chính là nữ nhân đã cướp Cung Thân vương? Một nha hoàn nhỏ nhỏ mà cũng vọng tưởng muốn làm Phúc tấn?” Ánh mắt ác liệt của Càng Long quét qua người nàng.

Hi Nhân gặp nguy không loạn, trấn định nói:

” Hoàng Thượng, cho tới bây giờ nô tì chưa từng bao giờ muốn làm Phúc tấn, chuyện này hết thấy chỉ có thể nói là vận mệnh an bài, Hoàng Thượng chẳng phải có tam cung lục viện hần là hiểu rõ chuyện tình cảm, con người không thể khống chế.”

” Lớn mật, chuyện của Trẫm không đến lượt người phê bình.” Càng Long ngoài miệng tức giận quát lên nhưng trong lòng lại đối với những lời dũng cảm nói thẳng từ một nha hoàn mỹ mạo có chút hơi bất ngờ.

Hi Nhân không run không sợ nói:

” Nô tì không có ý phê bình Hoàng Thượng, chỉ là hy vọng Hoàng Thượng có thể hiểu cho chúng ta, nếu Hoàng Thượng thành toàn, như vậy trong cung từ trên xuống dưới ai ai cũng sẽ ca tụng anh đức của Hoàng Thượng.”

Tâm tư của Càng Long bắt đầu dao động, trầm mặc suy tư những lời của nàng.

Đa La Trọng Hiên lập tức quỳ xuống đất: ” Hoàng Thượng, hết thấy đều là lỗi của thần, thần nguyện ý ở trên chiến trường giết giặc vì Hoàng Thượng tận trung.”

Càng Long hoãn hạ tính tình, Cung Thân vương phủ nhiều thế hệ đều là trung lương, vì Đại Thanh lập được không ít hần mã công lao, nếu vì chuyện này mà truy xét đến cùng thì có vẻ như mượn việc công để trả thù riêng.

Tề Bối Lặc cũng quỳ xuống đất thỉnh cầu: ” Hoàng Thượng, thần thật tâm thích Cách Cách, mong Hoàng Thượng thành toàn.”

Càng Long lần đầu nhìn thấy Đa La Trọng Tề, xem ra hần cũng là một nhân tài nên không khỏi mâu thuẫn, do dự.

” Nếu các người nói sớm thì đã.....” Càng Long tiếc nuối nói.

” Hoàng Thượng, có một số việc đều có sự an bài, nếu Cách Cách không phải vì Cung Thân vương mà đến tạm cư ở Cung Thân vương phủ thì làm sao có thể quen biết Tề Bối Lặc?” Hi Nhân nói lời hợp lý: ” Hoàng Thượng có thể chia rẽ hai mối nhân duyên cũng có thể thành toàn hai đôi tình nhân, chỉ tùy thuộc vào quyết định của Hoàng Thượng.”

” Người chỉ là một nha hoàn lại có gan nói những lời đó với Trẫm, người không sợ Trẫm sao?” Càng Long ngạc nhiên cười hỏi. Rất nhiều người lần đầu nhìn thấy mặt rồng ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

” Sao Hoàng Thượng biết nô tì không sợ? Trong lòng nô tì rất sợ, sợ tới mức phát run nhưng mà nô tì tự nhận mình yêu một người không có gì sai, chỉ có sai là do tạo hóa trêu người.” Hi Nhân cười yếu ớt nói.

” Khá lắm, thật là một nha hoàn lanh lợi, nếu Trọng Hiên không đòi thì nhất định Trẫm sẽ lập người làm phi.” Càng Long cười khen ngợi.

” Hoàng Thượng.....” Đa La Trọng Hiên hút một ngụm lạnh khí, rất sợ Hoàng Thượng nói thật.

” Sao nào? Buông không được có phải không? Một nữ nhân xinh đẹp như thế trách không được người không muốn buông tay, yên tâm, Trẫm là quân tử sẽ không đoạt người yêu của kẻ khác.” Càng Long cười to, lại coi trọng Đa La Trọng Tề thêm một bậc: ” Tề bối lạc, Trẫm đem Cách Cách giao cho người, ngàn vạn lần không thể lại xảy ra chuyện gì nữa nếu không cứ tìm người hỏi tội.”

” Vâng, thần sẽ dùng cả đời để chiếu cố Cách Cách, yêu thương Cách Cách.” Đa La Trọng Tề vui vẻ ra mặt.

Đa La Trọng Hiên cùng Hi Nhân liếc nhau một cái, hỉ trần khoe mi, song song quỳ xuống đất dập đầu.

” Tạ Hoàng Thượng ân điển, Hoàng Thượng thánh minh.”

” Tốt lắm, đứng lên cả đi! Trẫm phải hảo hảo uống một lúc rượu mừng của các người.” Càng Long lòng rộng đại lượng, bỏ qua tức giận trước đây, dù sao hắn cũng là Hoàng Thượng, có ai dám ở sau lưng nói xấu Hoàng Thượng đây?

Trời lại trong xanh sau những ngày u ám, sự tình cuối cùng cũng được giải quyết, mọi người đều vui mừng.

Hoàng Thượng ban Ngạch phụ phủ cho Hình Nghi cách cách và Tề bối lạc cư trú.

Hi Nhân chính thức trở thành Cung Thân vương Phúc tấn của Đa La Trọng Hiên, bụng nàng đã lớn, mặc trang phục cao quý, tóc dài vấn cao, nô tì vây quanh, đã không hề còn là nha hoàn trong phủ Thượng Thư của ngày xưa nữa.

Nàng kéo tay của Đa La Trọng Hiên, hai người tản bộ trong hoa viên của vương phủ.

Không khí của tiết trời thu làm cho người ta thần thanh khí爽, nàng cảm thấy vô hạn thỏa mãn, chỉ là trong lòng vẫn còn day dứt một việc.

” Trọng Hiên, hiện tại ta chỉ lo lắng một điều đó là Quân đại nhân còn bị nhốt trong thiên lao cùng bốn vị tiểu thư, người có thể nghĩ biện pháp cứu Quân đại nhân không? Giúp ta tìm tin tức của tiểu thư nhà ta?”

” Chỉ cần người phân phó ta nhất định sẽ dốc hết sức mình đi làm.” Hắn vỗ vỗ tay của nàng.

” Cũng không biết ba tỷ muội nha hoàn của ta đã lưu lạc đi đâu nữa?” Hi Nhân thán khí.

” Yên tâm đi, một ngày nào đó các người sẽ gặp lại.” Hắn an ủi nàng.

Nàng nhìn về phía chân trời xa xa.

” Cũng chỉ mong như thế.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-hoan-thi-tam>